BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • MAI 2016

Liahona

Cuvântări din timpul Conferinţei Generale

Au fost anunţate patru temple noi

Noi chemări în cadrul Celor Şaptezeci şi al Preşedinţiei generale a Societăţii Primare

© MICHAEL MALM, PRIN AMABILITATEA GALERIEI DE ARTĂ ILLUME, COPIEREA INTERZISĂ

Apoi a început să vorbească şi să-i înveţe, de *Michael Malm*

După ce a părăsit mulţimea, Isus a suit pe munte împreună cu ucenicii Săi.
„Apoi a început să vorbească şi să-i înveţe astfel:
Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia cerurilor" (Matei 5:2-3).
Acesta este primul dintre cele nouă versete cunoscute sub denumirea de Fericirile. Acest eveniment a devenit cunoscut sub numele de Cuvântarea de pe munte şi se găseşte în Matei, capitolele 5–7.

Cuprins, mai 2016

volumul 19 • numărul 2

Sesiunea Generală a Femeilor

6 **El ne cere să fim mâinile Sale**
Cheryl A. Esplin

10 **Ce să facem?**
Neill F. Marriott

13 **„Am fost străin”**
Linda K. Burton

16 **Pune-ţi încrederea ta în acel Spirit care conduce spre a face bine**
Preşedintele Henry B. Eyring

Sesiunea de sâmbătă dimineaţă

19 **Unde sunt doi sau trei adunaţi**
Preşedintele Henry B. Eyring

23 **Darul de îndrumare al unui copil**
Mary R. Durham

26 **Eu sunt un copil al lui Dumnezeu**
Vârstnicul Donald L. Hallstrom

29 **Unde sunt cheile şi autoritatea preoţiei?**
Vârstnicul Gary E. Stevenson

33 **Leacul tămăduitor al iertării**
Vârstnicul Kevin R. Duncan

36 **Fii umil**
Vârstnicul Steven E. Snow

39 **„Ca să pot să-i duc pe toţi oamenii la Mine”**
Vârstnicul Dale G. Renlund

Sesiunea de sâmbătă după-amiază

43 **Susţinerea oficianţilor Bisericii**
Preşedintele Dieter F. Uchtdorf

45 **Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2015**
Kevin R. Jergensen

45 **Raport statistic, 2015**
Brook P. Hales

46 **Să le fim alături conducătorilor Bisericii**
Vârstnicul Ronald A. Rasband

49 **„Oricine [îi] primeşte pe [ei], pe Mine Mă primeşte”**
Vârstnicul Neil L. Andersen

53 **Să venim în ajutor – o putem face**
Vârstnicul Mervyn B. Arnold

56 **Locul sacru al restaurării**
Vârstnicul Jairo Mazzagardi

59 **Să păstrăm pentru totdeauna iertarea păcatelor noastre**
Vârstnicul David A. Bednar

63 **Consilii de familie**
Vârstnicul M. Russell Ballard

Sesiunea generală a preoţiei

66 **Preţul puterii preoţiei**
Preşedintele Russell M. Nelson

70 **Cei mai mari conducători sunt cei mai mari ucenici**
Stephen W. Owen

77 **Să-i lăudăm pe cei care salvează**
Preşedintele Dieter F. Uchtdorf

81 **Familii eterne**
Preşedintele Henry B. Eyring

85 **O responsabilitate sacră**
Preşedintele Thomas S. Monson

Sesiunea de duminică dimineaţă

86 **Alegeri**
Preşedintele Thomas S. Monson

87 **Cred eu?**
Bonnie L. Oscarson

90 **Un model pentru obţinerea păcii**
Episcopul W. Christopher Waddell

93 **Taţii**
Vârstnicul D. Todd Christofferson

97 **Vedeţi-vă în templu**
Vârstnicul Quentin L. Cook

101 **Vă va pune pe umerii Săi şi vă va duce acasă**
Preşedintele Dieter F. Uchtdorf

Sesiunea de duminică după-amiază

105 **Duhul Sfânt**
Vârstnicul Robert D. Hales

108 **Amintiţi-vă totdeauna de El**
Vârstnicul Gerrit W. Gong

111 **Refugiu împotriva furtunii**
Vârstnicul Patrick Kearon

114 **Opoziţie în toate lucrurile**
Vârstnicul Dallin H. Oaks

118 **Puterea divinităţii**
Vârstnicul Kent F. Richards

121 **Şi moartea nu va mai fi**
Vârstnicul Paul V. Johnson

124 **Mâine, Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru**
Vârstnicul Jeffrey R. Holland

72 **Autorităţi generale şi oficianţi generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă**

128 **Ei ne-au vorbit – să facem din conferinţă o parte din vieţile noastre**

130 **Indexul relatărilor din timpul conferinţei**

131 **Ştirile Bisericii**

A 186-a Conferinţă Generală Bianuală

Sesiunea Generală a Femeilor de sâmbătă seară, 26 martie 2016

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: Rosemary M. Wixom. Rugăciunea de deschidere: Morgan Munford. Rugăciunea de încheiere: Sokhanny Parco. Muzica a fost interpretată de un cor mixt al Societăţii Primare, Tinerelor Fete şi Societăţii de Alinare din ţăruşi aflaţi în Salt Lake City, Utah; dirijoare, Lillian Severisen; organistă, Linda Margetts; violonistă, Kerstin Tenney, violoncelistă, Elizabeth Marsh. S-a interpretat: „Am făcut eu un bine?", *Imnuri*, nr. 140; potpuriu, aranjament Mohlman, nepublicat: „Copil al Domnului", *Imnuri*, nr. 191 şi „Iubiţi-vă unul pe altul", *Imnuri*, nr. 200; „Ce fericire să-Ţi slujim", *Imnuri*, nr. 95; „Urmaţi-Mă", *Imnuri*, nr. 74, aranjament Mohlman, nepublicat; „Mai multă sfinţenie", *Imnuri*, nr. 83, aranjament Goates, nepublicat.

Sesiunea generală de sâmbătă dimineaţă, 2 aprilie 2016

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: preşedintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: Linda K. Burton. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Arnulfo Valenzuela. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori, Mack Wilberg şi Ryan Murphy; organişti, Richard Elliott şi Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Măreţ şi divin al Tău plan, Doamne!", *Imnuri*, nr. 171; „Veniţi, voi copii ai Domnului", *Imnuri*, nr. 24; „Eu simt dragostea Sa", *Cântece pentru copii*, p. 42, aranjament Cardon, publicat Jackman; „Rugăciune tainică", *Imnuri*, nr. 92; „Domnul păşunea-mi va pregăti", *Imnuri*, nr. 69, aranjament Wilberg, publicat de Oxford; „Come, Thou Fount of Every Blessing", *Hymns* (1948), nr. 70, aranjament Wilberg, publicat de Oxford.

Sesiunea generală de sâmbătă după-amiază, 2 aprilie 2016

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: preşedintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Hugo E. Martinez. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Tad R. Callister. Muzica a fost interpretată de un cor mixt format din studenţi ai Universităţii Brigham Young-Idaho; dirijoare, Eda Ashby şi Rebecca Lord; organistă, Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Sing Praise to Him", *Hymns*, nr. 70, aranjament Kempton, nepublicat; „Israel, Domnul te cheamă", *Imnuri*, nr. 6, aranjament Ashby, nepublicat; „Să ne bucurăm", *Imnuri*, nr. 3; „Voi merge unde vei vrea Tu", *Imnuri*, nr. 174, aranjament Kempton, nepublicat.

Sesiunea preoţiei de sâmbătă seară, 2 aprilie 2016

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: preşedintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Stanley G. Ellis. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Craig A. Cardon. Muzica a fost interpretată de un cor al preoţiei format din cursanţi ai Institutului de Religie din Logan, Utah; dirijori, Allen M. Matthews şi Eric Stauffer; organist, Clay Christiansen. S-a interpretat: „Înălţaţi glasul în slavă", *Imnuri*, nr. 75, aranjament Christiansen; „Eu mă minunez", *Imnuri*, nr. 43, aranjament Zabriskie, publicat de LDS Music Source; „Vino, Rege al regilor", *Imnuri*, nr. 31; „Mântuitorul Israelului", *Imnuri*, nr. 5, aranjament Wilberg, publicat de Hinshaw.

Sesiunea generală de duminică dimineaţă, 3 aprilie 2016

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: preşedintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Anthony D. Perkins. Rugăciunea de încheiere: Carol F. McConkie. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor, Mack Wilberg; organişti, Andrew Unsworth şi Clay Christiansen. S-a interpretat: „Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr. 41; „Zorii apar", *Imnuri*, nr. 1, aranjament Wilberg, nepublicat; „Voi urma planul lui Dumnezeu", *Cântece pentru copii*, p. 86, aranjament Hofheins/Christiansen, nepublicat; „Poţi avea drumul senin", *Imnuri*, nr. 145, aranjament Wilberg, nepublicat; „Domnul este Rege!", *Imnuri*, nr. 37; „Înainte, sfinţi", *Imnuri*, nr. 45, aranjament Wilberg; „O, Tu, Stâncă de salvare", *Imnuri*, nr. 165, aranjament Wilberg, nepublicat.

Sesiunea generală de duminică după-amiază, 3 aprilie 2016

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: preşedintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul C. Scott Grow. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Shayne M. Bowen. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg şi Ryan Murphy; organistă, Linda Margetts. S-a interpretat: „Slavă Domnului Atotputernic", *Imnuri*, nr. 41, aranjament Wilberg, publicat de Oxford; „For I Am Called by Thy Name", Gates, publicat de Sonos; „Îndrumă-ne, mare Iehova", *Imnuri*, nr. 46; „Acum apar zorii", *Imnuri*, nr. 32; aranjament Murphy, nepublicat; „Cântăm la plecare", *Imnuri*, nr. 99, aranjament Wilberg, nepublicat.

Mesaje pentru învăţătorii de acasă şi învăţătoarele vizitatoare

Ca mesaje pentru învăţătorii de acasă şi învăţătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectaţi un mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor acelora pe care îi vizitaţi.

Pe copertă

Prima copertă: fotografie de Cody Bell.
Ultima copertă: fotografie de Ale Borges.

Fotografii din timpul conferinţei

Fotografiile din timpul conferinţei generale din oraşul Salt Lake au fost făcute de Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Mark Davis, Craig Dimond, Nate Edwards, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matt Reier şi Christina Smith; fotografii ale lui Yvette Bugingo, prin amabilitatea lui Yvette Bugingo; fotografii ale lui Joseph Ssengooba şi Joshua Walusimbi, prin amabilitatea lui Joseph Ssengooba; fotografii ale lui Joseph Ssengooba şi Leif Erickson, prin amabilitatea lui Leif Erickson; fotografii ale copiilor şi adunării Bisericii în Congo, prin amabilitatea lui Neil L. Andersen şi a Zonei Sud-Est, Africa; fotografia fetei la fereastră de Kirt Harmon; fotografii ale lui Fernando Araujo cu tinerii băieţi şi ale familiei Arajuo, prin amabilitatea lui Fernando Araujo; fotografii ale lui Russell M. Nelson, surorii Nelson şi ale familiei Jimmy Hatfield, prin amabilitatea lui Russell M. Nelson; fotografii ale dinozaurului şi ale copiilor de iStock.

Cuvântările din cadrul conferinţei pe Internet

Pentru a asculta sau viziona pe Internet cuvântările de la Conferinţa Generală, în multe limbi, accesaţi **conference.lds.org** şi selectaţi o limbă. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicaţia pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei.

MAI 2016, VOL. 19, NR. 2
LIAHONA 13285 171
Revistă internaţională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă
Prima Preşedinţie: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf
Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund
Redactor: Joseph W. Sitati
Redactori asistenţi: James B. Martino, Carol F. McConkie
Consultanţi: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens
Director general: Peter F. Evans
Director Asistenţă familii şi membri: Vincent A. Vaughn
Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg
Director comercial: Garff Cannon
Redactor-şef: R. Val Johnson
Asistent al redactorului-şef: Ryan Carr
Asistent de producţie: Megan VerHoef Seitz
Colectiv de redactare şi editare: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison
Director general artistic: J. Scott Knudsen
Director artistic: Tadd R. Peterson
Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst
Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune
Director de producţie: Jane Ann Peters
Colectiv de producţie: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek Richardson
Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin
Director tipar: Craig K. Sedgwick
Director difuzare: Stephen R. Christiansen
Distribuire:
Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany
Informaţii privind abonamentul:
Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactaţi Serviciul clienţi
Tel. gratuit: 00800 2950 2950
Tel.: +49(0)6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Preţul abonamentului pe un an: 6,5 lei pentru România şi 1,85 lei moldoveneşti pentru Republica Moldova
Trimiteţi manuscrise şi întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poştă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.
Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă" sau „îndrumător") este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgaşă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu şi vietnameză. (Frecvenţa publicării variază de la o limbă la alta.)
© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.
Textele şi ilustraţiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activităţi desfăşurate acasă sau la Biserică. Ilustraţiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoţeşte menţionează astfel de restricţii. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau prin e-mail la: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.
For Readers in the United States and Canada:
May 2016 Vol. 19 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Indexul vorbitorilor

Andersen, Neil L., p. 49
Arnold, Mervyn B., p. 53
Ballard, M. Russell, p. 63
Bednar, David A., p. 59
Burton, Linda K., p. 13
Christofferson, D. Todd, p. 93
Cook, Quentin L., p. 97
Duncan, Kevin R., p. 33
Durham, Mary R., p. 23
Esplin, Cheryl A., p. 6
Eyring, Henry B., p. 16, 19, 81
Gong, Gerrit W., p. 108
Hales, Brook P., p. 45
Hales, Robert D., p. 105
Hallstrom, Donald L., p. 26
Holland, Jeffrey R., p. 124
Jergensen, Kevin R., p. 45
Johnson, Paul V., p. 121
Kearon, Patrick, p. 111
Marriott, Neill F., p. 10
Mazzagardi, Jairo, p. 56
Monson, Thomas S., p. 85, 86
Nelson, Russell M., p. 66
Oaks, Dallin H., p. 114
Oscarson, Bonnie L., p. 87
Owen, Stephen W., p. 70
Rasband, Ronald A., p. 46
Renlund, Dale G., p. 39
Richards, Kent F., p. 118
Snow, Steven E., p. 36
Stevenson, Gary E., p. 29
Uchtdorf, Dieter F., p. 77, 101
Waddell, W. Christopher, p. 90

Index tematic

Activare, p. 53
Adversitate, p. 26, 36, 77, 90, 121, 124
Botez, p. 23, 59
Bunăstare, p. 39
Calitatea de mamă, p. 10
Calitatea de părinte, p. 49, 63
Calitatea de tată, p. 81, 93
Caritate, p. 77, 111
Cartea lui Mormon, p. 56
Cădere, p. 114
Căsătorie, p. 77, 81, 93
Compasiune, p. 111
Conducători ai Bisericii, p. 46
Conducere, p. 46, 70
Conferinţă generală, p. 19, 124
Consilii, p. 63
Convertire, p. 87
Copii, p. 23, 36, 49, 63, 81
Credinţă, p. 10, 19, 86, 87, 101
Demnitate, p. 85
Disciplină, p. 93
Dragoste, p. 6, 10, 13, 16, 77, 93, 111, 124
Duhul Sfânt, p. 16, 19, 23, 59, 105
Educaţie, p. 93, 105
Exemplu, p. 93
Familie, p. 49, 63, 77, 81, 87
Femei, p. 10, 13
Fericire, p. 77
Har, p. 33
Iertare, p. 33, 108
Ispăşire, p. 33, 39, 59, 81, 90, 108, 114, 124
Istoria familiei, p. 29, 97
Isus Hristos, p. 6, 10, 16, 33, 39, 46, 59, 70, 77, 81, 87, 90, 101, 108, 114, 121, 124
Împărăţia lui Dumnezeu, p. 10, 87
Împărtăşanie, p. 39, 59, 108
Îndurare, p. 124
Înfrăţire, p. 49, 53
Înviere, p. 121
Joseph Smith, p. 29, 56, 97, 105, 114
Legăminte, p. 23, 29, 81, 90, 97, 118
Libertate de a alege, p. 86, 105, 114
Mândrie, p. 77
Mărturie, p. 19
Moarte, p. 121
Muncă în templu, p. 29, 66, 97
Muncă misionară, p. 29, 81
Muzică, 26, 36
Natura divină, p. 13, 26, 66, 85, 101
Opoziţie, p. 26, 114
Pace, p. 90, 105
Paşte, p. 10, 121
Planul salvării, p. 81, 114, 121
Pocăinţă, p. 86, 90, 97, 108, 124
Predare, p. 23, 93
Pregătire, p. 85
Preoţie, p. 29, 66, 70, 81, 85, 87
Prietenie, p. 53
Profeţi, p. 36, 46, 87, 90
Rânduieli, p. 29, 59, 87, 97, 118
Restaurare, p. 56, 105
Rugăciune, p. 19, 56, 63, 66, 105, 108
Slujire, p. 6, 13, 16, 66, 70, 111, 118
Societatea de Alinare, p. 13
Speranţă, p. 101, 121, 124
Studiul scripturilor, p. 66
Supunere, p. 101
Tatăl Ceresc, p. 33, 101
Tehnologie, p. 63, 97
Temple, p. 81, 86, 87, 90, 97, 118
Tineri, p. 46, 49
Ucenicie, p. 70, 87, 101
Umilinţă, p. 16, 36
Vindecare, p. 33

Selecţiuni din cea de a 186-a Conferinţă Generală Bianuală a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

Sesiunea de sâmbătă dimineaţă a conferinţei generale din aprilie a început cu o invitaţie din partea preşedintelui Henry B. Eyring, care a îndemnat ascultătorii să se roage pentru vorbitori şi membrii corului, atât înainte, cât şi în timpul desfăşurării activităţii dânşilor. Şi, în încheierea conferinţei, duminică după-amiază, vârstnicul Jeffrey R. Holland a remarcat: „Dacă în zilele care vor urma, vedeţi… aspecte în viaţa dumneavoastră care nu sunt la înălţimea mesajelor pe care le-aţi auzit în acest sfârşit de săptămână, nu vă descurajaţi… Cel mai minunat lucru privind Evanghelia este faptul că suntem răsplătiţi atunci când *încercăm*, chiar dacă nu reuşim mereu” (pagina 125, 126).

Invitaţiile dânşilor de a acţiona au anticipat şi au întărit invitaţia preşedintelui Thomas S. Monson: „În timp ce ne gândim la hotărârile pe care le luăm în viaţă în fiecare zi… dacă Îl alegem pe Hristos, vom face întotdeauna alegerea corectă” (pagina 86).

Alte lucruri evidenţiate în timpul conferinţei

- Anunţarea de către preşedintele Monson a patru temple noi: în Belém, Brazilia; Quito, Ecuador; Lima, Peru (al doilea templu acolo); şi Harare, Zimbabwe (vezi relatarea de la pagina 142).
- Susţinerea a 11 noi autorităţi generale (biografiile dânşilor încep la pagina 131).
- Susţinerea unei noi preşedinţii generale a Societăţii Primare (biografiile dânselor încep la pagina 136).
- Anunţarea unei noi iniţiative, adresată persoanelor şi familiilor, de a acţiona la nivel local pentru a ajuta refugiaţii (vezi paginile 13, 111 şi 141).
- O concentrare asupra relaţiilor din cadrul familiei, mai ales asupra rolurilor bărbaţilor ca soţi, taţi şi deţinători ai preoţiei.
- Observaţii doctrinare profunde, făcute de vorbitori, cum ar fi aceasta a vârstnicului Dale G. Renlund: „Când ne apropiem de Dumnezeu, puterea sporită datorată ispăşirii lui Isus Hristos va face parte din viaţa noastră. Şi, asemenea ucenicilor de pe drumul către Emaus, ne vom da seama că Salvatorul ne-a fost mereu aproape” (pagina 42).

Cheryl A. Esplin
prima consilieră în Preşedinţia generală a Societăţii Primare

El ne cere să fim mâinile Sale

Adevărata slujire asemănătoare celei pe care a arătat-o Hristos este altruistă şi se concentrează asupra altora.

„Precum v-am iubit, voi să vă iubiţi.”[1] Aceste cuvinte, intonate de acest cor extraordinar, au fost rostite de Isus cu câteva ore înainte de măreţul Său sacrificiu ispăşitor – un sacrificiu pe care vârstnicul Jeffrey R. Holland l-a numit „cea mai frumoasă manifestare a dragostei pure care va fi arătată vreodată în istoria acestei lumi”[2].

Isus nu ne-a învăţat doar să iubim, ci a trăit conform învăţăturilor pe care le-a propovăduit. În timpul slujirii Sale, Isus „[a umblat] din loc în loc, [făcând] bine”[3] şi „i-a îndemnat pe toţi să urmeze exemplul Său”[4]. El ne-a învăţat: „Fiindcă oricine va voi să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va mântui”[5].

Preşedintele Thomas S. Monson, care a înţeles şi a trăit potrivit poruncii de a iubi, a spus: „Eu cred că Salvatorul ne spune că, dacă nu ne pierdem pe noi înşine în slujire faţă de alţii, nu avem un scop măreţ în viaţa noastră. Cei care trăiesc doar pentru ei înşişi, în cele din urmă, se ofilesc şi îşi pierd… viaţa, în timp ce aceia care se pierd în slujire faţă de alţii cresc şi înfloresc – şi îşi salvează, într-adevăr, viaţa”[6].

Adevărata slujire asemănătoare celei pe care a arătat-o Hristos este altruistă şi se concentrează asupra altora. O femeie care a avut grijă de soţul ei invalid a explicat: „Să nu consideraţi că sarcina dumneavoastră este o povară, ci o ocazie de a învăţa ce este cu adevărat dragostea”[7].

Când a vorbit în cadrul unei adunări de devoţiune care a avut loc la UBY, sora Sondra D. Heaston a adresat întrebările: „Cum ar fi dacă am putea vedea cu adevărat unii în inimile celorlalţi? Ne-am înţelege unii pe alţii mai bine? Simţind ceea ce simt alţii, văzând ceea ce văd alţii şi ascultând ceea ce ascultă alţii, ne-am face timp şi am folosi acel timp pentru a sluji altora şi ne-am comporta diferit faţă de ei? Am avea mai multă răbdare, mai multă bunătate şi mai multă toleranţă faţă de ei?”.

Sora Heaston a împărtăşit o experienţă pe care a avut-o în timp ce slujea într-o tabără pentru Tinerele Fete. Dânsa a spus:

„Unul dintre… vorbitorii din cadrul acelei adunări de devoţiune… ne-a învăţat despre faptul de a «deveni». Una dintre declaraţiile ei… a fost: «Fiţi persoane care încearcă să-i cunoască şi să-i slujească pe alţii – aruncaţi oglinzile şi priviţi prin fereastră».

Pentru a explica mai bine ceea ce dorea să spună, dânsa a rugat-o pe una dintre tinerele fete să stea în faţa ei. Apoi, [dânsa] a scos o oglindă şi a pus-o între ea şi tânăra fată, astfel încât dânsa, [vorbitoarea], privea în oglindă în timp ce încerca să vorbească cu tânăra fată. Nu e de mirare că nu au putut avea o conversaţie eficientă sau sinceră. Aceasta a fost o lecţie practică şi a ilustrat cât de dificil este să comunicăm cu alţii şi să le slujim dacă suntem prea preocupaţi cu noi înşine şi ne gândim doar la noi şi la nevoile noastre. Apoi, [dânsa] a pus de-o parte oglinda

Este dificil să comunicăm cu alţii şi să le slujim dacă ne concentrăm atenţia doar asupra noastră şi a nevoilor noastre.

Slujirea adevărată presupune faptul de a ne concentra atenţia asupra nevoilor şi sentimentelor celorlalţi.

şi a luat o ramă de fereastră şi a pus-o între faţa dânsei şi cea a tinerei fete… Am putut vedea că tânăra fată devenise persoana asupra căreia se concentra şi am înţeles că, pentru a sluji cu adevărat, trebuie să ne concentrăm asupra nevoilor şi sentimentelor altora. Deseori, suntem atât de preocupaţi de noi înşine şi de propriile vieţi ocupate – când ne uităm în oglinzi şi încercăm să găsim ocazii de a sluji – încât nu vedem clar prin fereastra slujirii”[8].

Preşedintele Monson ne-a amintit deseori că „suntem înconjuraţi de cei care au nevoie de atenţia, încurajarea, sprijinul, alinarea şi bunătatea noastră – fie că aceştia sunt membri ai familiei, prieteni, cunoştinţe sau străini”. Dânsul a spus: „Noi suntem mâinile Domnului aici, pe pământ, având porunca de a-i sluji şi de a-i ajuta pe copiii Săi. El Se bazează pe fiecare dintre noi”[9].

În luna ianuarie a anului trecut, în revistele *Friend* şi *Liahona*, a fost transmisă, copiilor din întreaga lume, invitaţia de a urma sfatul preşedintelui Monson – de a fi mâinile Domnului. Copiii au fost invitaţi să realizeze fapte de slujire – mici şi mari. Apoi, ei au fost încurajaţi să traseze forma mâinii lor pe o foaie de hârtie, să o decupeze, să scrie pe ea fapta lor de slujire şi s-o trimită la reviste. Mulţi dintre cei care ascultaţi în această seară sunteţi, probabil, unii dintre miile de copii care au slujit cu dragoste şi au trimis acel desen.[10]

Mii de copii au urmat sfatul preşedintelui Thomas S. Monson de a fi mâinile Domnului, făcând fapte de slujire.

Atunci când cei mici învaţă să-i iubească pe alţii şi să le slujească, ei îşi stabilesc un tipar de slujire pentru restul vieţii lor. Deseori, copiii ne învaţă pe noi toţi că faptul de a-ţi arăta dragostea şi a sluji nu trebuie să constea în lucruri mari şi impresionante pentru a avea însemnătate.

O învăţătoare de la Societatea Primară a împărtăşit următorul exemplu. „Astăzi", a spus dânsa, „copiii de la clasa pentru vârstele de cinci şi şase ani au făcut lănţişoare ale iubirii. Fiecare copil a desenat imagini pe bucăţi de hârtie: una cu ei, una cu Isus şi una cu câţiva dintre membrii familiei lor şi cei dragi. Am lipit bucăţile în cercuri care se uneau pentru a forma un lanţ pe care l-am transformat într-un lănţişor al iubirii. În timp ce desenau, copiii vorbeau despre familiile lor.

Heather a spus: «Nu cred că sora mea mă iubeşte. Ne certăm mereu… Chiar mă urăsc. Am o viaţă grea». Şi, apoi, şi-a pus capul în palme.

M-am gândit la circumstanţele familiei ei şi am simţit că, poate, ea avea, într-adevăr, o viaţă grea. Dar, după ce Heather a spus aceasta, Anna, care se afla de cealaltă parte a mesei, a răspuns «Heather, te pun în lănţişorul meu, între mine şi Isus, pentru că El te iubeşte şi eu te iubesc».

Când Anna a spus aceasta, Heather s-a târât pe sub masă pentru a ajunge la Anna şi a îmbrăţişat-o.

La sfârşitul lecţiei, când bunica a venit s-o ia, Heather a spus: «Ghici ce, bunica? Isus mă iubeşte»".

Când încercăm să ne oferim dragostea şi să slujim chiar şi în cele mai mici moduri, inimile sunt schimbate şi înmuiate pe măsură ce alţii simt dragostea Domnului.

Totuşi, uneori, din cauza numărului mare de oameni din jurul nostru care au nevoie de ajutor şi ca poverile să le fie uşurate, poate fi dificil să răspundem la multele nevoi urgente.

Dragi surori, unele dintre dumneavoastră poate simţiţi că faceţi tot ce puteţi răspunzând nevoilor membrilor familiei dumneavoastră. Amintiţi-vă că, în timpul acelor sarcini de rutină şi, deseori, plictisitoare, sunteţi „în slujba Dumnezeului vostru"[11].

Poate că unele dintre dumneavoastră simt un gol pe care l-ar putea umple privind către cei din jur sau către comunitate pentru a găsi ocazii de a ajuta la uşurarea poverilor altora.

Noi toate putem realiza câteva fapte de slujire în fiecare zi. Trăim într-o lume plină de conflicte. Noi slujim atunci când nu criticăm, când refuzăm să bârfim, când nu judecăm, când zâmbim, când spunem mulţumesc şi când suntem rabdători şi buni.

Alte tipuri de fapte de slujire necesită timp, planificare şi mai multă energie. Dar merită fiecare efort pe care îl depunem. Putem începe prin a ne pune următoarele întrebări:

- Pe care dintre persoanele pe care le cunosc le-aş putea ajuta azi?
- De ce timp şi resurse dispun?

- În ce mod îmi pot folosi talentele şi abilităţile pentru a-i binecuvânta pe alţii?
- Ce ar putea face familia noastră?

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf ne-a învăţat:

„Dumneavoastră [trebuie] să faceţi ceea ce au făcut ucenicii lui Hristos în fiecare dispensaţie: să vă sfătuiţi împreună, să folosiţi toate resursele disponibile, să căutaţi inspiraţie de la Duhul Sfânt, să cereţi Domnului confirmarea Sa şi, apoi, să vă suflecaţi mânecile şi să treceţi la treabă.

Vă fac o promisiune", a spus dânsul. „Dacă veţi urma acest tipar, veţi primi îndrumări specifice cu privire la *cine, ce, când* şi *unde* trebuie să asiguraţi strictul necesar în felul Domnului"[12].

De fiecare dată când mă întreb cum va fi când Salvatorul Se va întoarce, mă gândesc la vizita pe care le-a făcut-o nefiţilor şi la întrebările pe care le-a adresat acestora:

„Aveţi pe vreunii dintre voi care sunt bolnavi? Aduceţi-i aici. Aveţi voi pe vreunii care sunt infirmi sau orbi sau şchiopi sau mutilaţi sau leproşi sau care sunt zbârciţi sau care sunt surzi sau care sunt în suferinţă de orice fel? Aduceţi-i pe ei aici şi Eu îi voi vindeca pe ei, căci Eu Mă îndur de voi; adâncurile inimii Mele sunt pline de îndurare…

[Salvatorul] i-a vindecat pe aceştia, pe fiecare dintre ei"[13].

Acum, El ne cere să fim mâinile Sale.

Am ajuns să ştiu că dragostea pentru Dumnezeu şi pentru aproape oferă însemnătate vieţii. Fie ca noi să urmăm exemplul Salvatorului şi porunca Sa de a-i ajuta pe alţii cu dragoste.

Depun mărturie despre adevărul promisiunii preşedintelui Henry B. Eyring că, „dacă ne vom folosi darurile pentru a sluji cuiva, vom simţi dragostea Domnului pentru acea persoană. Vom simţi, de asemenea, dragostea Sa pentru noi"[14]. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Notă. În data de 2 aprilie 2016, sora Esplin a fost eliberată din chemarea dânsei de a doua consilieră în preşedinţia generală a Societăţii Primare.

NOTE

1. Ioan 13:34.
2. Jeffrey R. Holland, „Măreţ e planul lui Dumnezeu", *Liahona*, mai 2015, p. 106.
3. Faptele apostolilor 10:38.
4. „Hristos cel Viu: mărturia apostolilor", *Liahona*, apr. 2000, p. 2.
5. Luca 9:24.
6. Thomas S. Monson, „Ce am făcut astăzi pentru altcineva?", *Liahona*, nov. 2009, p. 85.
7. Lola B. Walters, „Sunshine in My Soul", *Ensign*, aug. 1991, p. 19.
8. Sondra D. Heaston, „Keeping Your Fingers on the PULSE of Service" (adunare de devoţiune adresată la Universitatea Brigham Young, 23 iun. 2015), p. 1, 5, speeches.byu.edu. Vorbitoarea din cadrul taberei pentru Tinerele Fete, care a împărtăşit aceste cunoştinţe profunde, este sora Virginia H. Pearce.
9. Thomas S. Monson, „Ce am făcut astăzi pentru altcineva?", p. 86.
10. Vezi „Give Us a Hand!", *Liahona,* ian. 2015, p. 64–65.
11. Mosia 2:17.
12. Dieter F. Uchtdorf, „Să asigurăm strictul necesar în felul Domnului", *Liahona*, nov. 2011, p. 55.
13. 3 Nefi 17:7, 9.
14. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), p. 88.

Neill F. Marriott
a doua consilieră în Preşedinţia generală a Tinerelor Fete

Ce să facem?

Noi clădim împărăţia când îi hrănim spiritual pe alţii. De asemenea, noi clădim împărăţia când apărăm adevărul şi depunem mărturie despre el.

La scurt timp după învierea şi înălţarea la cer a lui Isus, apostolul Petru a propovăduit: „Să ştie bine dar [toţi]… că Dumnezeu a făcut Domn şi Hristos pe acest Isus, pe care L-aţi răstignit voi". Cei care îl ascultau au fost străpunşi în inimă şi l-au întrebat pe Petru şi pe ceilalţi: „Fraţilor, ce să facem?"[1]. Şi, ulterior, ei s-au supus cu bucurie învăţăturilor lui Petru.

Mâine este duminica Paştelui şi sper că şi noi vom fi străpunşi în inimă ca să-L recunoaştem pe Salvator, să ne pocăim şi să ne supunem cu bucurie.

În cadrul acestei conferinţe generale, îi vom auzi pe conducătorii Bisericii, bărbaţi şi femei, oferindu-ne îndrumări inspirate. Ştiind că vom fi înduioşaţi de cuvintele dânşilor, vă întreb în această seară: „Dragi femei şi surori, ce să facem [noi]?"

După cum le-a declarat surorilor preşedinta generală a Societăţii de Alinare, Eliza R. Snow, în urmă cu aproximativ 150 de ani: „Domnul ne-a dat mari responsabilităţi"[2]. Depun mărturie că declaraţia ei este încă valabilă.

Biserica Domnului are nevoie de femei îndrumate de Spirit, care îşi folosesc darurile lor unice pentru a hrăni spiritual pe alţii şi a apăra adevărul Evangheliei. Inspiraţia şi intuiţia cu care am fost înzestrate sunt necesare în clădirea împărăţiei lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă, cu adevărat, să ne facem partea în a aduce salvarea copiilor oamenilor.

Să clădim împărăţia hrănind spiritual

Noi clădim împărăţia când îi hrănim spiritual pe alţii. Totuşi, prima dintre copiii lui Dumnezeu pe care trebuie să o întărim în Evanghelia restaurată este persoana noastră. Emma Smith a spus: „Doresc Spiritul lui Dumnezeu ca să mă cunosc şi să mă înţeleg pe mine însămi pentru a renunţa la orice din tradiţia sau firea mea ce nu m-ar duce la exaltare"[3]. Trebuie să dezvoltăm o temelie a credinţei în Evanghelia Salvatorului şi să înaintăm, cu puterea legămintelor din templu, către exaltare.

Dar dacă unele dintre tradiţiile noastre nu-şi au locul în Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos? Pentru a renunţa la ele, s-ar putea să avem nevoie de sprijin emoţional şi hrănire spirituală din partea cuiva, aşa cum a fost cazul meu.

Când m-am născut, părinţii mei au plantat un arbore de magnolia în curtea din spatele casei pentru ca, atunci când mă voi căsători, să am magnolii la nunta mea, care urma să aibă loc la Biserica Protestantă din care făceau parte strămoşii mei. Dar, în ziua nunţii mele, nu am avut alături nici părinţi, nici magnolii deoarece, fiind convertită la Biserică de un an, am călătorit în oraşul Salt Lake, Utah, pentru a-mi primi înzestrarea în templu şi pentru a fi pecetluită cu logodnicul meu, David.

Când am plecat din Luisiana şi în timp ce mă apropiam de Utah, am fost copleşită de un sentiment de singurătate. Înainte de nuntă, eu trebuia să stau la bunica vitregă a lui David, căreia i se spunea cu afecţiune mătuşa Carol.

Iată-mă, străină în Utah, urmând să stau în casa unei străine înainte de a fi pecetluită – pentru eternitate – într-o familie pe care nu o cunoşteam prea bine. (Bine că îl iubeam şi aveam încredere în viitorul meu soţ şi în Domnul!)

Când am ajuns la uşa casei mătuşii Carol, am vrut să mă ascund. Uşa s-a deschis – eu stăteam acolo ca un iepure speriat – iar mătuşa Carol, fără să spună vreun cuvânt, şi-a întins braţele şi m-a îmbrăţişat. Ea, care nu avea copii, a ştiut – inima ei dispusă să

ofere hrană spirituală a ştiut – că aveam nevoie de un loc în care să mă simt acasă. O, ce moment minunat de alinare a fost acela! Teama mea s-a risipit şi m-am simţit la adăpost, într-un loc sigur din punct de vedere spiritual.

Dragostea înseamnă să faci loc în viaţa ta pentru altcineva, la fel cum mi-a făcut mie loc mătuşa Carol.

Mamele, literalmente, fac loc în trupul lor pentru a hrăni un bebeluş – şi, în situaţiile optimiste, un loc în inima lor pe măsură ce îi cresc – însă hrănirea nu se limitează la a naşte şi a creşte copii. Eva a fost numită „mamă" înainte de a avea copii.[4] Iar eu sunt de părere că „a fi mamă" înseamnă „a da viaţă". Gândiţi-vă la modurile prin care daţi viaţă. Poate însemna a da viaţă din punct de vedere emoţional celor lipsiţi de speranţă sau a da viaţă spirituală celor care au îndoieli. Cu ajutorul Duhului Sfânt, putem crea un loc de vindecare emoţională pentru cei discriminaţi, cei respinşi şi cei străini. În aceste moduri delicate, dar puternice, noi clădim împărăţia lui Dumnezeu. Dragi surori, noi toate am venit pe pământ cu aceste daruri care dau viaţă şi hrănesc spiritual, daruri specifice mamelor, pentru că acesta este planul lui Dumnezeu.

Faptul de a urma planul Său şi a deveni o persoană care clădeşte împărăţia necesită sacrificii altruiste. Vârstnicul Orson F. Whitney a scris: „Tot ce suferim şi tot ce îndurăm, mai ales când îndurăm cu răbdare… ne purifică inimile… şi ne face mai sensibili şi mai caritabili… Numai prin… trudă şi suferinţă, noi putem dobândi educaţia… care ne va face mai asemănători Tatălui şi Mamei noastre din Cer"[5]. Aceste încercări care au rolul de a ne purifica ne aduc la Hristos, care ne poate vindeca şi face utili în lucrarea Sa de salvare.

Să clădim împărăţia apărând adevărul şi depunând mărturie

De asemenea, noi clădim împărăţia când apărăm adevărul şi depunem mărturie despre el. Urmăm modelul stabilit de Domnul. El vorbeşte şi propovăduieşte cu puterea şi autoritatea lui Dumnezeu. Dragi surori, şi noi putem face asta. În general, femeilor le place să vorbească şi să se întâlnească. Când lucrăm prin autoritatea preoţiei care ne-a fost delegată, vorbitul şi socializarea se transformă în predarea Evangheliei şi conducere.

Sora Julie B. Beck, fostă preşedintă generală a Societăţii de Alinare, ne-a învăţat: „Abilitatea de a fi demnă de revelaţie personală, de a o primi şi de a acţiona conform acesteia este cea mai importantă abilitate care poate fi dobândită în această viaţă… Este nevoie de un efort conştient"[6].

Revelaţia personală de la Duhul Sfânt ne va îndemna întotdeauna să învăţăm, să vorbim şi să acţionăm potrivit adevărului etern – adevărul Salvatorului. Cu cât Îl urmăm mai mult pe Hristos, cu atât vom simţi mai mult dragostea şi îndrumarea Sa; cu cât simţim mai mult dragostea şi îndrumarea Sa, cu atât vom dori mai mult să spunem şi să propovăduim adevărul la fel cu l-a spus şi l-a propovăduit El, chiar şi atunci când întâmpinăm opoziţie.

În urmă cu câţiva ani, m-am rugat să primesc cuvintele potrivite pentru a apăra calitatea de mamă când am primit un apel telefonic anonim.

Persoana care m-a sunat m-a întrebat: „Sunteţi Neill Marriott, mamă a multor copii?".

I-am răspuns bucuroasă: „Da!" aşteptându-mă să o aud spunând ceva de genul: „Asta e bine!".

Dar, nu! Nu voi uita niciodată răspunsul ei când a izbucnit la telefon: „Sunt extrem de supărată că aţi adus atâţia copii pe planeta asta suprapopulată!"

„O!", am bolborosit eu, „înţeleg ce simţiţi".

Ea a izbucnit: „Nu, nu înţelegeţi!”

Apoi, am răspuns pe un ton plângăreţ: „Ei bine, poate că nu înţeleg”.

Ea a început să-mi explice furioasă că alegerea mea de a fi mamă era prostească. În timp ce a continuat, am început să mă rog pentru ajutor şi mi-a venit în minte un gând blând: „Ce i-ar spune Domnul?” Apoi m-am simţit întărită şi am căpătat curaj gândindu-mă la Isus Hristos.

I-am răspuns: „Mă bucur că am o familie mare şi vă promit că voi face tot ce-mi stă în putinţă să-mi hrănesc copiii din punct de vedere spiritual în aşa fel încât vor face lumea mai bună”.

„Ei bine, sper!”, mi-a răspuns ea şi a închis.

Nu a fost cine ştie ce – la urma urmei, eram acasă, în siguranţă, în bucătăria mea! Dar, în felul meu modest, am putut să apăr familia, calitatea de mamă şi de persoană care hrăneşte spiritual deoarece: (1) am înţeles şi am crezut în doctrina lui Dumnezeu cu privire la familie şi (2) m-am rugat să găsesc cuvintele potrivite prin care să transmit acest adevăr.

Fiind diferite de lume, vom atrage asupra noastră critici, dar noi trebuie să ne fixăm ancora în principii eterne şi să depunem mărturie despre ele, indiferent de reacţia lumii.

Când ne adresăm întrebarea: „Ce să facem?”, să reflectăm la această întrebare: „Ce face Salvatorul în mod continuu?” El hrăneşte spiritual. El creează. El încurajează creşterea şi bunătatea. Dragi femei şi surori, şi noi putem face aceste lucruri! Dragi fetiţe de la Societatea Primară, există cineva din familia voastră care are nevoie de dragostea şi bunătatea voastră? Şi voi clădiţi împărăţia hrănindu-i spiritual pe alţii.

Crearea pământului de către Salvator, sub îndrumarea Tatălui Său, a fost un act puternic de hrănire spirituală. El ne-a oferit un loc în care să creştem şi să ne dezvoltăm credinţa în puterea Sa ispăşitoare. Credinţa în Isus Hristos şi în ispăşirea Sa este cel mai bun mod de vindecare şi speranţă, creştere şi scop. Toţi avem nevoie de un sentiment de apartenenţă din punct de vedere spiritual şi fizic. Noi, surorile de toate vârstele, putem crea acest loc de vindecare şi speranţă; este un loc cu adevărat sfânt.

Cea mai importantă responsabilitate pe care o avem este de a deveni femei care-L urmează pe Salvator, care hrănesc spiritual cu inspiraţie şi trăiesc fără teamă în acord cu adevărul. Când Îi cerem Tatălui din Cer să ne facă persoane care clădesc împărăţia Lui, puterea Sa se va revărsa în noi şi vom şti să hrănim spiritual, devenind, în cele din urmă, asemenea părinţilor noştri cereşti. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Faptele apostolilor 2:36–37.
2. Eliza R. Snow, în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 42.
3. Emma Smith, în *Daughters in My Kingdom,* p. 12.
4. Vezi Genesa 3:20.
5. Orson F. Whitney, în Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), p. 98.
6. Julie B. Beck, „Şi peste roabe voi turna Duhul Meu, în zilele acelea”, *Liahona*, mai 2010, p. 11.

Linda K. Burton
preşedinta generală a Societăţii de Alinare

„Am fost străin”

Hotărâţi, rugându-vă, ce puteţi face – potrivit timpului şi condiţiilor dumneavoastră – pentru a sluji refugiaţilor care locuiesc în cartierele şi comunităţile dumneavoastră.

În ziua în care a fost organizată Societatea de Alinare, Emma Smith a declarat: „Vom face ceva extraordinar… Ne aşteptăm la ocazii extraordinare şi la chemări urgente”[1]. Acele chemări urgente şi ocazii extraordinare apăreau atunci singure, în mod frecvent – la fel ca şi acum.

Una dintre ocazii a apărut în timpul conferinţei generale din octombrie 1856, când preşedintele Brigham Young a anunţat congregaţia că pionierii cu cărucioare erau împotmoliţi la sute de kilometri depărtare. El a declarat: „Credinţa, religia şi declaraţia voastră de credinţă faţă de religie nu va salva niciunul dintre sufletele voastre în împărăţia celestială a Dumnezeului nostru, dacă nu veţi respecta aceste principii pe care, acum, vi le propovăduiesc. Duceţi-vă şi aduceţi-i aici pe acei oameni care sunt acum pe câmpii şi aveţi o grijă deosebită de acele probleme pe care noi le numim temporale… altfel, credinţa voastră va fi în zadar”[2].

Ne amintim cu admiraţie şi recunoştinţă de bărbaţii care, riscând propriile vieţi, au înaintat prin zăpadă pentru a-i salva pe sfinţii care sufereau. Dar ce-au făcut surorile?

„Sora [Lucy Meserve] Smith a consemnat… că, după îndemnul preşedintelui Young, cei care erau prezenţi au trecut la fapte… Femeile «[au renunţat] la jupoanele lor [fuste lungi care se îmbracă pe sub rochie, care erau la modă în acele zile], şosete şi orice lucru de care se puteau lipsi, chiar acolo, în [vechiul] Tabernacol, şi le-au strâns în căruţe pentru a le trimite sfinţilor în munţi»”[3].

Câteva săptămâni mai târziu, când cei salvaţi şi companiile de cărucioare s-au apropiat de oraşul Salt Lake, preşedintele Young a adunat iar sfinţii în vechiul Tabernacol. Cu mare urgenţă, el i-a rugat pe sfinţi – în mod special pe surori – să-i îngrijească pe cei suferinzi, să-i hrănească şi să-i primească, spunând: „Pe unii îi veţi găsi cu picioarele îngheţate până la glezne şi unii vor avea mâinile îngheţate… Vrem să-i primiţi ca pe copiii voştri şi să aveţi aceleaşi sentimente pentru ei”[4].

De asemenea, Lucy Meserve Smith a consemnat:

„Am făcut tot ceea ce am putut, cu ajutorul surorilor şi fraţilor buni, pentru a-i alina pe cei nevoiaşi… Mâinile şi picioarele lor erau foarte îngheţate… Noi nu am încetat eforturile până când nu s-au simţit toţi bine…

Nu am simţit niciodată mai multă satisfacţie şi, pot spune, plăcere în nicio muncă pe care am făcut-o vreodată în viaţa mea, datorită faptului că a existat un sentiment puternic de unitate…

Ce urmează să facă cele care sunt doritoare să acţioneze?”[5].

Iubitele mele surori, această povestire este valabilă pentru zilele noastre şi pentru cei care suferă în întreaga lume. O altă „ocazie extraordinară” ne impresionează inimile.

Există mai mult de 60 de milioane de refugiaţi, inclusiv oamenii din toată lumea strămutaţi cu forţa. Jumătate dintre aceştia sunt copii[6]. „Aceste persoane au trecut prin greutăţi extraordinare şi încep vieţi noi în… alte ţări, cu alte culturi. Deşi există uneori organizaţii care îi ajută să-şi găsească un loc în care să trăiască şi să aibă lucrurile necesare de bază, ceea ce le lipseşte este un prieten şi un aliat care îi poate ajuta să se familiarizeze cu noul lor cămin, o persoană care îi poate ajuta să înveţe limba, să înţeleagă sistemele societăţilor, guvernelor şi culturilor existente şi să simtă că aparţin acestora”[7].

Vara trecută, am întâlnit-o pe sora Yvette Bugingo, care la vârsta de 11 ani a fugit din loc în loc după ce tatăl ei

fusese omorât şi trei dintre fraţii ei erau dispăruţi într-o parte a lumii: distrusă de război. În cele din urmă, Yvette şi membrii familiei rămaşi au trăit şase ani şi jumătate ca refugiaţi într-o ţară vecină, până când au putut să se mute într-un cămin permanent unde au fost ajutaţi de un cuplu căsătorit grijuliu cu transportul, şcolile şi alte lucruri. Ea

După ce a trăit timp de mulţi ani ca refugiată, Yvette Bugingo (deasupra) şi membrii familiei sale au întâlnit un cuplu de oameni inimoşi care i-au ajutat să se adapteze într-un nou cămin.

spune că ei „au fost, cu adevărat, un răspuns la rugăciunile noastre”[8]. Mama ei frumoasă şi adorabila ei soră mai mică sunt cu noi astă seară şi cântă în cor. De când am întâlnit aceste femei frumoase, m-am întrebat deseori: „Dacă povestea *lor* ar fi povestea *mea*?”

Noi, surorile, reprezentăm mai mult de jumătate din magazia Domnului, menită să ofere ajutor copiilor Tatălui Ceresc. Magazia Sa nu se compune doar din bunuri materiale, ci şi din timpul, abilităţile şi natura noastră divină. Sora Rosemary M. Wixom ne-a învăţat: „Natura noastră divină ne trezeşte dorinţa de a-i ajuta pe alţii şi ne îndeamnă să acţionăm”[9].

Recunoscând natura noastră divină, care ne îndeamnă să acţionăm, preşedintele Russell M. Nelson ne-a îndemnat:

„Avem nevoie de femei care ştiu cum să facă, prin intermediul credinţei lor, ca lucrurile importante să se întâmple şi care sunt apărătoare curajoase ale moralităţii şi familiilor într-o lume plină de păcat… femei care ştiu cum să invoce puterile cerului pentru a proteja şi întări copiii şi familiile…

Căsătorite sau singure, dumneavoastră, dragi surori, aveţi aptitudini aparte şi o intuiţie specială pe care le-aţi primit ca daruri de la Dumnezeu. Noi, fraţii, nu putem să înlocuim influenţa dumneavoastră unică”[10].

O scrisoare din partea Primei Preşedinţii, transmisă Bisericii pe 27 octombrie 2015, a exprimat multă preocupare şi compasiune faţă de milioanele de oameni care, din cauza conflictelor civile şi a altor greutăţi, şi-au părăsit căminele căutând protecţie. Prima Preşedinţie a invitat persoanele, familiile şi unităţile Bisericii să slujească, în mod asemănător lui Hristos, în cadrul proiectelor locale de ajutorare a refugiaţilor şi să contribuie la fondul umanitar al Bisericii, dacă este nevoie.

Preşedinţiile generale ale Societăţii de Alinare, Tinerelor Fete şi Societăţii Primare s-au gândit cum să răspundă invitaţiei Primei Preşedinţii. Noi ştim că dumneavoastră, preaiubitele noastre surori de toate vârstele, veniţi din toate mediile de viaţă şi trăiţi în condiţii diferite. Fiecare membră a acestei societăţi de femei sfinte din întreaga lume a făcut legământ la botez de „a [mângâia] pe aceia care au nevoie să fie mângâiaţi”[11]. Totuşi, noi trebuie să ne amintim că niciuna dintre noi n-ar trebui să fugă mai repede decât este puterea noastră[12].

Cu aceste gânduri în minte, am organizat o acţiune de alinare denumită „Am fost străin”. Sperăm că veţi hotărî, rugându-vă, ce puteţi face – potrivit timpului şi condiţiilor dumneavoastră – pentru a sluji refugiaţilor care locuiesc în cartierele şi comunităţile dumneavoastră. Aceasta este o ocazie de a sluji individual, în familii şi prin participare în cadrul unei organizaţii pentru a oferi prietenie, îndrumare şi de a sluji în alte moduri asemănătoare modului în care a slujit Hristos şi este una dintre multele căi prin care surorile pot sluji.

În toate eforturile dumneavoastră pline de rugăciune, trebuie să ţineţi seama de sfatul înţelept al regelui Beniamin, pe care l-a dat poporului său după ce i-a îndemnat pe oameni să aibă grijă de cei nevoiaşi: „Vedeţi ca toate aceste lucruri să fie făcute în înţelepciune şi ordine”[13].

Dragi surori, ştim că ajutorul dat altora cu dragoste contează pentru Domnul. Gândiţi-vă la aceste avertizări scripturale:

„Să vă purtaţi cu străinul care trăieşte între voi ca şi cu un băştinaş din mijlocul voastru; să-l iubiţi ca pe voi înşivă”[14].

„Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri”[15].

Salvatorul a spus:

„Căci am fost flămând, şi Mi-aţi dat de mâncat; Mi-a fost sete, şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin, şi M-aţi primit;

am fost gol şi M-aţi îmbrăcat; am fost bolnav şi aţi venit să Mă vedeţi”[16].

Salvatorul a lăudat dragostea văduvei a cărei contribuţie a fost doar doi bănuţi, deoarece ea a făcut ce a putut[17]. De asemenea, El a propovăduit pilda bunului samaritean – pe care a încheiat-o cu declaraţia: „Du-te de fă şi tu la fel”[18]. Uneori, poate fi incomod să acordăm ajutor. Dar când acţionăm împreună, cu dragoste şi unitate, noi putem aştepta ajutorul cerului.

La funeraliile unei remarcabile fiice a lui Dumnezeu, cineva a spus că

această soră, în calitate de preşedintă a Societăţii de Alinare la nivel de ţăruş, a lucrat cu ceilalţi din ţăruşul ei pentru a confecţiona pături care să-i încălzească pe oamenii care sufereau în Kosovo în anii 1990. Şi, ca bunul samaritean, ea a depus un efort suplimentar pentru a face mai mult când ea şi fiica ei au condus un camion plin cu aceste pături din Londra la Kosovo. Pe drumul spre casă, ea a primit un îndemn spiritual de neconfundat, care a afectat-o profund. Îndemnul a fost acesta: „Ceea ce ai făcut este un lucru foate bun. Acum, du-te acasă, mergi de-a lungul străzii şi slujeşte aproapelui tău!”[19]

Funeraliile au fost pline de relatări inspirate despre modul în care această femeie credincioasă a recunoscut şi a răspuns chemărilor extraordinare şi urgente – şi, de asemenea, chemărilor obişnuite – ale celor din jurul ei. De exemplu, ea şi-a deschis căminul şi inima pentru a-i ajuta pe tinerii care aveau greutăţi la orice oră – zi şi noapte.

Preaiubitele mele surori, noi putem fi sigure de ajutorul Tatălui nostru Ceresc când îngenunchem şi ne rugăm ca îndrumarea divină să-i binecuvânteze pe copiii Săi. Tatăl Ceresc, Salvatorul nostru, Isus Hristos şi Duhul Sfânt sunt gata să ne ajute.

Preşedintele Henry B. Eyring a depus această mărturie puternică femeilor din cadrul Bisericii:

„Tatăl Ceresc aude şi răspunde la rugăciunile dumneavoastră pline de credinţă pentru îndrumare şi pentru ajutor de a îndura în slujirea dumneavoastră pentru El.

Duhul Sânt este trimis la dumneavoastră şi la cele cărora le purtaţi de grijă. Veţi fi întărite, dar şi inspirate, să cunoaşteţi limitele şi măsura abilităţilor dumneavoastră de a sluji. Spiritul vă va alina când vă veţi întreba: «Am făcut eu destul?»”[20].

Când avem în vedere „chemările urgente” ale celor care au nevoie de ajutor, să ne întrebăm: „Dacă povestea *lor* ar fi povestea *mea*?”. Şi, atunci, să căutăm inspiraţie, să acţionăm conform îndemnurilor pe care le primim şi, apoi, să îi ajutăm pe cei nevoiaşi în măsura în care putem şi suntem inspirate să o facem. Poate atunci s-ar putea spune despre noi, precum a spus şi Salvatorul despre o soră iubitoare care I-a slujit: „Ea a făcut un lucru frumos… Ea a făcut ce a putut”[21]. Eu numesc aceasta extraordinar! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Emma Smith, în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 14.
2. Brigham Young, în *Daughters in My Kingdom*, p. 36.
3. *Daughters in My Kingdom*, p. 36–37.
4. Brigham Young, în James E. Faust, „Go Bring Them in from the Plains”, *Liahona,* nov. 1997, p. 7; vezi, de asemenea, LeRoy R. and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration 1856–1860* (1960), p. 139.
5. Lucy Meserve Smith, în ediţia Jill Mulvay Derr and others, *The First Fifty Years of Relief Society: Key Documents in Latter-day Saint Women's History* (2016), p. 217, 218, punctuaţie şi ortografie modernizate; vezi, de asemenea, *Daughters in My Kingdom,* 37.
6. Vezi „Facts and Figures about Refugees”, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
7. „40 Ways to Help Refugees in Your Community”, 9 sept. 2015, mormonchannel.org.
8. Email de la Yvette Bugingo, 12 martie 2016.
9. Rosemary M. Wixom, „Să descoperim divinitatea din interiorul nostru”, *Liahona,* nov. 2015, 8. Emily Woodmansee, una dintre persoanele salvate în anul 1856 de compania de cărucioare Willie, a descris natura divină în acest mod (cu o mică modificare din partea mea):
   Purtăm în noi a îngerilor solie;
   Un dar, ce ca surori noi îl confirmăm,
   Făcând tot ce-i nobil şi [într-un mod asemănător cu cel al lui Hristos],
   Să mângâiem, să consolăm în numele [Salvatorului].
   („Surori în Sion”, *Imnuri,* no. 201)
10. Russell M. Nelson, „O rugăciune adresată surorilor mele”, *Liahona*, nov. 2015, p. 96, 97.
11. Mosia 18:9.
12. Vezi Mosia 4:27.
13. Mosia 4:27.
14. Leviticul 19:34.
15. Evrei 13:2.
16. Matei 25:35–36.
17. Vezi Luca 21:1–4.
18. Luca 10:37.
19. Cuvântare rostită la funeraliile lui Rosemary Curtis Neider, ian. 2015.
20. Henry B. Eyring, „Cele care poartă de grijă”, *Liahona*, nov. 2012, p. 124.
21. Marcu 14:6.

Preşedintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Preşedinţie

Pune-ţi încrederea în acel Spirit care conduce spre a face bine

Noi ne apropiem de Salvator atunci când, din dragoste pură, îi slujim pe alţii în locul Său.

Sunt recunoscător să fiu alături de dumneavoastră în această seară închinată preaslăvirii, cugetării şi dedicării. Ne-am rugat împreună. Tatăl nostru Ceresc iubitor ne-a ascultat. Ne-am amintit de Salvatorul nostru, Domnul Isus Hristos, în timp ce am fost inspiraţi de imnuri înălţate pentru a-L preamări. Am fost inspiraţi să facem mai mult pentru a-L ajuta pe Învăţătorul nostru în munca Sa de a-i înălţa şi a-i alina pe copiii Tatălui nostru Ceresc.

Dorinţa noastră de a-i sluji pe alţii creşte odată cu recunoştinţa noastră faţă de ceea ce a făcut Salvatorul pentru noi. De aceea inimile noastre sunt pline de bucurie când auzim cuvintele imnului: „Pentru că multe Tu mi-ai dat şi eu voi da”[1]. Regele Beniamin, în minunata sa predică consemnată în Cartea lui Mormon, a promis vă vom avea acel sentiment de recunoştinţă (vezi Mosia 2:17–19).

În momentele în care credinţa noastră în Isus Hristos ne determină să facem lucruri care ne ajută să fim demni de a primi bucuria iertării Sale, simţim dorinţa de a-i sluji pe alţii în locul Său. Regele Beniamin ne-a învăţat că iertarea nu se obţine printr-o singură faptă săvârşită la un moment dat.

El a exprimat acest lucru astfel: „Şi acum, de dragul acestor lucruri pe care vi le-am spus – pentru ca să păstraţi iertarea păcatelor voastre de la o zi la alta, pentru ca să puteţi păşi nevinovaţi în faţa lui Dumnezeu – aş vrea ca voi să împărţiţi din averea voastră celor săraci, fiecare după ceea ce are, cum ar fi să hrăniţi pe cei flămânzi, să îmbrăcaţi pe cei goi, să vizitaţi şi să mângâiaţi pe cei bolnavi, atât spiritual, cât şi material, după lipsurile lor” (Mosia 4:26).

De asemenea, minunatul coleg al lui Alma, Amulec, ne-a învăţat adevărul conform căruia trebuie să continuăm să-L slujim pentru a păstra iertarea: „Şi acum iată, fraţii mei preaiubiţi, vă zic vouă, să nu credeţi că aceasta este totul; căci, după ce aţi făcut toate aceste lucruri, dacă voi îi alungaţi pe cei în nevoie şi pe cei goi şi dacă nu-i vizitaţi pe cei bolnavi şi pe cei în suferinţă şi dacă nu împărţiţi din bunurile voastre, dacă aveţi, acelora care sunt în nevoie – vă zic vouă, dacă nu faceţi nici unul din aceste lucruri, iată, rugăciunea voastră este deşartă şi nu vă aduce nici un folos şi voi sunteţi ca ipocriţii care tăgăduie credinţa” (Alma 34:28).

În această seară, m-am gândit la femeile din viaţa mea. În familia noastră sunt 31 de femei şi fete, începând cu soţia mea şi continuând până la cele mai mici trei strănepoate ale noastre. Unele dintre acestea sunt aici, cu noi, în această seară. Cinci dintre ele au mai puţin de 12 ani. Probabil că aceasta este prima lor întâlnire cu surorile lor din Biserica Salvatorului în Centrul de conferinţe. În această seară, trăind această experienţă, fiecare va avea propriile amintiri şi va face propriile angajamente.

Sunt trei amintiri şi trei angajamente pe care sper că şi le vor aduce aminte întreaga viaţă şi chiar după aceea. Amintirile sunt legate de sentimente. Şi angajamentele sunt despre lucruri de înfăptuit.

Sentimentul care are cea mai mare importanţă este dragostea.

Dumneavoastră aţi simţit dragostea surorilor care ne-au vorbit, acele minunate conducătoare. Şi dumneavoastră aţi simţit, prin intermediul Spiritului, că dânsele vă iubesc chiar şi fără să vă cunoască, pentru că au simţit dragostea pe care Tatăl Ceresc şi Salvatorul o au pentru dumneavoastră. De aceea, dânsele doresc atât de mult să vă slujească şi să vă ajute să primiţi binecuvântările pe care Dumnezeu doreşte să vi le ofere.

În această seară, aţi simţit dragoste pentru alţii – pentru prieteni, colegi de şcoală, vecini şi chiar pentru cineva care a intrat de curând în viaţa dumneavoastră, un necunoscut. Acea dragoste este un dar de la Dumnezeu. Scripturile o numesc „caritate" şi „dragostea pură a lui Hristos" (Moroni 7:47). În această seară, aţi simţit acea dragoste pe care puteţi s-o primiţi adesea, dacă o căutaţi.

Al doilea sentiment pe care l-aţi avut în această seară a fost influenţa Duhului Sfânt. Surorile v-au promis astăzi că Duhul Sfânt vă va îndruma să găsiţi slujirea pe care Domnul doreşte să o oferiţi altora în locul Său. Cu ajutorul Spiritului, aţi simţit că promisiunea dânselor a venit de la Domnul şi că este adevărată.

Domnul a spus: „Şi acum, adevărat, adevărat, Eu îţi spun ţie, puneţi încrederea ta în acel Spirit care conduce spre a face bine – da, de a acţiona drept, de a umbla în umilinţă, de a judeca cu dreptate; şi acesta este Spiritul Meu" (D&L 11:12).

În această seară, aţi primit, probabil, acea binecuvântare. De exemplu, în timpul acestei întâlniri, poate că v-a venit în minte numele sau chipul unei persoane care se află în nevoie. S-ar putea să fi fost doar un gând trecător, dar, datorită lucrurilor pe care le-aţi auzit în această seară, vă veţi ruga în legătură cu acesta, având încredere că Dumnezeu vă va îndruma să faceţi binele pe care El doreşte să-l faceţi pentru acea persoană. Dumneavoastră şi alţii veţi fi schimbaţi în bine când acest fel de rugăciuni devin un model în viaţa dumneavoastră.

Al treilea sentiment pe care l-aţi avut în această seară este acela că doriţi să fiţi mai aproape de Salvator. Chiar şi cea mai tânără fată de aici va fi simţit adevărul invitaţiei în imnul: „«Urmaţi-Mă», a spus Domnul. Noi toţi să Îi urmăm drumul"[2].

Astfel, cu aceste sentimente, primul angajament pe care trebuie să-l luaţi este să mergeţi şi să slujiţi ştiind că nu mergeţi singure. Atunci când mergeţi să alinaţi şi să slujiţi pe cineva în locul Salvatorului, El va pregăti calea înaintea dumneavoastră. Acum, după cum vă vor spune fostele misionare care sunt aici, în această seară, acest lucru nu înseamnă că fiecare persoană, din fiecare casă, este pregătită să vă întâmpine cu bucurie sau că fiecare persoană pe care veţi încerca să o slujiţi vă va mulţumi. Dar Domnul va merge în faţa dumneavoastră pentru a vă pregăti calea.

Deseori, preşedintele Thomas S. Monson a spus că dânsul cunoaşte adevărul promisiunii Domnului: „Şi acolo unde vă primeşte pe voi, Eu, de asemenea, voi fi, pentru că Eu voi merge în faţa voastră. Voi fi la dreapta voastră şi la stânga voastră şi Spiritul Meu va fi în inima voastră şi îngerii mei în jurul vostru pentru a vă susţine" (D&L 84:88).

Una dintre căile prin care El merge în faţa dumneavoastră este aceea că pregăteşte inima unei persoane pe care v-a rugat s-o slujiţi. El va pregăti şi inima dumneavoastră.

Veţi descoperi că Domnul pune ajutoare lângă dumneavoastră – la dreapta, la stânga şi în jurul dumneavoastră. Nu veţi merge singure să-i slujiţi pe alţii în locul Său.

În această seară, El a făcut acest lucru pentru mine. Domnul a pregătit „un nor aşa de mare de martori" (Evrei 12:1), atât în cuvinte, cât şi prin muzică, pentru a îmbina şi a multiplica puterea lucrurilor pe care a dorit să vi le spun. A trebuit doar să mă asigur că pot să-mi îndeplinesc rolul în transmiterea mesajului pe care El îl dorea împărtăşit. Sper şi mă rog ca dumneavoastră să

simţiţi recunoştinţă şi bucurie atunci când Domnul vă va pune alături de alte persoane pentru a sluji în locul Său.

Aşa cum aţi avut deseori această experienţă şi o veţi mai avea, veţi zâmbi cu recunoştinţă, aşa cum fac şi eu, oricând vom intona, „Ce fericire să-Ţi slujim”[3].

De asemenea, veţi zâmbi când vă veţi aminti acest verset: „Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut»” (Matei 25:40).

Al doilea lucru pe care trebuie să-l faceţi este să vă amintiţi de Domnul atunci când slujiţi în locul Său. Domnul nu numai că merge în faţa noastră şi trimite îngeri ca să slujească alături de noi, ci El simte, de asemenea, alinarea pe care o oferim altora ca şi când I-am fi oferit-o Lui.

Fiecare fiică a lui Dumnezeu care ascultă şi crede mesajele transmise în cadrul acestei adunări va întreba: „Ce va dori Domnul să fac pentru a-L ajuta să ofere alinare celor aflaţi în nevoie?”. Situaţia fiecărei surori este unică. Acest lucru este adevărat şi pentru micul meu grup de fiice, nurori, nepoate şi strănepoate. Pentru ele şi pentru toate fiicele Tatălui Ceresc, repet sfatul înţelept dat de sora Linda K. Burton.

Dânsa v-a sfătuit să vă rugaţi cu credinţă pentru a şti ce doreşte Domnul să faceţi în situaţia dumneavoastră. Şi, apoi, a vorbit despre promisiunea alinării minunate pe care Domnul Însuşi a oferit-o femeii care a fost criticată pentru că a uns capul Său cu mir scump, care ar fi putut fi vândut pentru a-i ajuta pe cei săraci.

„Dar Isus le-a zis: «Lăsaţi-o în pace; de ce-i faceţi supărare? Ea a făcut un lucru frumos faţă de Mine;

căci pe săraci îi aveţi totdeauna cu voi, şi le puteţi face bine oricând voiţi: dar pe Mine nu Mă aveţi totdeauna.

Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare.

Adevărat vă spun că, oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi şi ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei»” (Marcu 14:6–9).

În vremuri tumultoase, acest scurt fragment scriptural este sfatul bun şi înţelept pentru surorile credincioase din împărăţia Domnului. Vă veţi ruga pentru a şti pe cine doreşte Tatăl să slujiţi din dragoste pentru El şi în locul Salvatorului nostru. Cum nu veţi aştepta o recunoaştere publică, veţi urma exemplul femeii din relatarea scripturală a lui Marcu, a cărei faptă sfântă de a-L onora pe Salvatorul lumii este amintită, dar nu şi numele ei.

Speranţa mea este că surorile din familia noastră vor face, datorită dragostei lor pentru Dumnezeu, tot ce pot pentru a-i sluji pe cei aflaţi în nevoie. Şi al treilea lucru pe care sper că îl vor face este să fie modeste în legătură cu faptele lor bune. Totuşi, mă voi ruga ca ele să accepte sfatul Domnului, care a spus – ceea ce sunt sigur că noi toţi avem nevoie să auzim:

„Luaţi seama să nu vă îndepliniţi neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiţi văzuţi de ei; altminteri, nu veţi avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri”.

Şi, apoi, El a spus:

„Ci tu, când faci milostenie, să nu ştie stânga ta ce face dreapta,

pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti” (Matei 6:1, 3–4).

Rugăciunea mea pentru surorile din împărăţie, oriunde s-ar afla şi în orice circumstanţe ar fi, este să fie îndrumate de credinţa lor în Salvator şi recunoştinţa pentru ispăşirea Sa, pentru a face tot ce pot pentru aceia pe care Dumnezeu le roagă să-i slujească. Pe măsură ce vor face acest lucru, le promit că vor progresa pe calea de a deveni femei sfinte, pe care Salvatorul şi Tatăl nostru Ceresc le vor întâmpina cu căldură şi le vor răsplăti pe faţă.

Depun mărturie că aceasta este Biserica lui Isus Hristos Cel Înviat. El a înviat. El a plătit preţul pentru toate păcatele noastre. Ştiu că, datorită Lui, noi vom învia şi putem avea viaţă eternă. Preşedintele Thomas S. Monson este profetul Său în viaţă. Tatăl Ceresc ascultă rugăciunile noastre şi răspunde la ele. Depun mărturie că noi ne apropiem de Salvator atunci când, din dragoste pură, îi slujim pe alţii în locul Său. Astfel, vă las această mărturie certă în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Pentru că multe Tu mi-ai dat”, *Imnuri*, nr. 137.
2. „Urmaţi-Mă”, *Imnuri*, nr. 74.
3. „Ce fericire să-Ţi slujim”, *Imnuri*, nr. 95.

Preşedintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Preşedinţie

Unde sunt doi sau trei adunaţi

Dacă ascultaţi prin Spirit, inimile dumneavoastră se vor înmuia, credinţa dumnevoastră se va întări şi abilitatea de a-L iubi pe Domnul va creşte.

Dragi fraţi şi surori, vă urez bun venit la cea de a 186-a Conferinţă Generală Bianuală a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Mă bucur să fiu alături de dumneavoastră, şi vă salut cu căldură.

Sunt recunoscător că aţi venit la această conferinţă pentru a simţi inspiraţia divină şi pentru a vă simţi mai aproape de Tatăl nostru Ceresc şi de Domnul.

Adunaţi pentru această întâlnire, care este transmisă în întreaga lume, sunt milioane de ucenici ai lui Isus Hristos, care au făcut un legământ de a-şi aminti întotdeauna de El şi de a-L sluji. Prin miracolul tehnologiei moderne, simţim că participăm cu toţii împreună la această întâlnire, în acelaşi timp. Ne întâlnim ca şi cum am fi cu toţii împreună într-o sală mare.

Dar mult mai important decât adunarea noastră este în numele Cui facem acest lucru. Domnul a promis că, în pofida numărului mare de ucenici ai Săi, care sunt azi pe pământ, El va fi aproape de fiecare dintre noi. El a spus grupului Său mic de ucenici, în anul 1829: „Adevărat, adevărat, îţi spun ţie… acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu… iată, acolo voi fi şi eu în mijlocul lor – chiar aşa cum sunt în mijlocul vostru” (D&L 6:32).

Acum suntem mai mult de unul sau doi, o mulţime de ucenici ai Săi sunt adunaţi pentru această conferinţă, iar, aşa cum a promis, Domnul este în mijlocul nostru. Pentru că El este o fiinţă înviată şi glorificată, El nu este prezent fizic în fiecare loc în care se adună sfinţii. Dar, prin puterea Spiritului, putem simţi că El este astăzi aici cu noi.

Unde şi când simţim că Salvatorul este aproape de noi depinde de fiecare dintre noi. El a oferit această îndrumare:

„Şi din nou, adevărat vă spun vouă, prietenii Mei, vă las aceste cuvinte pentru a medita în inima voastră, cu porunca pe care v-o dau de a Mă căuta câtă vreme sunt aproape:

Apropiaţi-vă de Mine şi am să Mă apropii de voi; căutaţi-Mă cu toată sârguinţa şi Mă veţi găsi; cereţi şi veţi primi; bateţi şi vi se va deschide” (D&L 88:62–63).

Cunosc cel puţin doi oameni, dintre cei care ascultă astăzi, care doresc această binecuvântare cu toată inima lor. Ei vor încerca cu sinceritate să se apropie mai mult de Domnul pe parcursul acestei conferinţe. Fiecare dintre ei mi-a scris – scrisorile lor ajungând la biroul meu în aceeaşi săptămână – cerând acelaşi tip de ajutor.

Amândoi sunt convertiţi la biserică şi au primit anterior mărturii clare ale iubirii lui Dumnezeu Tatăl şi a Fiului Său, Isus Hristos, Salvatorul lumii. Ei au

ştiut că profetul Joseph Smith a organizat Biserica prin revelaţie directă de la Dumnezeu şi că cheile preoţiei sfinte au fost restaurate. Fiecare a avut o mărturie despre faptul că aceste chei există în Biserica de astăzi. Ei mi-au depus acea mărturie solemnă în scris.

Cu toate acestea, amândoi erau întristaţi deoarece sentimentele de dragoste faţă de Domnul şi dragoste a Domnului pentru ei s-au diminuat. Amândoi, şi-au dorit, din toată inima, ca eu să-i ajut să redobândească bucuria şi sentimentul de dragoste pe care le-au avut atunci când s-au alăturat împărăţiei lui Dumnezeu. Ambii şi-au exprimat teama că, dacă nu-şi vor putea redobândi în întregime sentimentele de dragoste faţă de Salvator şi Biserica Sa, încercările şi provocările cu care se confruntă le vor distruge în cele din urmă credinţa.

Ei nu sunt singurii care au această grijă şi nici încercarea lor nu este una nouă. În timpul slujirii Sale muritoare, Salvatorul ne-a dat pilda semănătorului. Sămânţa era cuvântul lui Dumnezeu. Semănătorul era Domnul. Supravieţuirea seminţei şi creşterea acesteia depind de starea pământului. Vă amintiţi de cuvintele Sale:

„Pe când semăna el, o parte din sămânţă a căzut lângă drum, şi au venit păsările şi au mâncat-o.

O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult: a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adânc.

Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; şi, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat.

O altă parte a căzut între spini; spinii au crescut şi au înecat-o.

O altă parte a căzut în pământ bun şi a dat rod: un grăunte a dat o sută, altul, şaizeci, şi altul, treizeci.

Cine are urechi de auzit să audă” (Matei 13:4–9).

Din nou, sămânţa este cuvântul lui Dumnezeu. Pământul este inima persoanei care primeşte sămânţa.

Fiecare dintre noi are multe în comun cu oamenii minunaţi care mi-au scris pentru a-mi cere ajutorul şi a-i încuraja. Noi toţi am avut seminţe, sau cuvântul lui Dumnezeu, plantate în inimile noastre la un moment dat. Pentru unii dintre noi, acest lucru s-a întâmplat în copilărie, când părinţii noştri ne-au invitat să fim botezaţi şi confirmaţi de către cei care deţineau autoritatea. Pentru alţii, s-a întâmplat când am fost învăţaţi de către slujitori chemaţi ai lui Dumnezeu. Fiecare a simţit că sămânţa a fost bună, a simţit lărgirea sufletului său şi bucurie, în timp ce inimile şi înţelegerea noastră păreau să se lărgească.

Fiecăruia dintre noi i-a fost testată credinţa prin întârzierea binecuvântărilor preţioase, atacuri răutăcioase ale celor care voiau să ne distrugă credinţa, ispite de a păcătui şi interese egoiste care au diminuat eforturile noastre de a da naştere la cele mai profunde sentimente spirituale şi de a ne face mai receptivi.

Aceia care sunt întristaţi de pierderea bucuriei pe care au avut-o cândva sunt cei binecuvântaţi. Unii nu văd ofilirea credinţei din ei înşişi. *Satana este inteligent.* El spune acelora pe care îi doreşte a fi nefericiţi că bucuria pe care au simţit-o cândva era o autoamăgire copilărească.

Astăzi, mesajul meu pentru noi toţi este că va exista o ocazie preţioasă în următoarele câteva zile de a alege să

avem inimile înmuiate şi să primim şi hrănim sămânţa. Sămânţa este cuvântul lui Dumnezeu şi va fi răspândită tuturor celor care ascultăm, privim şi citim cuvântările acestei conferinţe. Muzica, cuvântările şi mărturiile au fost pregătite de slujitorii lui Dumnezeu, care au căutat cu sârguinţă Duhul Sfânt pentru a-i îndruma în pregătirea lor. Ei s-au rugat mai mult şi cu mai multă umilinţă pe măsură ce se apropiau zilele conferinţei.

Ei s-au rugat pentru a avea puterea de a vă încuraja să faceţi alegerile care vor crea în inima dumneavoastră un teren mai fertil pentru cuvântul bun al lui Dumnezeu, ca el să crească şi să fie roditor. Dacă ascultaţi prin Spirit, inimile dumneavoastră se vor înmuia, credinţa dumnevoastră se va întări şi abilitatea de a-L iubi pe Domnul va creşte.

Alegerea dumneavoastră de a vă ruga cu intenţie adevărată va transforma experienţa dumneavoastră din cadrul sesiunilor conferinţei şi din zilele şi lunile care vor urma.

Mulţi dintre dumneavoastră au început deja. La începutul acestei sesiuni, aţi făcut mai mult decât doar să ascultaţi rugăciunea; aţi dat dovadă de credinţă la rugăciunea de a ne bucura de binecuvântarea de a avea Duhul Sfânt revărsat asupra noastră. Rugăciunile dumneavoastră oferite în linişte în numele lui Isus Hristos, v-au adus mai aproape de El. Aceasta este conferinţa Sa. Numai Duhul Sfânt poate aduce binecuvântările pe care Domnul le doreşte pentru noi. Pentru că El ne iubeşte, El ne-a promis:

„Şi tot ceea ce vor spune atunci când sunt inspiraţi de Duhul Sfânt va fi scriptură, va fi voinţa Domnului, va fi gândul Domnului, va fi Cuvântul Domnului, va fi glasul Domnului şi puterea lui Dumnezeu pentru salvare.

Iată, aceasta este promisiunea Domnului către voi, o, slujitorii Mei.

De aceea, îndrăzniţi şi nu vă temeţi, pentru că Eu, Domnul, sunt cu voi şi am să stau lângă voi; şi voi trebuie să mărturisiţi despre Mine, chiar Isus Hristos, că sunt Fiul Dumnezeului [Celui] Viu, că Eu am fost, că Eu sunt şi că Eu voi veni" (D&L 68:4–6).

De fiecare dată, când un slujitor al lui Dumnezeu se aproprie de amvon, vă puteţi ruga şi da dovadă de credinţă, ca promisiunea Domnului din Doctrină şi legăminte, secţiunea 50, să fie îndeplinită:

„Adevărat vă spun vouă, acela care este rânduit de Mine şi trimis să predice cuvântul adevărului prin Mângâietor, în Spiritul adevărului, îl predică el prin Spiritul adevărului sau în alt mod?

Şi dacă este în alt mod, nu este de la Dumnezeu.

Şi din nou, acela care primeşte cuvântul adevărului, îl primeşte prin Spiritul adevărului sau în alt mod?

Dacă este în alt mod, nu este de la Dumnezeu.

De aceea, de ce nu puteţi şti şi înţelege că acela care primeşte cuvântul prin Spiritul adevărului îl primeşte aşa cum este predicat prin Spiritul adevărului?

De aceea, cel care predică şi cel care primeşte se înţeleg unul cu altul şi amândoi sunt edificaţi şi se bucură împreună" (D&L 50:17–22).

Vă puteţi ruga atunci când corul se pregăteşte să cânte. Dirijorul corului, organiştii şi membrii corului s-au rugat şi au exersat având o rugăciune în inimile lor şi credinţa că muzica şi cuvintele vor înmuia inimile şi vor spori puterea lor de a clădi credinţa altora. Ei vor cânta pentru Domnul ca şi când ar fi înaintea Lui, ştiind că Tatăl nostru Ceresc îi ascultă, la fel de sigur cum El le ascultă rugăciunile personale. Împreună, ei au lucrat cu dragoste pentru a face ca promisiunea Salvatorului făcută Emmei Smith să devină realitate: „Pentru că sufletul Meu se bucură în cântecul inimii; da, cântecul drepţilor este o rugăciune pentru Mine şi i se va răspunde cu o binecuvântare asupra capetelor lor" (D&L 25:12).

Dacă nu doar veţi asculta, ci, de asemenea, vă veţi ruga în timp ce ei cântă, rugăciunea dumneavoastră şi rugăciunile lor vor avea ca răspuns o binecuvântare asupra capetelor dumneavoastră precum şi al lor. Veţi simţi binecuvântarea dragostei şi aprobării Salvatorului. Toţi cei care se alătură acestei laude vor simţi cum dragostea lor faţă de El va creşte.

Aţi putea alege să vă rugaţi când un vorbitor pare să ajungă la sfârşitul mesajului său. Acesta se va ruga Tatălui în sinea sa, ca Duhul Sfânt să-i ofere cuvintele mărturiei care vor înălţa inimile, speranţele şi hotărârea ascultătorilor a-şi aminti mereu de Salvator şi a ţine poruncile pe care El le-a dat lor.

Mărturia nu va fi o relatare a unui mesaj. Aceasta va fi o afirmare a unui adevăr pe care Duhul Sfânt îl poate purta în inimile celor care se vor ruga pentru ajutor, pentru îndrumare divină şi pentru a primi dragostea pură a lui Hristos.

Vorbitorilor li se va acorda o mărturie adevărată. Cuvintele lor pot fi puţine, dar ele vor fi purtate în inima ascultătorului umil, care a venit la conferinţă având o dorinţă profundă de a primi cuvântul bun al lui Dumnezeu.

Ştiu din propria experienţă ce poate face credinţa unor oameni buni pentru a aduce inspiraţie din partea Spiritului, la încheierea unei cuvântări. De multe ori, câte cineva m-a întrebat, după ce mi-am depus mărturia: „De unde aţi ştiut ce aveam atâta nevoie să aud?” Am învăţat să nu fiu surprins când numi aminteam cuvintele spuse. Mi-am depus mărturia, dar Domul era acolo, oferindu-mi cuvintele potrivite atunci când am avut nevoie. Promisiunea că Domnul ne va oferi cuvintele potrivite, în momentul în care avem nevoie de ele, se aplică în special în cazul mărturiei (vezi D&L 24:6). Ascultaţi cu atenţie mărturiile depuse în această conferinţă – vă veţi simţi mai aproape de Domnul.

Puteţi să simţiţi că ajung la momentul în care voi încheia mesajul pe care am încercat să-l transmit printr-o mărturie a adevărului. Rugăciunile dumneavoastră mă vor ajuta să mi se ofere cuvintele mărturiei care ar putea ajuta pe cineva care doreşte un răspuns la întrebările sale.

Vă las mărturia mea sigură că Tatăl nostru Ceresc, marele Elohim, ne iubeşte şi ne cunoaşte pe fiecare în parte. Sub conducerea Sa, Fiul Său, Iehova, a fost Creatorul. Mărturisesc că Isus din Nazaret S-a născut ca Fiu al lui Dumnezeu. El a vindecat pe cei bolnavi, a redat vederea celor orbi şi a readus la viaţă pe cei morţi. El a plătit preţul tuturor păcatelor fiecăruia dintre copiii Tatălui Ceresc născuţi în viaţa muritoare. El a rupt legăturile morţii pentru noi toţi când a înviat din mormânt în cea dintâi duminică a Paştelui. El trăieşte astăzi, un Dumnezeu – înviat şi glorios.

Aceasta este singura Biserică adevărată, iar El este piatra din capul unghiului. Thomas S. Monson este profetul Său pentru întreaga lume. Profeţii şi apostolii pe care îi veţi auzi în această conferinţă vorbesc în numele Domnului. Ei sunt slujitorii Săi, autorizaţi să acţioneze pentru El. El merge înaintea slujitorilor Săi în lume. Ştiu acest lucru. Iar eu depun mărturie despre aceasta, în numele Lui, chiar Isus Hristos, amin. ■

Mary R. Durham
a doua consilieră în Preşedinţia generală a Societăţii Primare eliberată recent

Darul de îndrumare al unui copil

Cum îi învăţăm pe copiii noştri să înlăture influenţele lumeşti şi să aibă încredere în Spirit?

Un tată tânăr se îneca literalmente. El, cei doi copii ai săi şi socrul său merseseră la o plimbare în jurul unui lac. Erau înconjuraţi de munţi maiestuoşi, acoperiţi de pini şi cerul era albastru, plin de nori albi, pufoşi, care emanau frumuseţe şi seninătate. Când copiii s-au încălzit şi au obosit, cei doi bărbaţi au decis să îi ia pe aceştia în spate şi să înoate distanţa scurtă până la celălalt mal al lacului.

Părea uşor – până când tatăl a început să simtă că este tras în jos, iar totul a devenit foarte greu. Apa l-a împins către fundul lacului şi un sentiment de disperare l-a cuprins. Cum avea să stea la suprafaţă – şi să facă aceasta având-o pe fiica sa preţioasă în spate?

Glasul său se auzea din ce în ce mai încet; socrul său era prea departe pentru a răspunde la ruga lui disperată după ajutor. S-a simţit singur şi neajutorat.

Vă puteţi imagina cum ar fi să vă simţiţi la fel de singur cum s-a simţit el, fără să puteţi atinge nimic pentru a vă susţine şi să vă luptaţi într-o situaţie disperată pentru viaţa dumneavoastră şi a copilului dumneavoastră? Din păcate, cu toţii avem parte, într-o oarecare măsură, de acest sentiment când suntem în situaţii în care avem nevoie disperată de a găsi ajutor pentru a supravieţui şi a-i salva pe cei pe care îi iubim.

Fiind pe punctul de a intra în panică, el şi-a dat seama că pantofii săi îmbibaţi cu apă îl trăgeau în jos. În timp ce se străduia să stea la suprafaţă, a început să încerce să-şi dea jos pantofii grei. Dar părea că aceştia erau prinşi cu ventuze. Şireturile erau îmbibate cu apă şi făceau ca pantofii să fie şi mai strânşi.

În ceea ce probabil a fost ultimul său moment de disperare, el a reuşit să-şi scoată cu greu pantofii din picioare şi, în sfârşit, aceştia nu l-au mai strâns, căzând rapid spre fundul lacului. Eliberat de marea greutate care îl trăsese în jos, el s-a ridicat imediat la suprafaţă împreună cu fiica sa. Acum, putea înota mai departe spre un loc în care să fie în siguranţă, spre celălalt mal al lacului.

Câteodată, cu toţii simţim ca şi cum ne-am îneca. Viaţa poate fi grea. „Lumea" în care trăim este „zgomotoasă şi aglomerată… Dacă nu suntem atenţi, lucrurile acestei lumi pot alunga lucrurile Spiritului"[1].

Cum urmăm exemplul acestui tată şi scăpăm de câteva dintre greutăţile lumii pe care le cărăm, astfel încât să putem păstra capetele copiilor noştri şi minţile noastre îngrijorate deasupra apei? Cum putem, aşa cum ne-a sfătuit Pavel,

„să dăm la o parte orice piedică”[2]? Cum ne putem pregăti copiii pentru ziua în care nu se vor mai baza pe noi şi pe mărturiile noastre – când ei vor fi cei care înoată?

Primim un răspuns în momentul în care recunoaştem această sursă divină de putere. Este o sursă subestimată deseori, totuşi, ea poate fi folosită zilnic pentru a ne uşura poverile şi a-i îndruma pe copiii noştri preţioşi. Acea sursă este darul de îndrumare al Duhului Sfânt.

La vârsta de opt ani, copiii pot fi botezaţi. Ei învaţă despre Dumnezeu şi fac un legământ cu El. Cei pe care îi iubesc îi înconjoară când sunt scufundaţi şi ies la suprafaţă având un sentiment de mare bucurie. Apoi, ei primesc darul nespus de mare al Duhului Sfânt, un dar care îi poate îndruma constant cât timp trăiesc demni de a primi acea binecuvântare.

Vârstnicul David A. Bednar a spus: „Simplitatea [confirmării] ar putea să ne determine să trecem cu vederea semnificaţia ei. Aceste patru cuvinte – «Primeşte-L pe Duhul Sfânt» – nu sunt doar o pronunţare pasivă, ci ele constituie o poruncă a preoţiei – un îndemn autorizat pentru a acţiona, şi nu, pur şi simplu, pentru a se acţiona asupra lor”[3].

Copiii au o dorinţă naturală de a face bine şi de a fi buni. Noi putem să simţim inocenţa şi puritatea lor. Ei au, de asemenea, o abilitate deosebită de a auzi glasul blând şi încet.

În 3 Nefi 26, Salvatorul ne-a arătat capacitatea spirituală a copiilor:

„El le-a dezlegat limbile lor, iar ei au spus către taţii lor lucruri mari şi minunate, chiar mai mari decât cele pe care El le-a dezvăluit poporului…

Ei i-au văzut şi i-au auzit pe aceşti copii; da, chiar şi pruncii şi-au deschis gurile şi au rostit lucruri minunate”[4].

Cum putem noi, în calitate de părinţi, să creştem capacitatea spirituală a celor mici? Cum îi învăţăm să înlăture influenţele lumeşti şi să aibă încredere în Spirit atunci când nu suntem cu ei şi sunt singuri în momentele dificile din viaţa lor?

Permiteţi-mi să vă împărtăşesc câteva idei.

În primul rând, le putem atrage atenţia copiilor noştri în momentele în care ascultă şi simt Spiritul. Să ne întoarcem în perioada Vechiului Testament, să vedem cum a făcut Eli acest lucru pentru Samuel.

Tânărul Samuel a auzit de două ori un glas şi a fugit la Eli spunând: „Iată-mă!”.

„Nu te-am chemat”, a răspuns Eli.

Dar „Samuel nu cunoştea încă pe Domnul şi Cuvântul Domnului nu-i fusese încă descoperit”.

A treia oară, Eli şi-a dat seama că Domnul îl chemase pe Samuel şi i-a spus acestuia să zică: „Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă”[5].

Samuel a început să simtă, să recunoască şi să se supună glasului Domnului. Dar acest tânăr băiat nu a început să înţeleagă până când Eli nu l-a ajutat să recunoască Spiritul. După ce a fost învăţat, Samuel a putut să se familiarizeze cu glasul blând şi încet.

În al doilea rând, ne putem pregăti căminele şi copiii pentru a simţi glasul blând şi încet. „Mulţi profesori de limbi străine cred că cei mici pot învăţa cel mai bine o limbă prin «programele de cufundare», în care ei sunt înconjuraţi de vorbitori ai acelei limbi şi li se cere să vorbească acea limbă. Ei nu învaţă doar să spună cuvinte, ci să vorbească fluent şi chiar să gândească în acea limbă nouă. [Cel mai bun] mediu pentru «cufundarea» în educaţia spirituală este căminul, unde principiile spirituale pot forma temelia vieţii de zi cu zi”[6].

„Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi, şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula”[7]. Cufundarea famiilor noastre în Spirit va menţine inimile copiilor noştri deschise la influenţa Sa.

În al treilea rând, îi putem ajuta pe copiii noştri să înţeleagă cum le vorbeşte Spiritul. Joseph Smith ne-a învăţat: „Dacă vine la un copilaş, El Se va adapta limbajului şi capacităţii unui copilaş”[8]. O mamă a descoperit că, din moment ce copiii au stiluri de învăţare diferite – unii stilul vizual, alţii cel auditiv, tactil sau kinestezic – cu cât îi observa mai mult pe copiii săi, cu atât înţelegea că Duhul Sfânt îi învaţă pe copiii ei în modurile în care fiecare învaţă cel mai bine.[9]

O altă mamă a împărtăşit o experienţă în care i-a ajutat pe copiii ei să recunoască Spiritul. „Câteodată”, a scris dânsa, „[copiii] nu înţeleg că un gând care se repetă, un sentiment de alinare după ce plâng sau faptul de a-şi aminti ceva la momentul potrivit sunt moduri în care Duhul Sfânt comunică [cu ei]”. Dânsa a mai spus: „Îi învăţ pe [copiii] mei să se concentreze asupra sentimentelor lor [şi să acţioneze potrivit lor]”[10].

Faptul de a simţi şi a recunoaşte Spiritul va aduce în vieţile copiilor noştri o mai mare capacitate spirituală şi glasul pe care ajung să-l cunoască va deveni din ce în ce mai clar pentru ei. Se va întâmpla aşa cum a spus vârstnicul Richard G. Scott: „Atunci când obţineţi experienţă şi succes fiind îndrumaţi de Spirit, încrederea dumneavoastră în impresiile pe care le simţiţi poate deveni mai puternică decât dependenţa dumneavoastră de ceea ce vedeţi sau auziţi”[11].

Nu trebuie să ne temem când îi vedem pe copiii noştri intrând în apele vieţii pentru că i-am ajutat să se elibereze de greutatea lumii. I-am învăţat să trăiască în aşa fel încât să poată avea darul de îndrumare al Spiritului. Acest dar va continua să uşureze greutatea pe care o poartă şi îi va conduce înapoi la casa lor cerească, dacă trăiesc demni de compania Spiritului şi urmează îndemnurile Sale. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Joseph B. Wirthlin, „Darul de nedescris”, *Liahona*, mai 2003, p. 27.
2. Evrei 12:1.
3. David A. Bednar, „Primiţi-L pe Duhul Sfânt”, *Liahona*, nov. 2010, p. 95.
4. 3 Nefi 26:14, 16.
5. Vezi 1 Samuel 3:4–10.
6. C. Terry and Susan L. Warner, „Helping Children Hear the Still, Small Voice”, *Tambuli*, aug. 1994, p. 27.
7. Deuteronomul 6:7.
8. Joseph Smith, în *History of the Church*, 3:392.
9. Vezi Merrilee Browne Boyack, „Helping Children Recognize the Holy Ghost”, *Liahona*, dec. 2013, p. 10–12.
10. Irinna Danielson, „How to Answer the Toughest «Whys» of Life”, 30 oct. 2015, lds.org/blog.
11. Richard G. Scott, „Să obţinem îndrumare spirituală”, *Liahona*, nov. 2009, p. 7.

Vârstnicul Donald L. Hallstrom
din Preşedinţia celor Şaptezeci

Eu *sunt* un copil al Domnului

O înţelegere corectă a moştenirii noastre cereşti este esenţială pentru exaltare.

Doctrina noastră de bază include cunoaşterea faptului că noi suntem copiii unui Dumnezeu Viu. Acesta este motivul pentru care unul dintre cele mai sacre nume ale Sale este Tatăl – Tatăl Ceresc. Această doctrină a fost propovăduită cu claritate de profeţi de-a lungul secolelor.

- Când a fost ispitit de Satana, Moise l-a respins, spunând: „Cine eşti tu? Pentru că, iată, eu sunt un *fiu al lui Dumnezeu*”[1].
- Adresându-se poporului lui Israel, psalmistul a proclamat: „Toţi sunteţi *fii ai Celui Prea Înalt*”[2].
- Pavel i-a învăţat pe atenieni pe Colina lui Marte că ei erau *„de neam din Dumnezeu”*[3].
- Joseph Smith şi Sidney Rigdon au avut o viziune în care i-au văzut pe Tatăl şi pe Fiul şi un glas ceresc a declarat că locuitorii pământului „sunt *născuţi ca fiice şi fii ai lui Dumnezeu*”[4].
- În anul 1995, cincisprezece apostoli şi profeţi au afirmat: „Toate fiinţele umane… sunt făcute după chipul lui Dumnezeu. Fiecare este *un fiu sau o fiică iubită ai unor părinţi cereşti*”[5].
- Preşedintele Thomas S. Monson a depus mărturie: „Noi suntem *fiice şi fii ai lui Dumnezeu…* nu putem avea această convingere cu adevărat fără să simţim un fel nou şi profund de tărie şi putere”[6].

Această doctrină este atât de fundamentală, atât de des afirmată şi, drept urmare, atât de simplă, încât pare că este banală, când, de fapt, este o cunoaştere extraordinară pe care noi o putem dobândi. O înţelegere corectă a moştenirii noastre cereşti este esenţială pentru exaltare. Este esenţial să înţelegem măreţul plan al salvării şi să hrănim credinţa în primul născut al Tatălui, Isus Hristosul, şi în ispăşirea Sa plină de milă.[7] Mai mult, ne oferă un motiv continuu pentru ca noi să facem şi să ţinem legămintele noastre esenţiale şi eterne.

Cu câteva excepţii, toată lumea care participă la această adunare ar putea să cânte chiar acum, fără să aibă versurile sau fără să fie acompaniaţi, „Copil al Domnului”[8]. Acest imn preaiubit este unul dintre cele mai des cântate în această Biserică. Dar întrebarea vitală este: „Noi *chiar* ştim acest lucru?”. Ştim acest lucru în mintea, inima şi în sufletul nostru? Oare faptul că avem părinţi cereşti reprezintă prima şi cea mai profundă identitate a noastră?

Aici, pe pământ, ne identificăm în multe moduri diferite, inclusiv în funcţie de locul naşterii, de naţionalitatea

noastră şi de limba noastră. Unii se identifică chiar în funcţie de ocupaţia lor sau de pasiunea lor. Aceste identităţi pământeşti nu sunt greşite *decât* dacă înlocuiesc sau interferează cu identitatea noastră eternă – aceea că suntem un fiu sau o fiica a lui Dumnezeu.

Când fiica noastră cea mică avea şase ani şi era în clasa întâi la şcoală, învăţătorul ei le-a dat copiilor să facă un exerciţiu în clasă. Era luna octombrie, luna Halloween-ului, o sărbătoare ţinută în anumite părţi ale lumii. Deşi nu este sărbătoarea mea preferată, presupun că Haloween-ul are anumite aspecte inocente şi eliberatoare.

Învăţătorul le-a dat câte o bucată de hârtie tinerilor elevi. În partea de sus a foii era schiţată o vrăjitoare din basme (v-am spus că aceasta nu este sărbătoarea mea preferată) care stătea lângă un ceaun în care fierbea ceva. Întrebarea care era scrisă pe foaie, pentru a stimula imaginaţia copiilor şi pentru a le testa capacităţile de bază privind scrisul, era: „Tocmai aţi băut un pahar din ceea ce vrăjitoarea fierbea. Ce vi s-a întâmplat?”. Vă rog să înţelegeţi că nu împărtăşesc această povestire pentru a o recomanda învăţătorilor.

„Tocmai aţi băut un pahar din ceea ce vrăjitoarea fierbea. Ce vi s-a întâmplat?” Scriind pe cât de bine ar fi putut un începător, micuţa noastră a scris: „Voi muri şi voi ajunge în Rai. Îmi va plăcea acolo. Îmi va plăcea acolo pentru că este cel mai bun loc în care să fim deoarece suntem alături de Tatăl Ceresc”. Cu siguranţă, acest răspuns l-a surprins pe învăţătorul ei; totuşi, când fiica noastră a adus acasă exerciţiul, am văzut că i-a fost dată o stea, ce reprezenta cea mai mare notă.

În viaţa reală, noi ne confruntăm cu greutăţi adevărate, nu imaginare. Simţim durere – fizică, emoţională şi spirituală. Ni se frânge inima când circumstanţele sunt foarte diferite faţă de ceea ce noi am anticipat. Avem parte de nedreptate atunci când pare că nu merităm ce ni se întâmplă. Suntem dezamăgiţi atunci când cineva în care aveam încredere nu şi-a respectat promisiunile. Avem probleme de sănătate şi financiare care ne pot bulversa. Poate că vom avea momente de îndoială, când încă nu înţelegem pe deplin ceva legat de doctrina sau istoria Bisericii.

Când în viaţă avem parte de momente dificile, care este prima noastră reacţie? Este una de confuzie, de îndoială sau facem un pas înapoi din punct de vedere spiritual? Este o lovitură pentru credinţa noastră? Îl învinovăţim pe Dumnezeu sau pe alţii pentru ceea ce ni se întâmplă? Sau prima noastră reacţie este să ne amintim cine suntem – şi anume, că suntem copiii unui Dumnezeu iubitor? Este aceasta însoţită de o încredere absolută în faptul că El permite anumite suferinţe pământeşti *deoarece* El ştie că ne va binecuvânta, precum focul topitorului, să devenim asemănători Lui şi să dobândim moştenirea noastră eternă?[9]

Recent, am participat la o adunare alături de vârstnicul Jeffrey R. Holland. Atunci când ne învăţa principiul că viaţa muritoare poate fi dureroasă, dar că greutăţile noastre au un scop etern – chiar dacă nu înţelegem acest lucru în acel moment – vârstnicul Holland a spus: „Puteţi avea ceea ce vă doriţi sau puteţi avea ceva mai bun”.

Cu cinci luni în urmă, soţia mea, Diane, şi cu mine am mers în Africa

împreună cu vârstnicul David A. Bednar şi cu soţia dânsului. Cea de-a şasea şi ultima ţară pe care am vizitat-o a fost Liberia. Liberia este o ţară frumoasă cu un popor nobil şi o istorie bogată, dar lucrurile nu au fost uşoare acolo. Decenii de instabilitate politică şi războaie civile au sărăcit şi mai mult ţara. Pe deasupra, groaznica boală Ebola a ucis aproape cinci mii de persoane în timpul ultimei epidemii. Am fost primul grup dintre conducătorii Bisericii din afara zonei care a vizitat capitala Monrovia de când Organizaţia Mondială a Sănătăţii a declarat-o ca fiind sigură după criza bolii Ebola.

Într-o duminică dimineaţă foarte fierbinte şi umedă, noi am călătorit către o sală de conferinţe închiriată din centrul oraşului. Toate scaunele disponibile, circa 3.500, au fost ocupate. Numărul final al participanţilor a fost de 4.100. Aproape toţi cei care au venit au trebuit să călătorească pe jos sau folosind un anumit mijloc de transport în comun incomod; nu le-a fost uşor sfinţilor să se adune. Dar au venit. Majoritatea au ajuns cu câteva ore înainte de începerea adunării. Când am intrat în sală, atmosfera spirituală era extraordinară! Sfinţii erau pregătiţi pentru a fi învăţaţi.

Când un vorbitor cita o scriptură, membrii rosteau cu glas tare versetul. Nu conta dacă era un fragment scriptural scurt sau lung, întreaga congregaţie a rostit la unison. Noi nu recomandăm neapărat ca acest lucru să se întâmple, dar a fost cu adevărat impresionat faptul că puteau face acest lucru. Şi corul – a fost foarte impresionant. Cu un dirijor entuziast şi un tânăr băiat de paisprezece ani la pian, membrii au intonat cu energie şi tărie.

Apoi, vârstnicul Bednar a vorbit. Acesta a fost, desigur, momentul principal mult aşteptat al adunării – să audă

cum un apostol le propovăduieşte şi depune mărturie. În timpul cuvântării, vârstnicul Bednar, în mod clar fiind îndrumat de Spirit, s-a oprit şi a întrebat: „Ştiţi imnul «Ce trainică temelie»”?

Părea că 4.100 de glasuri au răspuns la unison: „DA!”

Apoi, dânsul a întrebat: „Ştiţi a şaptea strofă?”

Din nou, întregul grup a răspuns: „DA!”

Aranjamentul măreţului imn „Ce trainică temelie”, interpretat de Corul Tabernacolului Mormon în ultimii 10 ani a inclus a şaptea strofă, care înainte nu prea fusese intonată. Vârstnicul Bednar i-a instruit: „Haideţi să intonăm strofele 1, 2, 3 şi 7”.

Fără ezitare, dirijorul s-a ridicat şi pianistul deţinător al Preoţiei aaronice a început imediat să cânte energic primele note. Având un simţ al convingerii pe care nu l-am mai simţit niciodată în timpul intonării unui imn, noi am intonat strofele 1, 2 şi 3. Apoi, intensitatea şi puterea spirituală a crescut când 4.100 de glasuri au intonat a şaptea strofă şi au declarat:

Şi cel ce pe Isus s-a sprijinit,
De Mine, Dumnezeu, nu va fi părăsit.
Şi chiar de Satana să-l ia va dori,
Nicicând nu-l voi părăsi, nicicând
nu-l voi părăsi,
Eu nu-l voi lăsa şi nu-l voi părăsi.[10]

În acea zi, la acel eveniment spiritual remarcabil, am învăţat o lecţie profundă. Trăim într-o lume care ne poate face să uităm cine suntem cu adevărat. Cu cât sunt mai multe distrageri în jurul nostru, cu atât va fi mai uşor să considerăm legătura noastră cu Dumnezeu ceva obişnuit iar, apoi, să o ignorăm şi, în cele din urmă, să o uităm. Sfinţii din Liberia au puţine bunuri materiale şi totuşi par să aibă totul din punct de vedere spiritual. Ceea ce am văzut în acea zi în Monrovia a fost un grup de fiice şi fii ai lui Dumnezeu care ştiau acest lucru!

În ziua de astăzi, indiferent unde locuim sau indiferent de situaţia noastră, este esenţial ca identitatea noastră cea mai importantă să fie cea de copil al lui Dumnezeu. *Cunoaşterea* acestui lucru ne va mări credinţa, ne va motiva să ne pocăim în continuu şi ne va oferi tăria să fim „neclintiţi şi nestrămutaţi” de-a lungul călătoriei noastre în viaţa muritoare.[11] În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 1:13; subliniere adăugată.
2. Psalmii 82:6; subliniere adăugată.
3. Faptele apostolilor 17:29; subliniere adăugată.
4. Doctrină şi legăminte 76:24; subliniere adăugată.
5. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Liahona,* nov. 2010, p. 129; subliniere adăugată.
6. Thomas S. Monson, „Canaries with Gray on Their Wings”, *Liahona,* iun. 2010, p. 4; subliniere adăugată.
7. Vezi Coloseni 1:13–15.
8. „Copil al Domnului”, *Imnuri,* nr. 191.
9. Vezi Maleahi 3:2.
10. „Ce trainică temelie”, *Imnuri*, nr. 47.
11. Mosia 5:15.

Vârstnicul Gary E. Stevenson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Unde sunt cheile şi autoritatea preoţiei?

Autoritatea şi cheile preoţiei pornesc motorul, deschid porţile cerului, oferă acces la puterea cerească şi netezesc calea plină de legăminte care duce înapoi către Tatăl nostru Ceresc iubitor.

Într-o după-amiază de iarnă, pe când soarele apunea în spatele unei pârtii de schi acoperite de zăpadă, aerul geros de munte ne înţepa obrajii şi nasurile şi părea că ne împinge către maşinile şi camionetele din parcarea staţiunii montane. Acolo, în maşinile noastre confortabile, radiatoarele aveau să ne încălzească degetele reci. Cu fiecare pas, zăpada care scârţâia sub picioarele noastre confirma faptul că era un ger cumplit.

Familia noastră se bucurase de o zi plină de distracţii pe pârtiile de schi, zi care acum se încheia cu un frig năprasnic. Ajungând la maşină, am căutat într-un buzunar al hainei mele cheile – şi, apoi, în altul şi în altul. Unde sunt cheile? Toată lumea aştepta cu nerăbdare cheile! Bateria era încărcată şi toate sistemele – inclusiv radiatorul – erau gata pentru a fi pornite, dar, fără chei, nu puteam intra în maşină; fără chei, motorul nu avea să pornească vehiculul.

Atunci, principala noastră grijă a fost cum să intrăm în maşină şi să ne încălzim, dar nu m-am putut abţine să nu mă gândesc – chiar şi atunci – că de aici puteam desprinde o lecţie. Fără chei, acest minunat miracol al ingineriei nu era decât ceva decorativ. Deşi maşina avea mult potenţial, fără chei nu-şi putea îndeplini funcţiile pentru care fusese concepută.

Cu cât am reflectat mai mult asupra acestei experienţe, cu atât a dobândit o semnificaţie mai profundă pentru mine. Mă minunez de dragostea Tatălui Ceresc pentru copiii Săi. Sunt profund impresionat de vizitele pe care personajele cereşti i le-au făcut lui Joseph Smith şi viziunile divine despre lucrurile eterne pe care i le-a oferit Dumnezeu. Şi, mai ales, inima mea este plină de recunoştinţă copleşitoare pentru restaurarea autorităţii preoţiei şi a cheilor preoţiei. Fără această restaurare, noi nu am putea intra în vehiculul care să ne poarte în călătoria noastră spre casă, către părinţi cereşti iubitori. Înfăptuirea fiecărei rânduieli necesare salvării, care cuprinde legămintele necesare să ne întoarcem în prezenţa Tatălui nostru din Cer, necesită administrarea corespunzătoare prin cheile preoţiei.

În luna mai a anului 1829, Ioan Botezătorul li s-a arătat lui Joseph Smith şi Oliver Cowdery, le-a conferit Preoţia aaronică şi le-a acordat cheile care aparţin acestei preoţii. La scurt timp după aceea, Petru, Iacov şi Ioan le-au conferit cheile Preoţiei lui Melhisedec.[1]

După aproape şapte ani, într-o duminică, în Templul Kirtland, la doar o săptămână după dedicarea sa, „Domnul Iehova apare în slavă” lui Joseph şi Oliver, eveniment după care apar, pe rând, Moise, Elias şi Ilie, care

conferă „cheile şi dispensaţiile lor”[2]. Autoritatea restaurată a preoţiei şi aceste chei fuseseră pierdute timp de multe secole. Aşa cum familia mea nu putea intra în maşină din cauză că pierdusem cheile maşinii, tot aşa toţi copiii Tatălui Ceresc nu au putut avea acces la rânduielile salvatoare ale Evangheliei lui Isus Hristos – până când o restaurare divină nu a fost înfăptuită de aceşti mesageri cereşti. Niciodată nu va mai trebui să ne întrebăm: „Unde sunt cheile?”

Anul trecut, într-o frumoasă zi de toamnă, am vizitat o pădure liniştită aflată în nord-estul statului Pennsylvania, cunoscută în scripturi sub numele de Harmony, locul în care Ioan Botezătorul li s-a arătat lui Joseph Smith şi Oliver Cowdery şi a restaurat Preoţia aaronică. De asemenea, am stat pe malurile râului Susquehanna, locul în care Joseph şi Oliver, înzestraţi cu autoritate şi chei, s-au botezat unul pe celălalt. Lângă acelaşi râu, Petru, Iacov şi Ioan au apărut şi au restaurat Preoţia lui Melhisedec şi cheile care-i aparţin.[3]

Aceste locuri, precum şi prima locuinţă a lui Joseph şi a Emmei, reconstruită, loc în care a fost tradusă o mare parte a Cărţii lui Mormon, casa părinţilor Emmei, aflată în apropiere, şi un centru pentru vizitatori, construit ca parte a unei noi case de întruniri, alcătuiesc Locul Restaurării Preoţiei, dedicat de preşedintele Russel M. Nelson în septembrie, anul trecut. Acolo am simţit puterea şi realitatea evenimentelor cereşti care au avut loc pe acel pământ sacru. Acea experienţă m-a făcut să cuget, să studiez şi să mă rog cu privire la autoritatea preoţiei şi cheile preoţiei, fapt care a dat naştere la o dorinţă de a le împărtăşi tinerilor şi tinerelor din Biserică felul în care autoritatea preoţiei şi cheile restaurate îi pot binecuvânta.

În primul rând, ar fi utilă o înţelegere a acestor termeni. Preoţia – sau autoritatea preoţiei – a fost definită ca fiind „puterea şi autoritatea lui Dumnezeu”[4] şi „puterea supremă de pe acest pământ”[5]. Tot pentru înţelegerea noastră sunt definite şi cheile preoţiei: „Cheile preoţiei reprezintă autoritatea pe care Dumnezeu a dat-o conducătorilor preoţiei pentru a conduce, controla şi guverna folosirea preoţiei Sale pe pământ”[6]. Cheile preoţiei controlează exercitarea autorităţii preoţiei. Rânduielile care sunt consemnate în înregistrările Bisericii au nevoie de chei şi nu pot fi înfăptuite fără autorizare. Vârstnicul Dallin H. Oaks ne-a învăţat că, „în cele din urmă, toate cheile preoţiei sunt deţinute de Domnul Isus Hristos, a Cărui preoţie este. El este Cel care hotărăşte ce chei sunt delegate muritorilor şi cum sunt folosite acele chei”[7].

Pentru voi, tineri băieţi şi tinere fete, m-am gândit la trei moduri prin care puteţi să „găsiţi cheile” sau să folosiţi cheile şi autoritatea preoţiei pentru a binecuvânta viaţa voastră şi vieţile altora.

Primul este să vă pregătiţi pentru slujirea misionară.

Tinerii mei fraţi şi surori, poate că nu vă daţi seama, dar cheile adunării Israelului, restaurate de Moise, fac posibilă munca misionară în dispensaţia noastră. Gândiţi-vă la forţa de aproximativ 75.000 de misionari cu timp deplin care slujesc sub îndrumarea acestor chei. Cu acest gând în minte, amintiţi-vă că nu este niciodată prea devreme să vă pregătiţi pentru slujirea misionară. În *Pentru întărirea tineretului*, citim: „Tineri băieţi din Preoţia aaronică… munciţi cu sârguinţă pentru a vă pregăti să-L reprezentaţi pe Domnul ca [misionari]”[8]. De asemenea, tinerele fete se pot pregăti, dar ele „nu au aceeaşi responsabilitate cu privire la slujire”[9]. Totuşi, indiferent dacă veţi

sluji ca misionari cu timp deplin sau nu, pregătirea voastră vă va binecuvânta întreaga viaţă în calitate de membri misionari.

Al doilea mod prin care puteţi să „găsiţi cheile" este să participaţi la rânduielile din templu.

Cheile de pecetluire restaurate de profetul Ilie din Vechiul Testament fac posibil ca, în sfintele temple, să se înfăptuiască rânduieli. Rânduielile înfăptuite în aceste temple fac posibil ca oamenii, individual şi cu familiile lor, să se întoarcă în prezenţa părinţilor noştri cereşti.

Vă încurajăm, tineri băieţi şi tinere fete, să căutaţi şi să găsiţi numele strămoşilor voştri şi să faceţi botezuri pentru ei în templu. Observăm că, deja, în întreaga lume, acest lucru se întâmplă mai mult ca niciodată! În multe temple din lume, camerele de botez sunt pline cu tineri băieţi şi tinere fete de dimineaţa devreme până seara. Atunci când sunt înfăptuite rânduieli sacre în aceste temple, sunt folosite chei pentru a permite familiilor să fie legate împreună.

Puteţi vedea legătura dintre cheile preoţiei şi binecuvântări? Pe măsură ce vă angajaţi în această lucrare, cred că veţi descoperi că Domnul este implicat în detaliile ei. O experienţă pe care am avut-o demonstrează acest lucru. Am aflat recent despre o mamă care venea cu regularitate la templu împreună cu copiii ei pentru a face botezuri pentru cei morţi. Într-o anumită zi, în timp ce această familie terminase botezurile şi pleca din templu, un bărbat a intrat în camera de botez cu un set mare de cartonaşe cu nume ale strămoşilor săi. Văzând că nu mai rămăsese nimeni în camera de botez pentru a ajuta, un lucrător în templu a abordat familia care se pregătea să plece şi i-a întrebat pe copii dacă ar dori să reintre şi să se schimbe din nou pentru a ajuta cu acele botezuri. Au acceptat cu plăcere şi s-au întors. În timp ce copiii erau botezaţi pentru cei decedaţi, mama lor, care asculta, a început să recunoască numele şi, la scurt timp, spre surprinderea tuturor, şi-a dat seama că printre numele persoanelor decedate de pe cartonaşele acelui bărbat erau şi nume ale strămoşilor ei. O îndurare blândă pentru ei.

Acum două săptămâni, Templul din centrul oraşului Provo a fost dedicat şi a devenit al 150-lea templu în funcţiune din întreaga lume al Bisericii. Când preşedintele Thomas S. Monson a fost susţinut ca apostol în anul 1963, erau 12 temple în funcţiune în Biserică. Templele vă sunt din ce în ce mai accesibile. Totuşi, aceia dintre dumneavoastră care locuiesc în regiuni în care distanţa sau circumstanţele nu permit participarea la rânduielile din templu cu regularitate trebuie să se păstreze mereu demni să participe. Puteţi face o muncă importantă în afara templelor pe măsură ce faceţi cercetare genealogică şi trimiteţi la templu nume ale membrilor familiei voastre.

În cele din urmă, al treilea mod: mergeţi înainte cu credinţă.

Profetul Avraam din Vechiul Testament a primit de la Domnul o mare binecuvântare în dispensaţia sa, numită uneori legământul avraamic. Mii de ani mai târziu, binecuvântările Evangheliei oferite în dispensaţia lui Avraam au fost restaurate. Acest lucru a avut loc când profetul Elias le-a apărut lui Joseph Smith şi Oliver Cowdery în Templul Kirtland.

Prin această restaurare, fiecare dintre voi are acces la măreţele binecuvântări

promise lui Avraam. Aceste binecuvântări pot fi ale voastre dacă rămâneţi credincioşi şi trăiţi în mod demn. În broşura *Pentru întărirea tineretului*, vi se oferă câteva îndrumări practice despre cum să „[mergeţi] înainte cu credinţă". Rezum o parte din acel sfat: „Pentru a deveni tot ceea ce doreşte Domnul să deveniţi, îngenuncheaţi în fiecare dimineaţă şi seară rugându-vă Tatălui vostru din Cer… Studiaţi scripturile în fiecare zi şi puneţi în practică în viaţa voastră ceea ce citiţi… Străduiţi-vă în fiecare zi să fiţi supuşi… În toate împrejurările, urmaţi învăţăturile profeţilor… Fiţi umili şi dornici să ascultaţi şoaptele Duhului Sfânt".

Acest sfat este urmat de o promisiune care duce la acele promisiuni care sunt posibile prin binecuvântările lui Avraam: „Pe măsură ce veţi face aceste lucruri, Domnul vă va da mult mai multe împliniri în viaţă decât aţi putea realiza prin puterile voastre. El vă va oferi mai multe prilejuri de progres, vă va mări înţelepciunea şi vă va întări. El vă va da ajutorul de care aveţi nevoie pentru a face faţă încercărilor şi provocărilor cu care vă confruntaţi. Veţi dobândi o mărturie mai puternică şi veţi găsi bucurie adevărată pe măsură ce veţi ajunge să-I cunoaşteţi pe Tatăl vostru din Cer şi pe Fiul Său, Isus Hristos, şi veţi simţi dragostea Lor faţă de voi"[10].

Pentru a rezuma: participaţi la rânduielile din templu, pregătiţi-vă pentru slujirea misionară şi mergeţi înainte cu credinţă.

Concluzie

Haideţi să încheiem acum cu ceea ce am început, adică cu momentul în care ne aflam blocaţi în parcarea înghe-ţată, întrebând „Unde sunt cheile?" Să ştiţi că, mai târziu, în acea seară, într-un mod miraculos, chiar am găsit cheile care îmi căzuseră pe munte din buzunar. Domnul ne-a arătat că nu ne va lăsa să stăm în gerul cumplit fără cheile sau autoritatea care să ne conducă, în siguranţă, acasă, la El.

Dacă sunteţi ca mine, poate că, în momentele zilei, vă veţi întreba mereu: „Unde sunt cheile?" – de la maşină, de la birou, de la casă, de la apartament. Când mi se întâmplă aceasta, nu pot să mă abţin să nu zâmbesc în sinea mea, căci, în timp ce-mi caut cheile, încep să mă gândesc la cheile restaurate ale preoţiei şi la preşedintele Thomas S. Monson, pe care îl susţinem ca „profet, văzător şi revelator"[11] şi „ca singura persoană de pe pământ care deţine şi este autorizată să folosească toate cheile preoţiei". Da, cheile sunt în siguranţă în posesia profeţilor, văzătorilor şi revelatorilor. Ele sunt conferite, delegate şi desemnate altora, în acord cu voinţa Domnului, sub îndrumarea preşedintelui Bisericii.

Depun mărturie că autoritatea şi cheile preoţiei pornesc motorul, deschid porţile cerului, oferă acces la puterea cerească şi netezesc calea plină de legăminte care duce înapoi către Tatăl nostru Ceresc iubitor.

Mă rog ca voi, tinerii băieţi şi tinerele fete din generaţia care se ridică, să „înaintaţi cu fermitate în Hristos"[12] pentru a înţelege că este privilegiul vostru sacru să acţionaţi sub îndrumarea celor care deţin cheile preoţiei care vor descătuşa binecuvântările, darurile şi puterile cerului pentru voi.

Depun mărturie despre Dumnezeu Tatăl, despre Salvatorul şi Mântuitorul nostru, Isus Hristos, despre Duhul Sfânt şi despre restaurarea Evangheliei în aceste zile din urmă, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:68–72.
2. Doctrină şi legăminte 110, introducerea secţiunii.
3. Vezi Doctrină şi legăminte 128:20.
4. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), capitolul 8.
5. Boyd K. Packer, „Puterea preoţiei în cadrul căminului" (Adunare de instruire a conducătorilor din întreaga lume, febr. 2012), lds.org/broadcasts; vezi, de asemenea, James E. Faust, „Power of the Priesthood", *Ensign*, mai 1997, p. 41–43.
6. *Manualul 2*, 2.1.1.
7. Dallin H. Oaks, „Cheile şi autoritatea preoţiei", *Liahona*, mai 2014, p. 50.
8. *Pentru întărirea tineretului* (broşură, 2011), p. 43.
9. Thomas S. Monson, „Bine aţi venit la conferinţă", *Liahona*, nov. 2012, p. 5.
10. *Pentru întărirea tineretului*, p. 42–43.
11. Vezi formularele de susţinere a oficianţilor citite în cadrul conferinţelor de episcopie şi ţăruş anuale.
12. 2 Nefi 31:20.

Vârstnicul Kevin R. Duncan
din Cei Şaptezeci

Leacul tămăduitor al iertării

Iertarea este un principiu glorios care oferă vindecare. Nu trebuie să fim victimă a doua oară. Putem ierta.

Tot ceea ce vine de la Dumnezeu cuprinde dragoste, lumină şi adevăr. Cu toate acestea, noi, în calitate de fiinţe umane, trăim într-o lume decăzută, plină uneori de întuneric şi confuzie. Nu este o surpriză faptul că se vor face greşeli, că vor avea loc nedreptăţi şi că se vor comite păcate. Drept consecinţă, nu va exista suflet care, la un moment dat, să nu fie victimă a acţiunilor neatente, a conduitei insultătoare sau chiar a comportamentului păcătos al altcuiva. Acesta este un lucru pe care toţi îl avem în comun.

Din fericire, Dumnezeu, datorită dragostei şi milei Sale faţă de copiii Săi, a pregătit o cale prin care să navigăm prin aceste turbulenţe ale vieţii. El a oferit o scăpare tuturor celor care cad victime ale faptelor rele ale altora. El ne-a învăţat că putem ierta! Chiar dacă este posibil să fim victimă o dată, nu trebuie să fim victimă a doua oară purtând povara urii, amărăciunii, durerii, resentimentului sau a răzbunării. Putem ierta şi putem fi liberi!

Cu mulţi ani în urmă, în timp ce reparam un gard, mi-a intrat o aşchie în deget. Am încercat s-o scot, fără să-i dau prea multă atenţie, crezând că am reuşit, însă nu era chiar aşa. După un timp, pielea a crescut peste aşchie formând o excrescenţă pe degetul meu. Era enervantă şi, uneori, dureroasă.

După mulţi ani, m-am hotărât, în sfârşit, să iau măsuri. Tot ceea ce am făcut a fost doar să-mi ung excrescenţa şi s-o bandajez. Am repetat des acest proces. Nu vă puteţi imagina ce surprins am fost când, într-o zi, în timp ce-mi scoteam bandajul, aşchia mi-a ieşit din deget.

Unguentul a înmuiat pielea şi a creat ieşirea obiectului care-mi provocase durere atât de mulţi ani. Odată ce aşchia a fost îndepărtată, degetul s-a vindecat repede şi, până în ziua de astăzi, nu există niciun semn al acelei accidentări.

În mod asemănător, o inimă neiertătoare are în ea foarte multă durere inutilă. Când aplicăm leacul tămăduitor al ispăşirii Salvatorului, El ne va înmuia inima şi ne va ajuta să ne schimbăm. El poate *vindeca* sufletul rănit (vezi Iacov 2:8).

Sunt convins că cei mai mulţi dintre noi dorim să iertăm, însă ne este foarte greu s-o facem. Când avem parte de nedreptate, am putea foarte repede să spunem: „Acea persoană a greşit. Merită să fie pedepsită. Unde este dreptatea?”. Credem greşit că, *dacă* iertăm, într-un fel dreptatea nu va fi împlinită şi pedepsele vor fi omise.

Acest lucru nu este adevărat. Dumnezeu va da pedeapsa corectă, căci mila nu poate să jefuiască dreptatea (vezi Alma 42:25). Dumnezeu ne oferă, cu dragoste, următoarea asigurare: „Lăsaţi-Mi Mie judecata, pentru că ea este a Mea şi Eu voi răsplăti. [Însă permiteţi ca] pacea să fie cu voi” (D&L 82:23). Profetul Iacov, din Cartea lui Mormon a promis, de asemenea, că Dumnezeu „vă va consola în suferinţele voastre şi vă va lua apărarea şi va trimite dreptate asupra acelora care caută să vă distrugă” (Iacov 3:1).

Când suntem victime, dacă suntem *credincioşi*, putem găsi multă alinare în cunoaşterea faptului că Dumnezeu ne va răsplăti pentru fiecare nedreptate de care avem parte. Vârstnicul Joseph B. Wirthlin a spus: „Domnul îi răsplăteşte pe credincioşi pentru fiecare pierdere… Fiecare lacrimă de astăzi ne va fi,

în final, întoarsă cu sute de lacrimi de bucurie şi de recunoştinţă”[1].

Când ne străduim să-i iertăm pe alţii, să încercăm, de asemenea, să ne aducem aminte că noi, toţi, creştem spiritual, însă fiecare dintre noi este la un alt nivel. Deşi este uşor să observăm schimbările şi creşterea în ceea ce priveşte trupul fizic, este greu să vedem creşterea legată de spiritul nostru.

O cheie privind iertarea altora este aceea de a încerca să-i vedem aşa cum îi vede Dumnezeu. Uneori, Dumnezeu poate să despartă vălul şi să ne binecuvânteze cu darul de a vedea în inima, în sufletul unei persoane care ne-a jignit. Această cunoaştere poate chiar să ducă la o dragoste puternică faţă de acea persoană.

Scripturile ne învaţă că dragostea lui Dumnezeu pentru copiii Săi este perfectă. El le cunoaşte potenţialul de a face bine, indiferent de trecutul lor. Din toate punctele de vedere, ei nu ar putea să fie un duşman mai agresiv sau mai dur al ucenicilor lui Isus Hristos decât a fost Saul din Tars. Cu toate acestea, imediat ce Dumnezeu i-a arătat lui Saul lumina şi adevărul, niciodată nu a mai existat un ucenic al Salvatorului mai devotat, mai entuziasmat şi mai neînfricat ca el. Saul a devenit apostolul Pavel. Viaţa lui oferă un exemplu minunat al faptului că Dumnezeu îi vede pe oameni nu doar aşa cum sunt în prezent, ci şi cum ar putea deveni. Cu toţii avem, în viaţa personală, persoane ca Saul cu un potenţial ca al lui Pavel. Vă puteţi imagina cum s-ar putea schimba familiile şi comunităţile noastre, precum şi lumea în general dacă noi, toţi, am încerca să ne vedem unul pe altul aşa cum ne vede Dumnezeu?

De prea multe ori, ne uităm la cel care a greşit la fel cum ne uităm la un aisberg – vedem doar vârful, nu şi ceea ce este sub apă. Nu ştim tot ce se întâmplă în viaţa cuiva. Nu cunoaştem trecutul acestuia; nu-i cunoaştem încercările; nu-i cunoaştem durerile de care

are parte. Dragi fraţi şi surori, vă rog să nu mă înţelegeţi greşit. A ierta nu înseamnă a accepta faptele cuiva. Nu justificăm comportamentul nepotrivit şi nu permitem nimănui să ne trateze în mod necorespunzător *datorită* încercărilor, durerilor sau slăbiciunilor sale. Însă *putem* dobândi mai multă înţelegere şi pace când avem o perspectivă mai largă.

Cu siguranţă, cei care sunt mai puţin maturi spiritual pot face greşeli grave, totuşi niciunul dintre noi nu trebuie *caracterizat* doar de cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată. Dumnezeu este judecătorul perfect. El vede şi ce este dedesubt. El cunoaşte toate lucrurile şi vede toate lucrurile (vezi 2 Nefi 2:24). El a spus: „Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert, dar vouă vi se cere să-i iertaţi pe toţi oamenii" (D&L 64:10).

Hristos Însuşi, când a fost acuzat pe nedrept şi, apoi, dus cu sălbăticiune, bătut şi lăsat să sufere pe cruce, chiar în acel moment, a spus: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac" (Luca 23:34).

Din cauza vederii noastre limitate, uneori, ne este uşor să avem resentimente faţă de cei care nu acţionează sau nu gândesc ca noi. Putem să ajungem să avem atitudini de intoleranţă bazate pe lucruri precum încurajarea unei echipe adverse, puncte de vedere politice diferite sau crezuri religioase diferite.

Preşedintele Russell M. Nelson ne-a oferit un sfat înţelept când a spus: „Ocaziile de a-i asculta pe cei care au crezuri religioase sau puncte de vedere politice diferite pot încuraja toleranţa şi învăţarea"[2].

Cartea lui Mormon relatează despre o perioadă în care „oamenii Bisericii au început să se înalţe în mândrie în faţa propriilor lor ochi şi… au început să se batjocorească unul pe altul şi au început să persecute pe aceia care nu credeau conform voinţei şi propriilor lor plăceri" (Alma 4:8). Fie ca noi, toţi să ne aducem aminte că Dumnezeu nu ţine cont de culoarea tricoului sau de partidul politic. În schimb, aşa cum Amon a declarat, „[Dumnezeu] priveşte în jos către copiii oamenilor; iar El cunoaşte toate gândurile şi intenţiile inimii" (Alma 18:32). Dragi fraţi şi surori, în aceste competiţii din viaţă, dacă va fi să câştigăm, s-o facem cu bunătate. Dacă va fi să pierdem, s-o facem cu bunătate. Căci dacă dăm dovadă de bunătate unul faţă de altul, bunătatea va fi răsplata noastră în ultima zi.

La fel cum, la un moment dat, toţi suntem victime ale faptelor rele ale altora, tot aşa, uneori, suntem şi cei care greşesc. Cu toţii greşim şi avem nevoie de bunătate, milă şi iertare. Trebuie să ne aducem aminte că iertarea de păcatele şi greşelile noastre este condiţionată de faptul de a-i ierta pe ceilalţi. Salvatorul a spus:

„Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre.

Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre" (Matei 6:14–15).

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune Salvatorul în rugăciunea Tatăl nostru, care este foarte scurtă, este interesant că El a ales să încheie astfel: „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri" (Matei 6:12; 3 Nefi 13:11).

Iertarea este motivul principal pentru care Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, aşadar haideţi să ne bucurăm de oferta Lui de a ne vindeca pe toţi. Ispăşirea Salvatorului nu este doar pentru cei care trebuie să se pocăiască; este şi pentru cei care trebuie să ierte. Dacă întâmpinaţi greutăţi în a ierta pe cineva, inclusiv de a vă ierta pe dumneavoastră înşivă, rugaţi-L pe Dumnezeu să vă ajute. Iertarea este un principiu glorios care oferă vindecare. Nu trebuie să fim victimă a doua oară. Putem ierta.

Depun mărturie despre dragostea şi răbdarea îndelungate ale lui Dumnezeu faţă de toţi copiii Săi şi despre dorinţa Sa ca noi să ne iubim unul pe altul aşa cum El ne iubeşte (vezi Ioan 15:9, 12). Când vom face astfel, vom trece din întunericul acestei lumi în slava şi măreţia împărăţiei Sale din cer. Vom fi liberi. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Joseph B. Wirthlin, „Orice s-ar întâmpla, să iubeşti", *Liahona*, nov. 2008, p. 28.
2. Russell M. Nelson, „Listen to Learn", *Ensign*, mai 1991, p. 23.

Vârstnicul Steven E. Snow
din Cei Şaptezeci

Fii umil

Umilinţa ne face să fim părinţi, fiice şi fii, soţii şi soţi, vecini şi prieteni mai buni.

În Biserică, suntem binecuvântaţi să avem o colecţie de imnuri care ne ajută să preaslăvim prin cântec. În cadrul adunărilor Bisericii, „imnurile invită Spiritul Domnului, creează un sentiment de pioşenie, unesc membrii şi ne oferă un mijloc de a-L preaslăvi pe Domnul. Unele dintre cele mai importante predici sunt propovăduite prin imnuri”[1].

La doar câteva luni după ce Biserica a fost organizată, profetul Joseph Smith a primit o revelaţie pentru soţia lui, Emma. Domnul a îndrumat-o: „Să faci o selecţie a imnurilor sacre, aşa după cum ţi se va da, ceea ce este plăcut pentru Mine, pentru a fi folosite în Biserica Mea”[2].

Emma Smith a pus laolaltă o colecţie de imnuri publicată prima dată în cartea de imnuri care a apărut în Kirtland, în anul 1836.[3] În această carte mică şi subţire, erau incluse doar 90 de cântece. Multe dintre ele erau imnuri ale unor biserici protestante. Cel puţin douăzeci şi şase dintre ele au fost scrise de William W. Phelps care, ulterior, a pregătit şi a ajutat la tipărirea cărţii de imnuri. Au fost scrise doar versurile, fără note muzicale. Această carte de imnuri simplă şi mică s-a dovedit a fi o mare binecuvântare pentru primii membri ai Bisericii.

Prima ediţie a cărţii de imnuri a sfinţilor din zilele din urmă, terminată în anul 1836.

Ultima ediţie a cărţii noastre de imnuri în limba engleză a fost publicată în anul 1985. Multe dintre imnurile alese de Emma cu mulţi ani în urmă sunt încă incluse în cartea noastră de imnuri, precum „Trăieşte-al meu Mântuitor” şi „Ce trainică temelie”.[4]

Unul dintre cântecele noi din cartea de imnuri din anul 1985 este „Fii umil”[5]. Acest imn liniştitor a fost scris de Grietje Terburg Rowley, care a decedat anul trecut. Dânsa s-a alăturat Bisericii în anul 1950, în Hawaii, unde preda la şcoală. Sora Rowley a slujit în cadrul Comitetului General pentru Muzică şi a ajutat la adaptarea imnurilor în mai multe limbi. Textul ei pentru imnul „Fii umil” avea la bază două versete din scripturi: Doctrină şi legăminte 112:10 şi Eter 12:27. În versetul din Eter, se spune: „Şi dacă oamenii vin la Mine, Eu le voi arăta slăbiciunea lor. Eu le dau oamenilor slăbiciune pentru ca ei să fie umili… căci dacă ei se umilesc în faţa Mea şi au credinţă în Mine, atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei”.

Asemenea tuturor imnurilor Bisericii, „Fii umil” ne învaţă adevăruri pure şi simple. Ne învaţă că, dacă suntem umili, rugăciunile noastre îşi primesc răspunsul; ne bucurăm de o minte liniştită; slujim mai eficient în chemările noastre; şi, dacă rămânem credincioşi, ne vom întoarce, în cele din urmă, în prezenţa Tatălui nostru Ceresc.

Salvatorul i-a învăţat pe ucenicii Săi că ei trebuie să fie umili asemenea unui copilaş pentru a putea intra în împărăţia cerului.[6] Când ne creştem copiii, trebuie să-i ajutăm să rămână umili pe măsură ce cresc şi devin adulţi. Nu facem acest lucru încălcându-le voinţa prin lispa noastră de bunătate sau fiind prea duri în modul în care-i învăţăm. Prin întărirea încrederii în sine şi respectului de sine, trebuie să îi învăţăm calităţi precum altruismul, bunătatea, supunerea, lipsa mândriei, politeţea şi modestia. Trebuie să îi învăţăm să se bucure pentru succesele fraţilor, surorilor şi prietenilor. Preşedintele Howard W. Hunter ne-a învăţat că „preocuparea noastră sinceră trebuie să fie pentru succesele altora”[7]. Dacă nu, copiii noştri pot deveni obsedaţi de auto-promovare, de a face lucrurile mai bine decât alţii şi de faptul de a fi geloşi şi invidioşi din cauza reuşitelor colegilor. Sunt recunoscător pentru mama, care, atunci când a văzut că deveneam un băiat prea mândru, mi-a spus: „Fiule, puţină umilinţă, acum, te-ar ajuta foarte mult”.

Dar, umilinţa nu este ceva ce trebuie să fie predată doar copiilor. Cu toţii trebuie să ne străduim să fim mai

umili. Umilinţa este necesară pentru a dobândi binecuvântările Evangheliei. Umilinţa ne permite să avem inima frântă când păcătuim sau facem greşeli şi face posibil să ne putem pocăi. Umilinţa ne face să fim părinţi, fiice şi fii, soţii şi soţi, vecini şi prieteni mai buni.

Pe de altă parte, mândria inutilă poate deteriora relaţiile de familie, distruge căsnicii şi prietenii. Este foarte important să vă amintiţi de umilinţă când simţiţi că cearta stă să izbucnească în căminul dumneavoastră. Gândiţi-vă la tristeţea pe care o puteţi evita umilindu-vă spunând, „Îmi pare rău"; „A fost o nechibzuinţă din partea mea"; „Ce ai dori să faci?"; „Nu m-am gândit deloc"; sau „Sunt foarte mândru de tine". Dacă aceste fraze scurte ar fi folosite cu umilinţă, ar fi mai puţine certuri şi mai multă pace în căminele noastre.

Pur şi simplu, trăirea vieţii poate fi şi este adesea o experienţă care ne face umili. Accidentele şi bolile, decesul celor dragi, problemele în relaţii, chiar şi greutăţile financiare ne pot face să îngenunchem. Indiferent dacă aceste experienţe dificile apar nu din vina noastră sau din cauza unor hotărâri greşite şi a unei judecăţi nechibzuite, toate aceste încercări ne fac umili. Dacă alegem să fim receptivi la Spirit şi rămânem umili şi docili, rugăciunile noastre devin mai sincere şi credinţa şi mărturia vor creşte în timp ce biruim suferinţele existenţei muritoare. Fiecare dintre noi aşteaptă cu nerăbdare exaltarea, însă, înainte ca aceasta să aibă loc, trebuie să trecem prin „valea umilinţei"[8].

Cu mulţi ani în urmă, Eric, fiul nostru în vârstă de 15 ani, a suferit un traumatism cranian grav. Faptul de a-l vedea în comă mai mult de o săptămână ne-a frânt inima. Medicii ne-au spus că nu erau siguri cu privire la ce urma să se întâmple. În mod evident, am fost foarte

fericiţi când a început să-şi recapete conştiinţa. Am crezut că de-atunci încolo totul avea să fie bine, dar ne-am înşelat.

Când s-a trezit, nu putea să meargă, să vorbească sau să mănânce singur. Cel mai cumplit lucru era acela că el nu mai avea memorie de scurtă durată. El îşi putea aminti aproape tot ce s-a petrecut înainte de accident, însă nu putea să-şi amintească evenimentele de după, nici măcar lucruri care s-au întâmplat cu doar câteva minute înainte.

O perioadă, am fost îngrijoraţi că vom avea un fiu blocat în mintea unui băiat în vârstă de 15 ani. Pentru fiul nostru, lucrurile s-au desfăşurat atât de normal înainte de accident. Era sportiv, popular şi era foarte bun la învăţătură. Înainte, viitorul lui părea strălucit; acum, eram îngrijoraţi că nu va avea parte de cine ştie ce viitor, cel puţin nu de unul pe care să şi-l poată aminti. Acum, se chinuia să deprindă din nou abilităţi de bază. Această perioadă l-a făcut să fie foarte umil. Această perioadă i-a făcut şi pe părinţii săi să fie foarte umili.

Sincer, ne-am întrebat cum de s-a putut întâmpla un lucru ca acesta. Întotdeauna ne-am străduit să facem ceea ce este bine. Viaţa trăită potrivit Evangheliei a fost o prioritate importantă a familiei noastre. Nu puteam înţelege cum de ni s-a putut întâmpla ceva atât de dureros. Am îngenuncheat în rugăciune când am aflat că reabilitarea lui putea dura luni sau chiar ani. Cu toate acestea, ne-a fost mai greu când ne-am dat seama, în mod treptat, că el nu mai avea să fie aşa cum fusese înainte.

În acest timp, am plâns foarte mult şi rugăciunile noastre au devenit mai

sincere şi mai profunde. Prin ochii umilinţei, am început să vedem, în mod treptat, miracolele mici, de care avea parte fiul nostru în timpul acestei perioade dureroase. A început să facă, în mod treptat, progrese. Atitudinea şi perspectiva lui erau foarte pozitive.

Astăzi, fiul nostru, Eric, este căsătorit cu o parteneră minunată şi au cinci copii frumoşi. El este un bun educator şi îşi aduce contribuţia, atât în comunitate, cât şi în Biserică. Şi mai important, el continuă să trăiască în acelaşi spirit de umilinţă pe care l-a dobândit cu mult timp în urmă.

Dar, cum ar fi dacă am putea fi umili înainte să trecem prin „valea umilinţei"? Alma ne-a învăţat:

„Binecuvântaţi sunt aceia care se umilesc ei înşişi fără să fie forţaţi să fie umili".

„Da, [ei sunt] mult mai [binecuvântaţi] decât aceia care sunt forţaţi să fie umili".[9]

Sunt recunoscător pentru profeţii care ne-au învăţat despre valoarea acestui atribut important. Spencer W. Kimball, al doisprezecelea preşedinte al Bisericii, a spus: „Cum devine cineva umil? Părerea mea este că ar trebui să ni se amintească în mod constant că depindem de cineva. De cine depindem? De Domnul. Cum să ne amintim lucrul acesta? Prin rugăciune sinceră, constantă de preaslăvire şi de recunoştinţă"[10].

Nu ar trebui să ne surprindă că imnul preferat al preşedintelui Kimball era „De Tine am nevoie".[11] Vârstnicul Dallin H. Oaks a spus că acesta a fost cel mai cântat imn de deschidere de către autorităţile generale, în templu, în primii săi ani de slujire în cadrul Cvorumului celor Doisprezece. Dânsul a spus: „Imaginaţi-vă impactul spiritual al unui grup mic de slujitori ai Domnului intonând acel imn înainte să se roage pentru îndrumarea Sa în îndeplinirea acelor responsabilităţi importante."[12]

Depun mărturie despre importanţa umilinţei în vieţile noastre. Sunt recunoscător, persoanelor, precum sora Grietje Rowley, care au scris cuvinte inspirate şi au compus muzică inspirată, care ne ajută să învăţăm doctrina Evangheliei lui Isus Hristos, în care este inclusă umilinţa. Sunt recunoscător că avem o moştenire de imnuri care ne ajută să preaslăvim prin cântec şi sunt recunoscător pentru umilinţă. Mă rog ca noi, toţi, să ne străduim să fim umili în viaţa noastră, pentru a putea deveni părinţi mai buni, fiice şi fii mai buni şi ucenici mai buni ai Salvatorului. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Prefaţă – Mesajul Primei Preşedinţii", *Imnuri ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă* (1985), p. ix.
2. Doctrină şi legăminte 25:11.
3. Pagina de titlu a primei ediţii a cărţii de imnuri a sfinţilor din zilele din urmă este din anul 1835, dar nu a fost terminată şi pusă la dispoziţie până la începutul anului 1836.
4. Douăzeci şi şase dintre imnurile care erau cuprinse în cartea de imnuri din anul 1836 sunt incluse în cartea de imnuri actuală (vezi Kathleen Lubeck, „The New Hymnbook: The Saints Are Singing!", *Ensign*, sept. 1985, p. 7).
5. „Fii umil", *Imnuri*, nr. 82.
6. Vezi Matei 18:1–4.
7. Howard W. Hunter, „The Pharisee and the Publican", *Ensign*, mai 1984, p. 66.
8. Anthon H. Lund, în Conference Report, apr. 1901, p. 22.
9. Alma 32:16, 15.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, redactată de Edward L. Kimball (1982), p. 233.
11. „De Tine am nevoie", *Imnuri*, nr. 58; vezi, de asemenea, Brent H. Nielson, „I Need Thee Every Hour", *Ensign*, apr. 2011, p. 16.
12. Dallin H. Oaks, „Worship through Music", *Ensign*, nov. 1994, p. 10.

Vârstnicul Dale G. Renlund
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Ca să pot să-i aduc pe toţi oamenii la Mine”

Când ne apropiem de Dumnezeu, puterea sporită datorată ispăşirii lui Isus Hristos va face parte din viaţa noastră.

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, când am locuit în Zona Sud-Est, Africa, i-am cerut sfatul vârstnicului Wilford W. Andersen, din Cei Şaptezeci, despre cum îi puteam ajuta pe sfinţii care trăiau în sărăcie. Printre învăţăturile remarcabile pe care mi le-a împărtăşit, s-a numărat următoarea: „Cu cât distanţa dintre donator şi destinatar este mai mare, cu atât mai mult destinatarul se simte îndreptăţit să primească”.

Acesta este principiul de bază al sistemului de bunăstare al Bisericii. Când membrii nu-şi pot asigura cele necesare, ei cer ajutor mai întâi membrilor familiei lor. După aceea, dacă este necesar, ei se pot adresa propriilor conducători locali ai Bisericii pentru a cere ajutor în privinţa nevoilor temporale.[1] Membrii familiei şi conducătorii locali ai Bisericii sunt cei mai aproape de cei nevoiaşi, au trecut, probabil, prin aceleaşi circumstanţe şi ştiu cel mai bine cum să-i ajute. Datorită apropierii lor de donatori, destinatarii care primesc ajutor conform acestui tipar sunt recunoscători şi mai puţin dispuşi să se simtă îndreptăţiţi să primească.

Conceptul „cu cât distanţa dintre donator şi destinatar este mai mare, cu atât mai mult destinatarul se simte îndreptăţit să primească” are, de asemenea, utilizări spirituale profunde. Tatăl nostru Ceresc şi Fiul Său, Isus Hristos, sunt Donatorii supremi. Cu cât ne distanţăm mai mult de Ei, cu atât mai îndreptăţiţi ne simţim. Începem să credem că merităm harul şi că avem dreptul la binecuvântări. Suntem mai dispuşi să privim în jur, să vedem inegalităţi şi să ne simţim mâhniţi – chiar jigniţi – din cauza incorectitudinii pe care o percepem. Deşi incorectitudinea poate varia de la nivelul neînsemnat la cel de chin mental sau emoţional, când suntem distanţi faţă de Dumnezeu, chiar şi inegalităţile mici par mari. Simţim că Dumnezeu este obligat să rezolve lucrurile – şi să le rezolve chiar acum!

Diferenţa datorată apropierii noastre de Tatăl Ceresc şi de Isus Hristos este demonstrată în Cartea lui Mormon prin contrastul total dintre Nefi şi fraţii săi mai mari, Laman şi Lemuel:

- Nefi a avut „mare dorinţă să [cunoască] tainele lui Dumnezeu, de aceea, [L-a] implorat pe Domnul” şi inima lui a fost înmuiată.[2] De partea cealaltă, Laman şi Lemuel erau distanţi faţă de Dumnezeu – ei nu-L cunoşteau;
- Nefi a acceptat însărcinări grele fără să cârtească, însă Laman şi Lemuel „au cârtit mult”. Cârtitul este echivalentul scriptural pentru

scâncetul unui bebeluş. În scripturi, este consemnat că „ei au cârtit pentru că n-au cunoscut lucrările Dumnezeului care i-a făcut”[3];

- Apropierea lui Nefi de Dumnezeu i-a permis să recunoască şi să aprecieze „îndurarea blândă”[4] a lui Dumnezeu. În schimb, când Laman şi Lemuel l-au văzut pe Nefi primind binecuvântări, ei „au fost mânioşi pe el pentru că nu au înţeles lucrările Domnului”[5]. Laman şi Lemuel au considerat binecuvântările pe care le-au primit ca fiind ceva care li se cuvenea şi, mânioşi, au presupus că li se cuveneau mai multe. Se pare că priveau binecuvântările primite de Nefi ca fiind „prigoniri” împotriva lor. Acesta este echivalentul scriptural pentru sentimentul de frustrare datorat faptului că te simţi îndreptăţit să primeşti ceva ce nu primeşti;
- Nefi şi-a exercitat credinţa în Dumnezeu pentru a realiza ceea ce i s-a cerut.[6] În schimb, Laman şi Lemuel, „fiind împietriţi în inimile lor… nu şi-au înălţat privirile către Domnul aşa cum ar fi trebuit”[7]. Păreau să simtă că Domnul era obligat să răspundă la întrebările pe care ei nu le adresaseră. „Domnul nu ne face nouă cunoscute asemenea lucruri”, au spus ei, însă nici măcar nu s-au obosit să-L roage.[8] Acesta este echivalentul scriptural pentru scepticismul batjocoritor.

Deoarece erau distanţi faţă de Salvator, Laman şi Lemuel au cârtit, au devenit certăreţi şi nu au avut credinţă. Au simţit că viaţa nu este dreaptă şi că erau îndreptăţiţi să primească harul lui Dumnezeu. În schimb, deoarece s-a apropiat de Dumnezeu, Nefi trebuie să fi recunoscut că viaţa avea să fie cea mai nedreaptă pentru Isus Hristos. Deşi avea să fie pe deplin inocent, Salvatorul avea să sufere cel mai mult.

Cu cât suntem mai aproape de Isus Hristos în gândurile şi intenţiile inimii noastre, cu atât mai mult apreciem suferinţa Sa, deşi a fost inocent, cu atât mai recunoscători suntem pentru har şi iertare şi cu atât mai mult dorim să ne pocăim şi să devenim ca El. Distanţarea noastră totală de Tatăl Ceresc şi de Isus Hristos are consecinţe importante, însă direcţia în care ne îndreptăm este crucială. Dumnezeu este mai mulţumit de păcătoşii care se pocăiesc şi care încearcă să se apropie de El decât de cei care se cred superiori şi caută greşeli la alţii şi care, asemenea, fariseilor şi cărturarilor din vechime, nu-şi dau seama cât de mult trebuie să se pocăiască.[9]

Când eram copil, cântam un colind suedez din care învăţăm o lecţie simplă, dar importantă – apropierea de Salvator ne *face* să ne schimbăm. Versurile sună cam aşa:

Când se ivesc zorii Crăciunului
Aş vrea să mă duc la ieslea Lui,
Unde Dumnezeu pe timp de noapte
Stă întins deja pe paie.

Cât de bun ai fost să doreşti
Să cobori pe pământ!
Nu mai doresc să-mi irosesc
Copilăria păcătuind!

Isus, de Tine avem nevoie,
Al copiilor prieten drag
Nu mai doresc să Te întristez
Cu al meu păcat.[10]

Când ne ducem, imaginar, la ieslea din Betleem „unde Dumnezeu pe timp de noapte stă întins deja pe paie”, Îl putem recunoaşte mai bine pe Salvator

ca fiind un dar de la un Tată Ceresc bun şi iubitor. În loc să ne simţim îndreptăţiţi să primim binecuvântările şi harul Său, ajungem să ne dorim foarte mult să încetăm să-L întristăm şi mai mult pe Dumnezeu.

Indiferent de direcţia sau distanţa noastră actuală faţă de Tatăl Ceresc şi de Isus Hristos, putem alege să ne întoarcem către Ei şi să ne apropiem de Ei. Ei ne vor ajuta. După învierea Sa, Salvatorul le-a spus nefiţilor:

„Iar Tatăl Meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi înălţat pe cruce; iar după ce Eu am fost înălţat pe cruce pentru ca să pot să-i aduc pe toţi oamenii la Mine…

Şi din cauza aceasta am fost Eu înălţat; de aceea, în acord cu puterea Tatălui, Eu îi voi aduce pe toţi oamenii către Mine”[11].

Pentru a ne apropia de Salvator, trebuie să avem mai multă credinţă în El, să facem şi să ţinem legăminte şi să-L avem pe Duhul Sfânt cu noi. Trebuie, de asemenea, să acţionăm cu credinţă reacţionând la îndrumarea spirituală pe care o primim. Toate aceste elemente sunt cuprinse în împărtăşanie. Cu siguranţă, cel mai bun mod, pe care eu îl cunosc, de a ne apropia de Dumnezeu este acela de a ne pregăti cu atenţie şi de a lua, fiind demni, din împărtăşanie în fiecare săptămână.

O prietenă de-a noastră din Africa de Sud ne-a împărtăşit cum a ajuns să ştie acest lucru. Când Diane era o convertită nouă, ea făcea parte dintr-o ramură din afara oraşului Johannesburg. Într-o duminică, în timp ce stătea în congregaţie, modul în care capela era construită a făcut ca diaconul să n-o vadă când a venit cu împărtăşania. Diane a fost dezamăgită, însă nu a spus nimic. Un alt membru a observat acest lucru şi, după adunare, l-a menţionat preşedintelui de ramură. Când a început Şcoala de

duminica, Diane a fost invitată într-o sală de clasă liberă.

A venit un deţinător al preoţiei. El a îngenuncheat, a binecuvântat câteva bucăţi de pâine şi i-a dat o bucată. Ea a mâncat-o. El a îngenucheat, din nou, a binecuvântat apa şi i-a dat un păhărel cu apă. Ea l-a băut. După aceea, în mintea Dianei au venit două gânduri într-o succesiune rapidă. Primul: „O, el [deţinătorul preoţiei] a făcut aceasta doar pentru mine”. Al doilea: „O, El [Salvatorul] a făcut aceasta doar pentru mine”. Diane a simţit dragostea Tatălui Ceresc.

Înţelegerea de către ea a faptului că jertfa Salvatorului a fost doar pentru ea a ajutat-o să se simtă mai aproape de El şi i-a alimentat dorinţa puternică de a păstra acel sentiment în inimă, nu doar duminica, ci în fiecare zi. Ea a înţeles că, deşi a stat în congregaţie pentru a lua din împărtăşanie, legămintele pe care le înnoia în fiecare duminică erau personale. Împărtăşania a ajutat-o pe Diane – şi continuă s-o ajute – să simtă puterea dragostei dumnezeieşti, să recunoască influenţa Domnului în viaţa ei şi să se apropie de Salvator.

Salvatorul a stabilit împărtăşania ca fiind indispensabilă pentru o temelie spirituală. El a spus:

„Şi Eu vă dau vouă porunca să faceţi aceste lucruri [să luaţi din împărtăşanie]. Şi dacă veţi face întotdeauna aceste lucruri, atunci binecuvântaţi sunteţi voi, căci sunteţi zidiţi pe stânca Mea.

Dar aceia dintre voi care vor face mai mult sau mai puţin decât acestea, ei nu sunt zidiţi pe stânca mea, ci sunt zidiţi pe o temelie de nisip; iar atunci când ploaia cade şi potopurile vin şi vânturile bat şi-i lovesc pe ei, atunci ei vor cădea”[12].

Isus nu a spus „*dacă* ploaia cade, *dacă* potopurile vin şi *dacă* vânturile bat”, ci „*când*”. Nimeni nu este scutit de provocările vieţii; cu toţii avem nevoie de siguranţa care rezultă din luarea din împărtăşanie.

În ziua învierii Salvatorului, doi ucenici călătoreau către un sat numit Emaus. Fără să fie recunoscut, Domnul înviat li s-a alăturat în călătorie. În timp ce călătoreau, El i-a învăţat din scripturi. Când au ajuns la destinaţie, L-au invitat să ia cina cu ei.

„Pe când şedea la masă cu ei, a luat pâinea; şi, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o, şi le-a dat-o.

Atunci li s-au deschis ochii şi L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor.

Şi au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, şi ne deschidea scripturile?».

S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim şi au găsit pe

cei unsprezece [apostoli]… adunaţi la un loc”.

Şi, apoi, le-au depus mărturie apostolilor că „a înviat Domnul, cu adevărat…

şi au istorisit ce li se întâmplase pe drum şi cum L-au cunoscut la frângerea pâinii”[13].

Împărtăşania ne ajută, într-adevăr, să-L cunoaştem pe Salvatorul nostru. Ne aduce aminte, de asemenea, de suferinţa Sa, deşi a fost inocent. Dacă viaţa ar fi, într-adevăr, dreaptă, dumneavoastră şi cu mine nu am fi niciodată înviaţi; dumneavoastră şi cu mine nu am putea niciodată să stăm curaţi înaintea lui Dumnezeu. Având în vedere aceste lucruri, eu sunt recunoscător că viaţa nu este dreaptă.

În acelaşi timp, pot spune, cu empatie, că, datorită ispăşirii lui Isus Hristos, în cele din urmă, având o înţelegere eternă a tuturor lucrurilor, nu va exista nicio nedreptate. „Tot ce este nedrept în viaţă poate fi îndreptat.”[14] Poate că circumstanţele noastre actuale nu se vor schimba, însă, prin compasiunea, bunătatea şi dragostea lui Dumnezeu, toţi vom primi mai mult decât vom merita, mai mult decât am putea câştiga vreodată şi mai mult decât am spera vreodată. Ni s-a promis că „[Dumnezeu] va şterge orice lacrimă din ochii [noştri]. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”[15].

Indiferent de relaţia actuală pe care o aveţi cu Dumnezeu, vă invit să vă apropiaţi de Tatăl Ceresc şi de Isus Hristos, Binefăcătorii şi Donatorii Supremi a tot ceea ce este bun. Vă invit să fiţi prezenţi în fiecare săptămână la adunarea de împărtăşanie şi să luaţi din simbolurile sfinte ale trupului şi sângelui Salvatorului. Vă invit să simţiţi prezenţa lui Dumnezeu pe măsură ce El vi se face cunoscut, aşa cum El a făcut şi cu ucenicii din trecut, prin „frângerea pâinii”.

Dacă faceţi astfel, vă promit că vă veţi simţi mai aproape de Dumnezeu. Tendinţele fireşti de a scânci ca un bebeluş, de a ne simţi îndreptăţiţi să primim ceva ce nu primim şi scepticismul batjocoritor vor dispărea. Acele sentimente vor fi înlocuite cu sentimente de dragoste şi recunoştinţă mai mari faţă de darul Tatălui Ceresc reprezentat de Fiul Său. Când ne apropiem de Dumnezeu, puterea sporită datorată ispăşirii lui Isus Hristos va face parte din viaţa noastră. Şi, asemenea ucenicilor de pe drumul către Emaus, ne vom da seama că Salvatorul ne-a fost mereu aproape. Depun mărturie despre aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi *Manualul 2 – Administrarea Bisericii* (2010), 6.2. De la pagina 1 din *Să asigurăm strictul necesar în felul Domnului: sumarul îndrumarului conducătorului pe probleme de bunăstare* (broşură, 2009), citim: „Când membrii Bisericii fac tot ce pot pentru a-şi asigura strictul necesar, dar tot nu reuşesc să facă acest lucru, ei ar trebui să ceară, în primul rând, ajutor din partea familiilor lor. Când acest lucru nu este îndeajuns, Biserica este pregătită să vină în ajutor”.
2. 1 Nefi 2:16.
3. 1 Nefi 2:11, 12.
4. 1 Nefi 1:20.
5. Mosia 10:14.
6. Vezi 1 Nefi 17:23–50.
7. 1 Nefi 15:3.
8. 1 Nefi 15:9; vezi, de asemenea, versetul 8.
9. Vezi Luca 15:2; vezi, de asemenea, Joseph Smith, în *History of the Church,* 5:260–262.
10. Acest colind a fost scris în germană de Abel Burckhardt (1805–1882), care a fost arhidiacon în Basel, Elveţia. Traducerea în suedeză a fost făcută în anul 1851 de Betty Ehrenborg-Posse. Titlul în suedeză este „När juldagsmorgon glimmar”. Au fost făcute multe traduceri în engleză care permit ca acest colind să fie interpretat pe ritmul melodiei populare germane care este folosită de obicei. Traducerea în limba engleză folosită aici este a surorii mele (Anita M. Renlund) şi a mea.

   Când se ivesc zorii Crăciunului
   Aş vrea să mă duc la ieslea Lui,
   |: Unde Dumnezeu pe timp de noapte
   Stă întins deja pe paie. :|

   Cât de bun ai fost să doreşti
   Să cobori pe pământ!
   |: Nu mai doresc să-mi irosesc
   Copilăria păcătuind! :|

   Isus, de Tine avem nevoie,
   al copiilor prieten drag
   |: Nu mai doresc să Te întristez
   Cu al meu păcat. :|

   När juldagsmorgon glimmar,
   jag vill till stallet gå,
   |: där Gud i nattens timmar
   re'n vilar uppå strå. :|

   Hur god du var som ville
   till jorden komma ner!
   |: Nu ej i synd jag spille
   min barndoms dagar mer! :|

   Dig, Jesu, vi behöva,
   du käre barnavän.
   |: Jag vill ej mer bedröva
   med synder dig igen. :|
11. 3 Nefi 27:14–15.
12. 3 Nefi 18:12–13.
13. Luca 24:30–35; vezi, de asemenea, versetele 13–29.
14. *Predicaţi Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 52.
15. Apocalipsa 21:4.

Prezentată de preşedintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Preşedinţie

Susţinerea oficianţilor Bisericii

Fraţi şi surori, preşedintele Monson m-a rugat să prezint pentru votul de susţinere numele oficianţilor generali şi ale autorităţilor zonei-Cei Şaptezeci.

Se propune ca noi să-l susţinem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător şi revelator şi ca preşedinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă; pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Preşedinţie; şi pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Preşedinţie.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Votul a fost consemnat.

Se propune ca noi să-l susţinem pe Russell M. Nelson ca preşedinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli şi pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson şi Dale G. Renlund.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Votul a fost consemnat.

Se propune ca noi să-i susţinem pe consilierii din Prima Preşedinţie şi pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeţi, văzători şi revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Votul a fost consemnat.

Se propune ca noi să eliberăm din chemările de autorităţi ale zonei-Cei Şaptezeci, începând cu data de 1 mai 2016, pe următorii: Manuel M. Agustin, Kent J. Allen, Stephen B. Allen, W. Mark Bassett, Patrick M. Boutoille, Mark A. Bragg, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Jeffrey D. Cummings, Massimo De Feo, Donald D. Deshler, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Moroni Gaona, Jack N. Gerard, Ricardo P. Giménez, Douglas F. Higham, Brent J. Hillier, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T. Jouttenus, Chang Ho Kim,

Alfred Kyungu, Dane O. Leavitt, Remegio E. Meim Jr., Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, S. Mark Palmer, Fouchard Pierre-nau, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes Jr., Gary B. Sabin, Evan A. Schmutz, D. Zackary Smith, Lynn L. Summerhays, Wenceslao H. Svec, Craig B. Terry, Ernesto R. Toris, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos, J. Romeo Villarreal şi Terry L. Wade.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoştinţei pentru slujirea excelentă a dânşilor s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să le eliberăm din chemările în cadrul Preşedinţiei generale a Societăţii Primare, exprimându-ne recunoştinţa profundă pentru slujirea dânselor, pe surorile Rosemary M. Wixom, Cheryl A. Esplin şi Mary R. Durham. Le eliberăm, de asemenea, pe toate membrele Comitetului General al Societăţii Primare.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoştinţei pentru slujirea şi devotamentul acestor surori s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să susţinem ca noi autorităţi generale-Cei Şaptezeci pe următorii: W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin şi Evan A. Schmutz.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Se propune să-i susţinem ca noi autorităţi ale zonei-Cei Şaptezeci pe următorii: P. David Agazzani, Quilmer A. Agüero, René R. Alba, Victorino A. Babida, Steven R. Bangerter, Richard Baquiran, Dong Chol Beh, Michael V. Beheshti, Matthieu Bennasar, Hubermann Bien-Aimé, Kevin E. Calderwood, Luis J. Camey, Matthew L. Carpenter, Douglas B. Carter, Aroldo B. Cavalcante, Luis C. Chaverri, Ulises Chávez, Brent J. Christensen, Douglas L. Dance, Marc C. Davis, Alessandro Dini Ciacci, J. Scott Dorius, M. Dirk Driscoll, Antonio F. Faúndez, Jose A. Fernández, Matias D. Fernandez, Candido Fortuna, Bruce E. Ghent, Michael A. Gillenwater, Daniel G. Hamilton, Mathias Held, Tom-Atle Herland, Raymond S. Heyman, Christophe Kawaya, Todd S. Larkin, Pedro X. Larreal, Juan J. Levrino, Felix A. Martinez, Kevin K. Miskin, Mark L. Pace, Ryan V. Pagaduan, A. Moroni Pérez, Carlos E. Perrotti, Mark P. Peteru, Alan T. Phillips, Thomas T. Priday, Brian L. Rawson, Rene Romay, Blake M. Roney, Luis G. Ruiz, Maximo A. Saavedra Jr., Pedro A. Sanhueza, Eric J. Schmutz, Benjamin Ming Tze Tai, Heber D. Texeira, Maxsimo C. Torres, Jesús Velez, Carlos Villarreal, Paul H. Watkins, C. Dale Willis Jr., William B. Woahn şi Luis G. Zapata.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Se propune ca noi s-o susţinem pe Joy D. Jones ca preşedintă generală a Societăţii Primare, cu Jean B. Bingham ca prima consilieră şi Bonnie H. Cordon ca a doua consilieră.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Se propune ca noi să susţinem celelalte autorităţi generale, autorităţi ale zonei-Cei Şaptezeci şi preşedinţiile generale ale organizaţiilor auxiliare aşa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Stimate preşedinte Monson, voturile au fost consemnate. Îi invităm pe cei care au votat împotriva vreunei propuneri să-i contacteze pe preşedinţii lor de ţăruş.

Suntem recunoscători pentru toţi aceia care îi susţin pe conducătorii Bisericii în chemările lor sacre şi îi invităm, acum, pe cei nou chemaţi ca autorităţi generale-Cei Şaptezeci şi Preşedinţie generală a Societăţii Primare să-şi ocupe locurile pe podium. ■

Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2015

Prezentat de Kevin R. Jergensen
director general, Departamentul pentru Audit al Bisericii

Adresat Primei Preşedinţii a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

Stimaţi fraţi, Aşa cum a fost stabilit prin revelaţia menţionată în secţiunea 120 din Doctrină şi legăminte, Consiliul pentru folosirea zeciuielii – format din Prima Preşedinţie, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli şi Episcopatul care prezidează – autorizează cheltuielile din fondurile Bisericii. Departamentele Bisericii cheltuiesc fonduri în conformitate cu bugetele, regulile şi procedurile aprobate.

Departamentul pentru Audit al Bisericii, care este format din specialişti autorizaţi şi este independent de toate celelalte departamente ale Bisericii, are responsabilitatea de a efectua controale contabile cu scopul de a asigura buna gestionare a contribuţiilor primite, cheltuielilor făcute şi protejarea bunurilor Bisericii.

Pe baza controalelor contabile efectuate, Departamentul pentru Audit al Bisericii este de părere că, în anul 2015, sub toate aspectele, contribuţiile primite, cheltuielile făcute şi bunurile Bisericii au fost înregistrate şi administrate în conformitate cu bugetele, regulile şi practicile contabile aprobate ale Bisericii. Biserica aplică practicile potrivit cărora membrii săi sunt învăţaţi să trăiască, şi anume, să nu-şi depăşească bugetul, să evite să facă datorii şi să facă economii pentru perioade grele.

Cu respect,
Departamentul pentru Audit al Bisericii
Kevin R. Jergensen
director general ■

Raport statistic, 2015

Prezentat de Brook P. Hales
secretarul Primei Preşedinţii

Prima Preşedinţie a emis următorul raport statistic cu privire la creşterea şi situaţia Bisericii la data de 31 decembrie 2015.

Unităţi ale Bisericii

Ţăruşi	3.174
Misiuni	418
Districte	558
Episcopii şi ramuri	30.016

Membri ai Bisericii

Număr total de membri	15.634.199
Copii nou înregistraţi	114.550
Convertiţi botezaţi	257.402

Misionari

Misionari cu timp deplin	74.079
Misionari care deservesc Biserica	31.779

Temple

Temple dedicate în 2015 (Córdoba, Argentina; Payson, Utah; Trujillo, Peru; Indianapolis, Indiana; şi Tijuana, Mexic)	5
Temple rededicate (Mexico City, Mexic, şi Montreal, Quebec)	2
Temple în funcţiune la sfârşitul anului	149

Vârstnicul Ronald A. Rasband
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să le fim alături conducătorilor Bisericii

Le sunteţi dumneavoastră alături conducătorilor Bisericii într-o lume din ce în ce mai întunecată, astfel încât să puteţi răspândi lumina lui Hristos?

Le urăm un călduros bun venit noilor autorităţi generale, noilor autorităţi ale zonei-Cei Şaptezeci şi minunatei noi Preşedinţii generale a Societăţii Primare. Şi, cu profund respect, le mulţumim celor care au fost eliberaţi. Vă iubim, pe fiecare în parte!

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, tocmai am luat parte la una dintre cele mai binecuvântate experienţe atunci când ne-am ridicat mâna pentru a susţine profeţi, văzători şi revelatori, precum şi alţi conducători şi oficianţi generali chemaţi de Dumnezeu în aceste zile. Nu am tratat niciodată cu uşurinţă sau cu indiferenţă ocazia de a susţine şi de a fi îndrumat de slujitorii Domnului. Şi, fiind chemat cu doar câteva luni în urmă în noua mea chemare de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, mă simt umil datorită votului dumneavoastră de susţinere şi a încrederii dumneavoastră. Preţuiesc dorinţa dumneavoastră de a ne fi alături, mie şi tuturor acestor conducători măreţi.

La scurt timp după ce am fost susţinut în luna octombrie a anului trecut, am călătorit în Pakistan cu o însărcinare şi, în timp ce mă aflam acolo, i-am întâlnit pe sfinţii nemaipomeniţi şi devotaţi din acea ţară. Ei sunt puţini, dar foarte spirituali. Nu după mult timp de la întoarcerea mea acasă, am primit următorul mesaj de la fratele Shakeel Arshad, un membru drag pe care îl întâlnisem în vizita mea: „Vă mulţumesc, stimate vârstnic Rasband, pentru

că aţi venit în Pakistan. Doresc să vă spun că noi… membrii Bisericii… vă susţinem şi vă iubim. [Suntem] atât de norocoşi că aţi fost aici şi că v-am putut auzi. A fost o zi memorabilă în viaţa familiei mele pentru că am putut întâlni un apostol”[1].

Faptul că am întâlnit sfinţi precum fratele Arshad a reprezentat o experienţă minunată care m-a făcut să fiu umil şi, folosind cuvintele sale, a fost „o zi memorabilă” şi pentru mine.

În luna ianuarie, conducători ai Bisericii au participat la transmisiunea Face to Face (Faţă în faţă) alături de tineri, conducători ai acestora şi părinţi din întreaga lume. Transmisiunea a fost în direct, pe Internet, către multe locuri din 146 de ţări; în unele locuri, au fost mulţi oameni în capele, iar în altele, a fost un singur tânăr care a urmărit transmisiunea de acasă. În total, sute de mii de oameni au vizionat-o.

În prezenţa vastului nostru auditoriu, sora Bonnie Oscarson, preşedinta generală a Tinerelor Fete, fratele Stephen W. Owen, preşedintele general al Tinerilor Băieţi şi cu mine – având ajutorul tinerilor care au găzduit întâlnirea, al muzicienilor şi al altora – am răspuns întrebărilor adresate de tinerii noştri.

Scopul nostru a fost acela de a prezenta tema activităţilor comune ale Tinerilor Băieţi şi Tinerelor Fete pentru anul 2016, „Înaintaţi cu fermitate în Hristos”, din 2 Nefi, în care se spune: „Prin urmare, trebuie să înaintaţi cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranţei şi o iubire de Dumnezeu şi de toţi oamenii. Prin urmare, dacă înaintaţi ospătându-vă din cuvântul lui Hristos şi înduraţi până la sfârşit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veţi avea viaţă veşnică”[2].

Citind sute dintre întrebările tinerilor noştri, ce am aflat? Am aflat că tinerii noştri Îl iubesc pe Domnul, îşi susţin

conducătorii şi doresc să li se răspundă la întrebări! Întrebările sunt un indicator al dorinţei mai mari de a învăţa, de a adăuga la acele adevăruri care se regăsesc în mărturiile noastre şi de a fi mai bine pregătiţi să „[înaintăm] cu fermitate în Hristos”.

Restaurarea Evangheliei a început cu un tânăr, Joseph Smith, care a adresat o întrebare. Multe dintre învăţăturile Salvatorului din timpul slujirii Sale au început cu o întrebare. Aduceţi-vă aminte de întrebarea Sa către Petru: „Cine ziceţi că sunt?”[3]. Şi răspunsul lui Petru: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu”[4]. Trebuie să ne ajutăm unul pe altul să găsim răspunsurile Tatălui Ceresc cu ajutorul îndrumării Spiritului.

În cadrul transmisiunii, le-am spus tinerilor:

„Conducătorii acestei Biserici nu sunt străini de problemele voastre, de îngrijorările voastre şi de încercările voastre.

Şi noi avem copii. Avem nepoţi. Ne întâlnim deseori cu tineri din întreaga lume. Şi noi ne rugăm pentru voi, vorbim despre voi în cele mai sacre locuri şi vă iubim”[5].

Doresc să vă împărtăşesc una dintre multele, multele reacţii pe care le-am primit ca urmare a acelui eveniment.

Lisa, din Grande Prairie, Alberta, Canada, a scris: „Acest eveniment Face to Face a fost minunat. Mi-a întărit mărturia şi convingerile despre Evanghelie. Suntem atât de binecuvântaţi să avem conducători inspiraţi care au fost chemaţi să slujească în atât de multe şi diferite funcţii”[6].

Liz, din Pleasant Grove, Utah, a scris într-un mesaj anterior: „Sunt recunoscătoare pentru credinţa mea şi pentru ocazia de a-l susţine pe profetul lui Dumnezeu şi pe bărbaţii şi femeile care slujesc alături de el”[7].

Astăzi, am susţinut conducători care, prin inspiraţie divină, au fost chemaţi să ne înveţe şi să ne îndrume şi care fac apel la noi să fim atenţi la pericolele pe care le înfruntăm în fiecare zi – începând cu ţinerea zilei de sabat într-un mod necorespunzător, ameninţările la care este supusă familia, atacurile asupra libertăţii religioase şi până la tăgăduirea revelaţiei din zilele din urmă. Dragi fraţi şi surori, dăm noi atenţie sfatului lor?

De multe ori, în cadrul conferinţelor, adunărilor de împărtăşanie şi al Societăţii Primare, am cântat următoarele cuvinte tandre: „Vino să fii lângă mine”[8]. Ce înseamnă aceste cuvinte pentru dumneavoastră? Cine vă vine în minte când vă gândiţi le ele? Aţi simţit influenţa conducătorilor neprihăniţi, a acelor ucenici ai lui Isus Hristos care au avut în trecut şi continuă şi astăzi să aibă o influenţă bună asupra vieţii dumneavoastră, care merg pe calea Domnului alături de dumneavoastră? Ei vă pot fi aproape acasă. Ei pot fi în congregaţiile dumneavoastră sau vorbind de la pupitru, în cadrul conferinţei generale. Aceşti ucenici ne împărtăşesc binecuvântarea de a avea o mărturie despre Domnul Isus Hristos, conducătorul acestei Biserici, conducătorul sufletului nostru însuşi, care a promis: „Îndrăzniţi şi nu vă temeţi, pentru că Eu, Domnul, sunt cu voi şi am să stau lângă voi”[9].

Mi-l amintesc pe preşedintele Thomas S. Monson povestind despre momentul în care a fost invitat acasă la preşedintele său de ţăruş, preşedintele Paul C. Child, pentru a se pregăti să primească Preoţia lui Melhisedec. Ce binecuvântare specială a avut preşedintele Child, care nu ştia la acea vreme că îl învăţa pe un tânăr băiat, deţinător al Preoţiei aaronice, care avea să devină într-o zi profetul lui Dumnezeu![10]

Am avut parte de propriile momente de învăţare de la dragul nostru profet, preşedintele Monson. Nu există nicio îndoială în mintea sau în inima mea că dânsul nu ar fi profetul Domnului pe pământ; eu am fost un destinatar umil când dânsul a primit revelaţie şi a acţionat conform ei. Dânsul ne-a învăţat să ajutăm, să ne protejăm unul pe altul, să ne salvăm unul pe altul. Aceleaşi lucruri au fost predate şi la apele lui Mormon. Cei „dornici… [să se numească] poporul lui Dumnezeu” au fost dornici să „[poarte] greutăţile unul altuia”, „să [jelească] împreună cu cei care jelesc” şi „să [fie] martorii lui Dumnezeu”[11].

Eu sunt astăzi un martor al lui Dumnezeu Tatăl Etern şi al Fiului Său, Isus Hristos. Eu ştiu că Salvatorul

nostru trăieşte, ne iubeşte şi îi îndrumă pe slujitorii Săi, pe dumneavoastră şi pe mine, pentru a îndeplini scopurile Sale minunate pe acest pământ.[12]

Când înaintăm cu fermitate alegând să urmăm sfaturile şi avertizările conducătorilor noştri, alegem să-L urmăm pe Domnul în timp ce lumea se îndreaptă într-o altă direcţie. Alegem să ne ţinem strâns de bara de fier, să fim sfinţi din zilele din urmă, să fim în slujba Domnului şi să fim plini de „o bucurie foarte mare”[13].

Întrebarea cea mai importantă din ziua de astăzi este clară: le sunteţi dumneavoastră alături conducătorilor Bisericii într-o lume din ce în ce mai întunecată, astfel încât să puteţi răspândi lumina lui Hristos?

Relaţiile cu cei care ne conduc sunt foarte importante. Indiferent de vârsta conducătorilor noştri, de cât de aproape sau de departe sunt sau de momentul în care ne-au influenţat viaţa, influenţa lor reflectă cuvintele poetului american Edwin Markham, care a spus:

Este un destin care face fraţi,
Singur, nimeni nu merge.
Tot ce trimitem în viaţa celorlalţi,
În a noastră, se va întoarce.[14]

Shakeel Arshad, prietenul meu din Pakistan, mi-a transmis sprijinul său, în calitatea mea de frate şi prieten al său. La fel au făcut mulţi dintre dumneavoastră. Când ne oferim ajutorul pentru a ne înălţa spiritual unul pe altul, noi demonstrăm următoarele cuvinte puternice: „Singur, nimeni nu merge”.

Mai presus de orice, avem nevoie de Salvatorul nostru, de Domnul nostru Isus Hristos. Una dintre relatările scripturale care m-a impresionat mereu din punct de vedere spiritual este aceea în care Isus Hristos a mers pe apă pentru a-i întâlni pe ucenicii Săi care călătoreau cu acea corabie pe Marea Galileii. Ei erau conducători nou chemaţi, asemenea multora dintre noi care stăm astăzi pe podium. Relatarea este consemnată în Matei:

„În timpul acesta, corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotrivă.

Când se îngâna ziua cu noaptea, Isus a venit la ei, umblând pe mare.

Când L-au văzut ucenicii umblând pe mare, s-au spăimântat… şi de frică au ţipat.

Isus le-a zis îndată: «Îndrăzniţi, Eu sunt; nu vă temeţi!»”[15].

Petru a auzit acea încurajare minunată din partea Domnului.

„«Doamne», I-a răspuns Petru, «dacă eşti Tu, porunceşte-mi să vin la Tine pe ape».

«Vino!», i-a zis Isus.”[16]

Foarte curajos. Petru era pescar şi cunoştea riscurile mării. Cu toate acestea, el era devotat faptului de a-L urma pe Isus – noapte sau zi, pe corabie sau pe pământ uscat.

Îmi pot imagina că Petru a păşit peste marginile corabiei, fără să mai aştepte să fie invitat din nou, şi a început să meargă pe apă. Într-adevăr, scriptura spune: „A început să umble pe ape ca să meargă la Isus”[17]. Când vântul s-a înteţit şi valurile s-au învolburat la picioarele lui, Petru s-a „temut; şi, fiindcă începea să se afunde, a strigat: «Doamne, scapă-mă!».

Îndată, Isus a întins mâna [şi] l-a apucat”[18].

Este o lecţie atât de puternică. Domnul era acolo pentru el, tot aşa cum El este acolo pentru dumneavoastră şi pentru mine. El Şi-a întins mâna şi l-a tras pe Petru către El, către siguranţă.

Eu am avut nevoie de Salvator şi de mâna Lui salvatoare de atât de multe ori. Am nevoie de El acum mai mult ca niciodată, la fel ca fiecare dintre dumneavoastră. Uneori, m-am simţit încrezător să păşesc peste marginea corabiei, la figurat vorbind, şi să merg către locuri necunoscute dându-mi seama însă că nu puteam s-o fac singur.

Aşa cum am discutat în cadrul transmisiunii Face to Face, Domnul Îşi oferă adesea ajutorul prin intermediul familiei şi conducătorilor noştri invitându-ne să venim la El – tot aşa cum Şi-a întins mâna pentru a-l salva pe Petru.

Şi dumneavoastră veţi avea numeroase momente în care să răspundeţi la desele invitaţii de a „[veni] la Hristos”[19]. Nu acesta este scopul vieţii muritoare? Chemarea poate fi să veniţi să salvaţi

un membru al familiei; să veniţi să slujiţi în misiune; să veniţi din nou la Biserică; să veniţi la templul sfânt şi, aşa cum am auzit recent de la tinerii noştri minunaţi în cadrul evenimentului Face to Face, să veniţi, vă rog, să mă ajutaţi să primesc răspuns la întrebarea mea. Între timp, fiecare dintre noi va auzi chemarea: „Vino acasă”.

Mă rog ca noi să ne întindem mâna – să ne întindem mâna şi să prindem mâna Salvatorului pe care ne-a întins-o, adesea prin intermediul conducătorilor pe care El i-a chemat în mod divin şi al membrilor familiei noastre – şi să dăm ascultare chemării Sale de a veni.

Eu ştiu că Isus Hristos trăieşte; Îl iubesc şi ştiu, din toată inima, că El ne iubeşte pe fiecare în parte. El este Exemplul nostru suprem şi conducătorul divin al tuturor copiilor Tatălui nostru. Despre aceasta îmi depun mărturia solemnă, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Comentariu pe Facebook din partea lui Shakeel Arshad către Ronald A. Rasband, 2 dec. 2015.
2. 2 Nefi 31:20.
3. Matei 16:15.
4. Matei 16:16.
5. Ronald A. Rasband, în Face to Face, 20 ian. 2016, lds.org/media-library.
6. Reacţie la Face to Face din partea Lisei Jarvis, din Grande Prairie, Alberta, Canada.
7. Tweet de la Liz Darger, Pleasant Grove, Utah, 4 apr. 2015.
8. „Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191.
9. Doctrină şi legăminte 68:6.
10. Vezi Thomas S. Monson, „Responsabilitatea noastră în calitate de deţinători ai preoţiei sfinte”, *Liahona*, mai 2006, p. 55–56.
11. Mosia 18:8–9.
12. Vezi Mosia 18:8–9.
13. 1 Nefi 8:12.
14. Edwin Markham, A Creed”, *Lincoln and Other Poems* (1901), p. 25.
15. Matei 14:24–27.
16. Matei 14:28–29.
17. Matei 14:29.
18. Matei 14:30–31.
19. Moroni 10:32.

Vârstnicul Neil L. Andersen
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Oricine [îi] primeşte pe [ei], pe Mine Mă primeşte”

Copiii din ziua de astăzi cresc în familii care au multe structuri diferite şi complexe. Trebuie să ne întindem braţele către cei care se simt singuri, lăsaţi pe dinafară sau dincolo de gard.

Dumnezeu iubeşte copiii. El îi iubeşte pe toţi copiii. Salvatorul a spus: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci împărăţia cerurilor este a celor ca ei”[1].

Copiii din ziua de astăzi cresc în familii care au multe structuri diferite şi complexe.

De exemplu, astăzi, în Statele Unite, sunt de două ori mai mulţi copii care locuiesc cu un singur părinte decât erau în urmă cu 50 de ani.[2] Şi sunt multe familii mai puţin unite în dragostea lor pentru Dumnezeu şi în dorinţa de a ţine poruncile Sale decât înainte.

În mijlocul acestei confuzii spirituale crescânde, Evanghelia restaurată va continua să fie standardul, idealul, modelul stabilit de Domnul.

„Copiii au dreptul de a se naşte din părinţi căsătoriţi şi au dreptul de a fi crescuţi de un tată şi o mamă care-şi onorează jurămintele căsătoriei cu toată fidelitatea…

Soţul şi soţia au o responsabilitate sacră, aceea de a se iubi şi de a se îngriji unul de celălalt şi de copiii lor… Părinţii au datoria sacră de a-şi creşte copiii cu dragoste şi dreptate, de a satisface nevoile lor fizice şi spirituale, de a-i învăţa să se iubească şi să se slujească unul pe altul [şi] să respecte poruncile lui Dumnezeu.”[3]

Îi recunoaştem pe părinţii buni din întreaga lume, aparţinând tuturor religiilor, care au grijă de copiii lor cu multă dragoste. Şi suntem recunoscători pentru familiile din Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă care se află în grija unui tată şi a unei mame convertiţi la Salvator, care sunt pecetluiţi prin autoritatea preoţiei şi care învaţă, în cadrul familiei lor, să-L iubească pe Tatăl lor Ceresc şi să aibă încredere în Fiul Său, Isus Hristos.

Rugăciune pentru tineri

Dar, rugăciunea mea astăzi este pentru sutele de mii de copii, tineri şi tineri adulţi care nu provin din aceste, în lipsa unui termen mai bun, „familii ideale”. Mă refer nu numai la

tinerii care au suferit din cauza morţii, divorţului sau pierderii credinţei părinţilor lor, ci, de asemenea, la sutele de mii de tineri băieţi şi tinere fete din întreaga lume care acceptă în totalitate Evanghelia, fără ca părinţii lor să vină cu ei în Biserică.[4]

Aceşti tineri sfinţi din zilele din urmă vin în Biserică având multă credinţă. Ei speră ca, într-o zi, să-şi întemeieze o familie ideală proprie.[5] Cu timpul, ei devin parte importantă a forţei noastre misionare, a tinerilor noştri adulţi neprihăniţi şi a celor care îngenunchează la altar pentru a-şi forma propria familie.

Delicateţe

Vom continua să predăm modelul stabilit de Domnul cu privire la familie, dar acum, când Biserica are milioane de membri şi există o diversitate mare a copiilor Bisericii, trebuie să fim şi mai delicaţi şi atenţi cu ei. Cultura şi modul de vorbire în cadrul Bisericii noastre sunt, uneori, unice. Copiii de la Societatea Primară nu vor înceta să cânte „Familiile pot fi împreună”[6], însă, atunci când ei cântă „Când acasă vine tata, ce bucurie!”[7] sau „Tata şi mama ce-i drept mă învaţă”[8], nu toţi copiii vor cânta despre familiile lor.

Prietena noastră Bette a împărtăşit o experienţă pe care a avut-o la Biserică la vârsta de 10 ani. Ea a spus: „Învăţătoarea noastră preda o lecţie despre căsătoria în templu. Ea m-a întrebat anume pe mine: «Bette, părinţii tăi nu sunt căsătoriţi în templu, nu-i aşa?» [Învăţătoarea mea şi membrii clasei] ştiau răspunsul”. A urmat lecţia, iar Bette şi-a imaginat că, pentru ea şi familia ei, nu mai există speranţă. Bette a spus: „Au urmat multe nopţi în care am plâns din această cauză. Doi ani mai târziu, când am avut probleme cu inima şi am crezut că voi muri, am intrat în panică crezând că voi fi singură pentru totdeauna”.

Prietenul meu, Leif, mergea singur la Biserică. Odată, în timp ce era la Societatea Primară, i s-a cerut să pregătească o cuvântare scurtă. Nu avea mămică sau tătic la Biserică care să stea lângă el şi să-l ajute în caz că uita ce trebuia să spună. Leif era îngrozit. Decât să se facă de ruşine, el s-a îndepărtat de Biserică luni de zile.

„Isus a chemat la El un copilaş şi l-a pus în mijlocul lor…

Şi oricine va primi un copilaş ca acesta în Numele Meu, Mă primeşte pe Mine.”[9]

Credinţă în suflet şi daruri spirituale

Aceşti copii şi tineri sunt binecuvântaţi cu credinţă în suflet şi daruri spirituale. Leif mi-a spus: „Am ştiut în adâncul sufletului meu că Dumnezeu era Tatăl meu şi că El mă cunoştea şi mă iubea”.

Prietena noastră Veronique a spus: „În timp ce învăţam principiile Evangheliei şi studiam Cartea lui Mormon, era ca şi cum îmi aminteam lucruri pe care le cunoşteam deja, dar le uitasem”.

Prietena noastră Zuleika este din Alegrete, Brazilia. Deşi membrii familiei sale nu erau credincioşi, la vârsta de 12 ani, Zuleika a început să citească Biblia şi să meargă la biserici din apropiere, căutând să afle mai multe despre Dumnezeu. Având permisiunea ezitantă a părinţilor ei, a studiat împreună cu misionarii, a dobândit o mărturie şi a fost botezată. Zuleika mi-a spus: „În timpul discuţiilor, misionarii mi-au arătat o imagine cu Templul Salt Lake şi mi-au vorbit despre rânduielile pecetluirii. Din acel moment, am avut dorinţa de a intra în casa Domnului şi de a avea o familie eternă”.

Cu toate că este posibil ca situaţia de pe pământ a unui copil să nu fie ideală, ADN-ul spiritual al unui copil este perfect deoarece adevărata identitate a fiecăruia este de fiică sau fiu al lui Dumnezeu.

Preşedintele Thomas S. Monson a spus: „Ajutaţi-i pe copiii lui Dumnezeu să înţeleagă ce este autentic şi important în această viaţă. Ajutaţi-i să dezvolte tăria de a alege calea care îi va păstra în siguranţă pe drumul spre viaţa eternă”[10]. Să avem mai multă compasiune şi să fim mai dispuşi să ne oferim ajutorul. Aceşti tineri au nevoie de timpul şi de mărturiile noastre.

Brandon, care s-a alăturat Bisericii în timpul liceului, în Colorado, mi-a vorbit despre cei care l-au ajutat atât înainte, cât şi după botezul lui. El a spus: „Am fost în căminele unor familii care trăiau potrivit Evangheliei. Ele mi-au arătat un standard pe care am simţit că îl pot avea în propria familie”.

Veronique, născută în Olanda, a fost colegă de şcoală cu fiica noastră, Kristen, când am locuit în Germania. Veronique a observat: „Elevii care făceau parte din Biserică aveau o lumină în ochii lor. Am ajuns să realizez că acea lumină venea din credinţa lor în Isus Hristos şi din faptul că trăiau potrivit învăţăturilor Sale”.

Prietenul meu Max a fost botezat la vârsta de opt ani. Tatăl său nu era membru al niciunei biserici iar Max putea alege dacă dorea sau nu să meargă la Biserică.

Când era adolescent, după ce nu fusese la Biserică mai multe luni, Max a avut sentimentul că trebuia să se întoarcă la Biserică şi, într-o duminică dimineaţa, a hotărât să se întoarcă. Însă hotărârea lui s-a diminuat în timp ce se apropia de uşa de la intrare a Bisericii; inima i s-a făcut cât un purice.

Acolo, în faţa uşii, stătea noul episcop. Max nu-l cunoştea şi era sigur că episcopul nu-l cunoştea pe el. Când s-a apropiat, episcopul s-a luminat la faţă şi şi-a întins mâna către Max spunând: „Max, mă bucur să te văd!”.

Max a spus: „Când episcopul a rostit aceste cuvinte, m-a cuprins un sentiment cald şi am ştiut că făcusem ceea ce trebuia”[11].

Faptul de a şti numele cuiva poate schimba lucrurile.

„Şi [Isus] le-a poruncit să fie aduşi pruncii lor [la El]…

El i-a luat pe pruncii lor, unul câte unul, şi i-a binecuvântat şi S-a rugat Tatălui pentru ei.

Şi atunci când El a făcut aceasta, El iarăşi a plâns.[12]”

Tineri nebotezaţi încă

La cererea părinţilor, mulţi tineri care iubesc Evanghelia aşteaptă mai mulţi ani să fie botezaţi.

Părinţii lui Emily au divorţat când ea era mică şi nu i-au dat voie să fie botezată până când nu a împlinit 15 ani. Prietena noastră, Emily, vorbeşte cu mare drag despre o conducătoare a Tinerelor Fete care „a sprijinit-o mereu şi a ajutat-o [să-şi] întărească mărturia”[13].

Joseph Ssengooba când era tânăr băiat (deasupra), alături de prietenul său şi primul său coleg din misiune, Joshua Walusimbi (dreapta sus) şi alături de preşedintele său de misiune, Leif Erickson (dreapta jos).

Colten şi Preston sunt doi adolescenţi care locuiesc în Utah. Părinţii lor sunt divorţaţi şi nu le-au dat încă voie să fie botezaţi. Deşi nu pot distribui împărtăşania, ei aduc pâinea în fiecare săptămână. Şi, cu toate că nu pot intra în templu să facă botezuri pentru cei morţi cu tinerii când membrii din episcopia lor merg la templu, cei doi fraţi caută nume ale membrilor familiei la centrul de istorie a familiei din apropiere. Cea mai mare influenţă în a-i ajuta pe tinerii noştri să se simtă bineveniţi o au alţi tineri neprihăniţi.

Vârstnicul Joseph Ssengooba

Închei cu un exemplu al unui prieten pe care l-am cunoscut în urmă cu câteva săptămâni în timp ce vizitam Misiunea Lusaka, Zambia.

Vârstnicul Joseph Ssengooba este din Uganda. Tatăl lui a murit când el avea şapte ani. La vârsta de nouă ani, din pricină că mama şi rudele lui nu am putut avea grijă de el, a rămas pe cont propriu. La 12 ani, el i-a întâlnit pe misionari şi a fost botezat.

Joseph mi-a povestit cum a fost prima lui zi la Biserică. „După adunarea de împărtăşanie, am crezut că trebuia să merg acasă, dar misionarii mi-au făcut cunoştinţă cu Joshua Walusimbi. Joshua mi-a spus că el va fi prietenul meu şi mi-a dat o carte cu *Cântece pentru copii* ca să nu merg la Societatea Primară cu mâna goală. La Societatea Primară, el a mai pus un scaun lângă scaunul lui. Preşedinta Societăţii Primare m-a invitat în faţă şi le-a spus tuturor copiilor să-mi cânte «Copil al Domnului». M-am simţit deosebit”.

Preşedintele de ramură l-a dus pe Joseph la familia Mungoza şi, în următorii patru ani, acela a devenit căminul lui.

Opt ani mai târziu, vârstnicul Joseph Ssengooba şi-a început misiunea iar, spre surprinderea lui, primul său coleg a fost vârstnicul Joshua Walusimbi, băiatul care l-a făcut să se simtă atât de binevenit în prima lui zi la Societatea Primară. Şi cine este preşedintele lui de misiune? Preşedintele Leif Erickson, băieţelul care nu a mai mers la Societatea Primară deoarece i-a fost foarte frică să rostească o cuvântare. Dumnezeu Îi iubeşte pe copiii Săi.

Copiii au venit alergând

În urmă cu câteva săptămâni, când soţia mea, Kathy, şi cu mine am fost în Africa, noi am vizitat Mbuji-Mayi, Republica Democrată Congo. Deoarece capela nu era destul de mare pentru cei 2.000 de membri, am ţinut adunarea

În timpul unei întâlniri la care au participat 2000 de sfinţi din zilele din urmă din Republica Democrată Congo (sus), zeci de copii curioşi s-au adunat în afara gardului care înconjoară proprietatea unde a avut loc întâlnirea (deasupra). Când au fost invitaţi înăuntru, copiii au venit alergând.

afară, sub un acoperiş de plastic susţinut de stâlpi de bambus. Când a început adunarea, am văzut zeci de copii care se uitau la noi, agăţaţi de barele din afara gardului forjat de fier care înconjura locul. Kathy mi-a şoptit: „Neil, nu crezi c-ar trebui să-i invităm pe copii înăuntru?” M-am apropiat de preşedintele de district Kalonji în prezidiu şi l-am întrebat dacă ar putea să-i invite pe copiii din afara gardului să ni se alăture.

Spre surprinderea mea, după ce preşedintele Kalonji i-a invitat, copiii au venit fugind – erau mai mult de 50, poate 100 – unii îmbrăcaţi cu zdrenţe şi cu picioarele goale dar toţi aveau zâmbete frumoase şi feţe fericite.

Am fost profund mişcat de această experienţă şi am văzut-o ca fiind una simbolică a nevoii noastre de a ne întinde braţele tinerilor care se simt singuri, lăsaţi pe dinafară sau dincolo de gard. Să ne gândim la ei, să-i primim cu bucurie, să-i luăm în braţe şi să facem tot ce putem pentru a le întări dragostea pentru Salvator. Isus a spus: „Oricine va primi un copilaş ca acesta în Numele Meu, Mă primeşte pe Mine”[14]. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 19:14.
2. Vezi „Family Structure”, Child Trends DataBank (dec. 2015), anexa 1, pagina 9, childtrends.org/databank.
3. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129, paragrafele 7 şi 6.
4. Doresc să aduc o recunoaştere personală sutelor de mii de mame neprihănite, multe dintre ele mame singure, care îşi asumă responsabilitatea principală de a-şi întări copiii din punct de vedere spiritual. Prietena noastră Shelly din Canada a spus despre mama ei:

   „Misionarii au bătut la uşa părinţilor mei cu cinci ani înainte de a mă naşte. Părinţii mei au participat la câteva lecţii şi, apoi tatăl meu şi-a pierdut interesul. Mama mea a continuat să participe la lecţii şi a dorit să fie botezată. Timp de cinci ani, mama mea a mers la Biserică ca simpatizantă şi, apoi, la trei luni de la naşterea mea, a putut fi botezată.

   „Mama mea nu şi-a spus niciodată părerea cu glas tare sau nu a avut niciodată chemări de conducere. Ea are o mărturie foarte simplă, înduioşătoare, fermă… şi trăieşte în fiecare zi fiind loială lucrurilor în care crede. Acel exemplu liniştit, modest m-a ţinut mereu aproape de Domnul şi de Biserică.”
5. Prietenul nostru Randall mi-a spus: „Am fost învăţat şi am ştiut că eram un fiu al unor părinţi cereşti şi cunoaşterea adevăratei mele identităţi şi naturi mi-a oferit speranţa că nu trebuia să urmez aceeaşi cale pe care o urmau părinţii mei, pe care îi adoram, dar pe care nu doream să-i imit. Am avut încredere în ceea ce fusesem învăţat de învăţătorii de la Societatea Primară, Şcoala de duminica, Tinerii Băieţi, şi alţii ca ei. Am văzut exemple în episcopie şi în familia mea, exemple de familii credincioase, fericite şi am avut încredere în Tatăl Ceresc, ştiind că, dacă rămâneam credincios, El avea să mă ajute să am o astfel de familie”.
6. „Familiile pot fi împreună, azi şi mereu”, *Cântece pentru copii*, p. 98.
7. „Când acasă vine tata”, *Cântece pentru copii*, p. 110.
8. „Când se manifestă dragostea”, *Children’s Songbook,* p. 102–103.
9. Matei 18:2, 5.
10. Thomas S. Monson, „Learn of Me”, *Liahona,* mart. 2016, p. 6.
11. Vezi Max H. Molgard, *Inviting the Spirit into Our Lives* (1993), p. 99.
12. 3 Nefi 17:11, 21–22.
13. Emily, ai cărei părinţi nu erau activi în Biserică, a vorbit cu dragoste despre bunici, unchi şi mătuşi care „au ţinut locul” părinţilor ei. Referindu-se la o conducătoare a Tinerelor Fete din Michigan, ea a spus: „Copiii ei erau mari şi şi-a făcut un scop din a face ca fiecare tânără fată să se simtă ca şi cum ar fi fiica ei… Zâmbetul ei îţi putea încălzi inima în cea mai neagră zi… Mi-am făcut un scop din a-i urma modul de a conduce şi a fi o soră Molnar pentru aceşti copii care se pot simţi «diferiţi», «excluşi» sau «lăsaţi pe dinafară»”.
14. Matei 18:5.

Vârstnicul Mervyn B. Arnold
din Cei Şaptezeci

Să venim în ajutor – o putem face

Domnul ne-a oferit toate instrumentele necesare pentru ca noi să mergem în ajutorul prietenilor noştri mai puţin activi şi a celor care nu sunt membri.

Salvatorul Şi-a înţeles în mod clar misiunea de a veni în ajutorul copiilor Tatălui nostru Ceresc, deoarece El a declarat:

„Fiindcă Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut…

[Tot aşa], nu este voia Tatălui vostru Celui din ceruri să piară *unul* măcar din aceşti micuţi”[1].

Iubita mea mamă, Jasmine Bennion Arnold, şi-a înţeles în mod clar rolul de a veni în ajutorul oilor rănite sau rătăcite ale Tatălui nostru Ceresc, inclusiv al propriilor copii şi nepoţi. Ce rol minunat pot avea bunicii în viaţa nepoţilor lor!

Mama era de obicei desemnată să viziteze pe cei a căror credinţă slăbise, familiile mai puţin active şi familiile în care nu toţi erau membri ai Bisericii; cu toate acestea, în grupul ei a inclus multe alte persoane pe care nimeni nu i le desemnase. În general, vizitele ei nu se limitau la o singură dată pe lună, pe măsură ce le slujea în tăcere celor bolnavi oferindu-le încurajare plină de iubire. În ultimele luni de viaţă, din motive de sănătate, ea a fost nevoită să stea acasă, aşa că a petrecut ore întregi scriindule scrisori, exprimându-şi dragostea, depunându-şi mărturia şi edificându-i pe cei care veneau să o viziteze.

Pe măsură ce venim în ajutor, Dumnezeu ne dă putere, încurajare şi binecuvântări. Când El i-a poruncit lui Moise să vină în ajutorul copiilor lui Israel, acesta s-a temut, la fel cum mulţi dintre noi se tem. Moise s-a scuzat spunând: „Eu nu sunt un om cu vorbirea uşoară… căci vorba şi limba-mi este încurcată”[2].

Domnul l-a liniştit pe Moise:

„Cine a făcut gura omului?… Oare nu Eu, Domnul?

„Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta şi te voi învăţa ce vei avea de spus”[3].

În esenţă, Domnul i-a spus lui Moise: „Poţi s-o faci!” *Şi, ştiţi ce, putem şi noi!*

Permiteţi-mi să împărtăşesc patru principii care ne vor ajuta în eforturile noastre de a veni în ajutor.

Principiul 1: Nu trebuie să amânăm să venim în ajutor

Vârstnicul Alejandro Patania, o fostă autoritate de Zonă-Cei Şaptezeci, relatează povestea fratelui său mai mic, Daniel, care a navigat pe mare pentru a pescui cu echipajul său. După un timp, Daniel a primit un avertisment de urgenţă care îl anunţa că se apropia cu rapiditate o furtună puternică. De îndată, Daniel şi echipajul său au pornit către port.

Pe măsură ce furtuna s-a intensificat, motorul unei bărci de pescuit din apropiere a încetat să funcţioneze. Echipajul lui Daniel a prins barca avariată de un cablu pentru a o remorca în siguranţă. Ei au cerut ajutor prin radio, ştiind că, din pricina furtunii care se intensifica, aveau nevoie de asistenţă imediată.

În timp ce cei dragi aşteptau cu nerăbdare, reprezentanţii pazei de coastă, ai asociaţiei pescarilor şi ai marinei s-au reunit pentru a hotărî cea mai bună strategie de salvare. Unii doreau să plece imediat, dar li s-a spus să aştepte stabilirea unui plan. În timp ce cei aflaţi în mijlocul furtunii continuau să ceară ajutor, reprezentanţii au continuat întâlnirea, încercând să cadă de acord asupra unui protocol şi a unui plan.

Când, în cele din urmă, a fost organizat un grup de salvare, au primit un ultim apel disperat. Furtuna puternică a rupt cablul dintre cele două bărci, iar echipajul lui Daniel s-a întors pentru a vedea dacă i-ar putea salva pe colegii lor pescari. În cele din urmă, ambele

În timp ce apropiaţii aşteptau cu sufletul la gură, cei care făceau parte din echipa de salvare au întârziat acţiunile de salvare până când a fost prea târziu.

bărci s-au scufundat, iar echipajele lor, inclusiv Daniel, fratele vârstnicului Patania, s-au înecat.

„Nu întăriţi… [şi] nu aduceţi înapoi pe cea rătăcită… [şi nici] nu căutaţi pe cea pierdută… [de aceea] îmi voi lua înapoi oile din mâinile [voastre]”[4].

Vârstnicul Patania a explicat că, deşi trebuie să fim organizaţi în consiliile, cvorumurile şi în organizaţiile noastre auxiliare şi chiar în mod individual, noi nu trebuie să amânăm să venim în ajutor. Uneori, trec multe săptămâni, vorbind despre cum să ajutăm familiile sau persoanele care au nevoi speciale. Ne gândim cu atenţie la cine îi va vizita şi la abordarea cea mai bună. Între timp, fraţii şi surorile noastre care s-au rătăcit au nevoie de noi în continuare şi câteodată ne cheamă şi ne cer ajutorul. Nu trebuie să amânăm.

Principiul 2: Nu trebuie să renunţăm niciodată

Preşedintele Thomas S. Monson, care a făcut un apel clar de a veni în ajutor, a spus: „Membrilor noştri trebuie să li se reamintească faptul că niciodată nu este prea târziu, atunci când este vorba despre… membrii noştri mai puţin activi… care ar fi putut fi consideraţi o cauză pierdută”[5].

La fel ca mulţi dintre dumneavoastră, câţiva dintre cei cărora le-am împărtăşit Evanghelia sunt la scurt timp botezaţi sau activaţi, iar alţii – cum ar fi prietenul meu care nu este membru, Tim, şi soţia sa mai puţin activă, Charlene, au nevoie de mult mai mult timp.

De mai bine de 25 de ani l-am implicat pe Tim în conversaţii despre Evanghelie şi i-am dus pe Tim şi pe Charlene la zilele porţilor deschise ale templelor. Alte persoane mi-au venit în ajutor, dar Tim a refuzat fiecare invitaţie de a se întâlni cu misionarii.

Într-un sfârşit de săptămână, am fost desemnat să prezidez o conferinţă de ţăruş. I-am cerut preşedintelui de ţăruş să postească şi să se roage pentru a şti pe cine ar trebui să vizităm. Am fost şocat când el mi-a dat numele prietenului meu, Tim. Atunci când am bătut la uşă, împreună cu episcopul lui Tim şi preşedintele de ţăruş, Tim a deschis-o, s-a uitat la mine, s-a uitat la episcop, şi a spus: „Stimate episcop, credeam că mi-ai spus că o să aduci pe cineva special!”

Apoi, Tim a zâmbit şi a spus: „Intră, Merv”. În acea zi, a avut loc un miracol. Tim a fost botezat, iar el şi Charlene au fost pecetluiţi în templu. Nu trebuie să renunţăm niciodată.

Principiul 3: Cât de mare va fi bucuria voastră dacă veţi aduce un suflet la Hristos

Cu mulţi ani în urmă am vorbit despre cum José de Souza Marques a înţeles cuvintele Mântuitorului: „Dacă vreunul dintre voi este [puternic] în Spirit, să ia cu el pe acela care este slab pentru ca el… să devină, de asemenea, puternic”[6].

Fratele Marques cunoştea numele fiecărui membru din cvorumul său al preoţilor şi şi-a dat seama că Fernando lipsea. El l-a căutat pe Fernando acasă la el, apoi la casa unui prieten şi s-a dus chiar pe plajă.

În cele din urmă, l-a găsit pe Fernando făcând surf în ocean. El nu a ezitat până când barca s-a scufundat, ca în povestea lui Daniel. El a intrat imediat în apă pentru a salva oaia pierdută, aducându-o bucuros acasă.[7]

Apoi, s-a asigurat prin slujire neîntreruptă, că Fernando nu va mai părăsi niciodată turma.[8]

Permiteţi-mi să vă spun ce s-a întâmplat de când a fost salvat Fernando şi să vă împărtăşesc bucuria care a venit salvând doar o oaie pierdută. Fernando s-a căsătorit cu iubita sa, Maria, în templu. Ei au acum 5 copii şi 13 nepoţi,

care sunt toţi activi în Biserică. Multe alte rude şi familiile lor, s-au alăturat, de asemenea, Bisericii. Împreună, ei au trimis mii de nume ale strămoşilor lor la templu pentru a primi rânduielile necesare, iar binecuvântările continuă să vină.

Fernando slujeşte acum ca episcop pentru a treia oară şi continuă să vină în ajutor, în acelaşi mod în care şi el a fost ajutat. El a împărtăşit de curând: „În episcopia noastră, avem 32 de tineri băieţi activi deţinători ai Preoţiei aronice, dintre care 21 au fost salvaţi în ultimele 18 luni". În mod individual, în familii, cvorumuri, organizaţii auxiliare şi ca învăţătoare vizitatoare, *o putem face!*

Principiul 4: Indiferent ce vârstă avem, noi toţi suntem chemaţi să venim în ajutor

Preşedintele Henry B. Eyring a spus: „Indiferent de vârsta, competenţa, chemarea în Biserică sau de locul [în care] trăim, suntem chemaţi să conlucrăm în unitate pentru a-L ajuta [pe Salvator] în lucrarea Sa de a aduna suflete până când El va veni din nou"[9].

În fiecare zi, tot mai mulţi dintre copiii şi tinerii noştri, tinerii adulţi necăsătoriţi şi membrii noştri adulţi de toate vârstele, iau în seamă apelul clar al Salvatorului de a veni în ajutor. Vă mulţumesc pentru efortul dumneavoastră! Permiteţi-mi să împărtăşesc câteva exemple:

Amy, în vârstă de 7 ani, a invitat-o pe prietena ei, Arianna şi pe familia ei, la programul anual al Societăţii Primare din cadrul adunării de împărtăşanie. Câteva luni mai târziu, Arianna şi familia ei au fost botezaţi.

Allan, un tânăr adult necăsătorit, s-a simţit inspirat să împărtăşească materiale video ale Bisericii, *mesaje mormone* şi versete din scripturi, tuturor prietenilor săi, folosind reţele de socializare.

Sora Reeves a început să împărtăşească Evanghelia cu fiecare client pe care l-a contactat.

Fiind salvat de un conducător implicat, atunci când a fost tânăr băiat, Fernando Araujo (în centru în ambele fotografii) salvează astăzi tineri băieţi în calitate de episcop (deasupra) şi se bucură de faptul că are urmaşi care sunt activi în Biserică (sus).

James l-a invitat pe prietenul său, Shane, care nu era membru, la botezul fiicei sale.

Spencer i-a trimis surorii sale, mai puţin active, un link către mesajul preşedintelui Russell M. Nelson, de la conferinţă şi, apoi, a raportat: „Ea a citit cuvântarea şi există speranţă".

Domnul ne-a oferit toate instrumentele necesare pentru ca noi să mergem în ajutorul prietenilor noştri mai puţin activi şi a celor care nu sunt membri. *Noi toţi o putem face.*

Invit pe fiecare dintre dumneavoastră să dea curs invitaţiei Salvatorului de a veni în ajutor. *O putem face!*

Vă mărturisesc solemn că ştiu că Isus este Păstorul cel bun, că El ne iubeşte şi ne binecuvântează pe măsură ce venim în ajutor. Ştiu că El trăieşte; Ştiu lucrul acesta. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 18:11, 14; subliniere adăugată.
2. Exodul 4:10.
3. Exodul 4:11–12.
4. Ezechiel 34:4, 10.
5. Thomas S. Monson, Adunarea de pregătire a autorităţilor generale din octombrie 2015; folosit cu permisiune.
6. Doctrină şi Legăminte 84:106.
7. Vezi Luca 15:5.
8. Vezi Mervyn B. Arnold, „Strengthen Thy Brethren" *Liahona*, mai 2004, 46–47
9. Vezi Henry B. Eyring, „Noi suntem uniţi" *Liahona*, mai 2013, 62.

Vârstnicul Jairo Mazzagardi
din Cei Şaptezeci

Locul sacru al restaurării

Palmyra a fost locul restaurării, unde glasul Tatălui avea să fie auzit după aproape două milenii.

Timp de mai mulţi ani, un bun prieten de-al meu, care era membru al Bisericii, a încercat să mă înveţe despre Evanghelia familiilor eterne. Dar, numai după ce am participat la ziua porţilor deschise a Templului São Paulo, în octombrie 1978, şi am intrat într-o cameră de pecetluire, doctrina despre familiile eterne mi-a pătruns în inimă şi, timp de mai multe zile, m-am rugat să ştiu dacă aceasta era Biserica adevărată.

Nu eram o persoană religioasă, dar fusesem crescut de părinţi care erau şi văzusem ce era bun în alte religii. În acel moment al vieţii mele, am crezut că toate religiile sunt acceptate de Dumnezeu.

După vizita mea la ziua porţilor deschise de la templu, am căutat un răspuns prin rugăciune, având credinţă şi încredere că Dumnezeu îmi va răspunde care era Biserica Sa pe pământ.

După un efort spiritual intens, am primit în cele din urmă un răspuns clar. Am fost invitat să fiu botezat. Botezul meu a avut loc la data de 31 octombrie 1978, în seara dinaintea dedicării Templului São Paulo.

Am realizat că Domnul mă cunoştea şi că Îi păsa de mine în timp ce îmi răspundea la întrebări.

În dimineaţa următoare, soţia mea şi cu mine am mers să asistăm la o sesiune de dedicare a templului.

Noi am fost acolo, dar eu încă nu ştiam cum să apreciez cu adevărat acea ocazie minunată. În ziua următoare, am participat la o conferinţă de zonă.

Ne începusem viaţa ca membri ai Bisericii şi am găsit prieteni buni care ne-au ajutat pe parcursul acestei schimbări din viaţa noastră.

Clasele pentru noii membri, la care am participat în cadrul adunărilor de duminca, erau minunate. Ele ne-au oferit multă cunoaştere şi ne-au făcut să ne dorim ca săptămâna să treacă mai repede pentru ca duminica să putem avea din nou parte de mai multă hrană spirituală.

Soţia mea şi cu mine eram nerăbdători să intrăm în templu pentru ca familia noastră să fie pecetluită pentru eternitate. Acest lucru s-a întâmplat la un an şi şapte zile după botezul meu şi a fost un moment minunat. La altar, înainte şi după pecetluire, m-am simţit ca şi cum am putut vedea eternităţile.

Trăind legal pe coasta de est a Statelor Unite timp de mulţi ani, cunoşteam oarecum câteva oraşe, iar ele erau în mare parte mici.

Când citeam sau auzeam despre evenimentele care au condus la Prima Viziune, se menţiona despre mulţimi de oameni, iar acest lucru nu avea sens pentru mine.

Am început să am întrebări. De ce a trebuit ca Biserica să fie restaurată în Statele Unite şi nu în Brazilia sau Italia, pământul strămoşilor mei?

Unde erau mulţimile de oameni, cele care făcuseră parte din perioada de renaştere şi confuzie religioasă, şi toate aceste lucruri se întâmplaseră într-un loc atât de calm şi liniştit?

Am întrebat mulţi oameni, dar nu am primit un răspuns. Am citit tot ce am putut în portugheză şi, apoi, în engleză, dar nu am găsit nimic care să mă liniştească. Am continuat să caut.

În octombrie 1984, am participat la conferinţă generală în calitate de consilier în preşedinţia de ţăruş. Apoi, am călătorit până în Palmyra, New York, dornic să aflu răspunsul.

Ajungând acolo, am încercat să înţeleg: de ce a trebuit ca restaurarea să aibă loc aici şi de ce a fost acea agitaţie spirituală? De unde veneau toţi acei oameni menţionaţi în relatarea lui Joseph? De ce acolo?

Garantarea libertăţii de către Constituţia Statelor Unite era pentru mine, în acel moment, cel mai rezonabil răspuns.

În acea dimineaţă am vizitat clădirea Grandin, unde a fost tipărită prima ediţie a Cărţii lui Mormon. Am fost în Dumbrava Sacră, unde m-am rugat mult.

Erau foarte puţini oameni pe străzile micului oraş Palmyra. Unde erau mulţimile de oameni pe care le menţionase Joseph?

În acea după amiază, m-am decis să merg la ferma lui Peter Whitmer, iar când am ajuns acolo, am văzut un om la fereastra unei case din bârne. Avea o strălucire intensă în ochi. L-am salutat şi, apoi, am început să-i adresez aceleaşi întrebări.

El m-a întrebat: „Ai timp?”. Am spus: „Da”.

El mi-a explicat că Lacurile Erie şi Ontario şi, mai departe spre est, Fluviul Hudson erau localizate în acea regiune.

La începutul anilor 1800 ei au decis să construiască un canal pentru

navigaţii, care ar fi trecut prin acea regiune, care se întindea pe o porţiune mai mare de 480 km pentru a ajunge la râul Hudson. Era un proiect măreţ pentru acea perioadă şi nu se puteau baza decât pe forţa fizică şi puterea animalelor.

Palmyra era sediul central pentru o parte din acea construcţie. Constructorii aveau nevoie de oameni iscusiţi, tehnicieni, familii şi prietenii lor. Au venit mulţi oameni din oraşele vecine şi din locuri mai îndepărtate, cum ar fi Irlanda, pentru a lucra la canal.

Acel moment a fost foarte sacru şi spiritual pentru că, în sfârşit, găsisem mulţimile. Ei şi-au adus obiceiurile şi convingerile. Când el a menţionat despre convingerile lor, mintea mea a fost luminată şi ochii mei spirituali au fost deschişi de către Dumnezeu.

În acel moment, am înţeles cum mâna lui Dumnezeu, Tatăl nostru, în imensa Sa înţelepciune, a pregătit în planul Său un loc pentru a-l aduce pe tânărul Joseph Smith, punându-l în mijlocul confuziei religioase, pentru că acolo, pe Dealul Cumora, erau ascunse plăcile preţioase pe care era scrisă Cartea lui Mormon.

Acesta era locul restaurării, unde glasul Tatălui avea să fie auzit după aproape două milenii, într-o viziune minunată, vorbind băiatului Joseph Smith, atunci când s-a dus în Dumbrava Sacră pentru a se ruga şi când a auzit: „Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!”[1].

Acolo, el a văzut două Personaje ale căror strălucire şi slavă întreceau orice descriere. Da, Dumnezeu S-a arătat din nou oamenilor. Întunericul care acoperea pământul a început să se împrăştie.

Profeţiile despre restaurare au început să fie împlinite: „Şi am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veşnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui norod”[2].

În câţiva ani, Joseph a fost condus către cronicile care conţineau profeţiile, legămintele şi rânduielile lăsate de profeţii din vechime, către îndrăgita noastră Carte a lui Mormon.

Biserica lui Isus Hristos nu putea fi restaurată fără Evanghelia eternă, revelată în Cartea lui Mormon ca un alt testament al lui Isus Hristos, chiar Fiul lui Dumnezeu, Mielul lui Dumnezeu, care ia păcatele lumii.

Isus a spus poporului Său din Ierusalim:

„Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta”[3].

„Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine”[4].

Nu îmi amintesc să îmi fi luat rămas bun când am plecat de la ferma Whitmer. Îmi amintesc că lacrimile îmi curgeau pe obraji. Soarele apunea şi cerul era foarte frumos.

Iar în inima mea era o bucurie imensă şi pacea mi-a calmat sufletul. Eram plin de recunoştinţă.

Acum înţelegeam pe deplin de ce. Încă o dată, Dumnezeu îmi oferise cunoaştere şi lumină.

În drumul meu spre casă, continuau să îmi vină în minte fragmente din scripturi: promisiunile făcute către tatăl Avraam, că toate familiile pământului vor fi binecuvântate în el şi în sămânţa sa[5].

Şi, pentru acest lucru, se vor ridica temple pentru ca puterea divină să fie conferită oamenilor, încă o dată, pe pământ, pentru ca familiile să poată să fie unite, nu până când moartea le va despărţi, ci pentru toată eternitatea.

„Şi se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el”[6].

Dacă dumneavoastră, cei care mă ascultaţi, aveţi întrebări în inima dumneavoastră, nu renunţaţi!

Vă invit să urmaţi exemplul profetului Joseph Smith, atunci când a citit în Iacov 1:5: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mâna largă”.

Ce s-a întâmplat în Cumora a fost o parte importantă a restaurării, în timp ce Joseph Smith a primit plăcile care conţineau Cartea lui Mormon. Această carte ne ajută să ne apropiem de Hristos mai mult decât oricare altă carte de pe pământ[7].

Îmi depun mărturia că Domnul a chemat profeţi, văzători şi revelatori pentru a îndruma împărăţia Sa în aceste ultime zile şi că, în planul Său etern, familiile sunt menite să fie împreună pentru totdeauna. Lui Îi pasă de copiii Săi. El ne răspunde la întrebări.

Datorită iubirii Sale măreţe, Isus Hristos a ispăşit pentru păcatele noastre. El este Salvatorului lumii. Depun mărturie despre aceasta în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Joseph Smith – Istorie 1:17.
2. Apocalipsa 14:6.
3. Ioan 10:16.
4. Ioan 10:14.
5. Vezi Genesa 12:3; 17:2–8; Galateni 3:29; 1 Nefi 15:14–18; Avraam 2:9–11.
6. Isaia 2:2.
7. Vezi introducerea Cărţii lui Mormon.

Vârstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să păstrăm pentru totdeauna iertarea păcatelor noastre

Prin puterea care sfinţeşte a Duhului Sfânt, care ne este însoţitor permanent, putem să păstrăm pentru totdeauna iertarea păcatelor noastre.

O expresie plină de profunzime, care a fost folosită de regele Beniamin în învăţăturile sale despre Salvator şi ispăşirea Sa, a reprezentat un subiect pe care l-am studiat în mod repetat şi asupra căruia am cugetat adesea timp de mulţi ani.

În cuvântarea sa de trezire spirituală prin care îşi lua rămas bun de la oamenii cărora le-a slujit şi pe care i-a iubit, regele Beniamin a descris importanţa faptului de a avea o cunoaştere a slavei lui Dumnezeu şi a ne bucura de dragostea Sa, de a primi iertarea păcatelor, de a ne aminti întotdeauna de măreţia lui Dumnezeu şi de a ne ruga zilnic şi a rămâne neclintiţi în credinţă.[1] El a promis, de asemenea, că, făcând aceste lucruri, „vă veţi bucura întotdeauna şi veţi fi plini de iubirea lui Dumnezeu şi *veţi păstra pentru totdeauna iertarea păcatelor voastre*”[2].

Mesajul meu se concentrează asupra principiului de a păstra pentru totdeauna iertarea păcatelor noastre. Adevărul exprimat în această expresie poate să ne întărească credinţa în Domnul Isus Hristos şi să ne ajute să fim ucenici mai buni. Mă rog ca Duhul Sfânt să ne inspire şi să ne edifice pe măsură ce cugetăm împreună la adevăruri spirituale esenţiale.

Renaştere spirituală

În viaţa muritoare avem parte de experienţa naşterii fizice şi avem ocazia să renaştem spiritual.[3] Suntem îndemnaţi de profeţi şi apostoli să ne „[trezim] la Dumnezeu”,[4] să „[ne naştem] din nou”,[5] şi să devenim „[făpturi noi] în Hristos”[6] acceptând în viaţa noastră binecuvântările făcute posibile prin ispăşirea lui Isus Hristos. „Meritele, mila şi harul lui Mesia cel Sfânt”[7] ne pot ajuta să triumfăm asupra pornirilor egoiste ale omului firesc şi să devenim mai altruişti, binevoitori şi evlavioşi. Suntem îndemnaţi să trăim în aşa fel încât să putem „[sta] fără de pată în faţa [Domnului] în ziua din urmă”.[8]

Duhul Sfânt şi rânduielile preoţiei

Profetul Joseph Smith a rezumat, în mod clar şi concis, rolul esenţial al rânduielilor preoţiei în Evanghelia lui Isus Hristos: „Naşterea din nou vine prin Spiritul lui Dumnezeu prin rânduieli”.[9] Această declaraţie pătrunzătoare subliniază atât rolul Duhului Sfânt, cât şi rolul rânduielilor sacre în procesul renaşterii spirituale.

Duhul Sfânt este al treilea membru al Dumnezeirii. El este un personaj de spirit şi depune mărturie despre întregul adevăr. În scripturi se face referire la Duhul Sfânt ca fiind Mângâietorul,[10] un învăţător[11] şi un revelator.[12] În plus, Duhul Sfânt este Cel care sfinţeşte,[13] care curăţă şi arde zgura şi răul din sufletele oamenilor la fel cum focul curăţă impurităţile din metale.

Rânduielile sacre sunt esenţiale în Evanghelia Salvatorului şi în procesul de a veni la El şi a căuta renaştere spirituală. Rânduielile sunt acţiuni sacre care au scop spiritual, au importanţă eternă şi au legătură cu legile şi statutele lui Dumnezeu[14]. Toate rânduielile necesare salvării şi rânduiala împărtăşaniei trebuie să fie autorizate de un deţinător al cheilor preoţiei necesare respectivelor rânduieli.

Rânduielile necesare salvării şi exaltării care se înfăptuiesc în Biserica restaurată a Domnului reprezintă mult mai mult decât simple ritualuri sau acţiuni cu caracter simbolic. De fapt, acestea sunt canale autorizate prin care binecuvântările şi puterile cerului pot să ajungă în viaţa fiecăruia dintre noi.

„Şi această preoţie mai mare administrează Evanghelia şi deţine cheia tainelor împărăţiei, chiar cheia cunoaşterii lui Dumnezeu.

De aceea, puterea divinităţii se manifestă în rânduielile ei.

Şi, fără rânduielile ei şi fără autoritatea preoţiei, puterea divinităţii nu se manifestă oamenilor în trup”.[15]

Rânduielile primite şi onorate cu integritate sunt esenţiale în obţinerea puterii divinităţii şi a tuturor binecuvântărilor făcute disponibile prin ispăşirea Salvatorului.

Să obţinem şi să păstrăm iertarea păcatelor prin intermediul rânduielilor

Pentru a înţelege mai bine procesul prin care putem obţine şi păstra pentru totdeauna iertarea păcatelor noastre, trebuie, mai întâi, să înţelegem legătura inseparabilă dintre trei rânduieli sacre care ne oferă acces la puterile cerului: botezul prin scufundare, aşezarea mâinilor pentru primirea darului Duhului Sfânt şi împărtăşania.

Botezul prin scufundare pentru iertarea păcatelor „este prima rânduială a Evangheliei”[16] lui Isus Hristos şi trebuie precedată de credinţa în Salvator şi de pocăinţă sinceră. Această rânduială „este un semn şi o poruncă pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru ca [ai Săi copii] să intre în împărăţia Sa”.[17] Botezul se realizează prin autoritatea Preoţiei aaronice. În procesul venirii la Salvator şi cel al renaşterii spirituale, botezul oferă o *curăţare de păcat iniţială*, necesară, a sufletului.

Legământul botezului include trei angajamente de bază: (1) să fim dornici să luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos, (2) să ne amintim întotdeauna de El şi (3) să ţinem poruncile Sale. Binecuvântarea promisă ca urmare a onorării acestui legământ este „ca [noi să putem] avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]”.[18] Aşadar, botezul reprezintă pregătirea esenţială pentru a fi autorizaţi să avem ocazia de a avea însoţirea permanentă a Celui de-al treilea membru al Dumnezeirii.

„Pentru a fi complet, [botezul prin apă] trebuie să fie urmat de primirea darului Duhului Sfânt”.[19] Aşa cum Salvatorul l-a învăţat pe Nicodim: „Dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu”.[20]

Trei declaraţii ale profetului Joseph Smith subliniază legătura esenţială care există între rânduiala botezului prin scufundare pentru iertarea pacatelor şi rânduiala aşezării mâinilor pentru conferirea darului Duhului Sfânt.

Declaraţia 1: „Botezul este o rânduială sfântă pregătitoare pentru primirea Duhului Sfânt; este canalul şi cheia prin care va fi conferit Duhul Sfânt”.[21]

Declaraţia 2: „Botezarea unui om ar avea acelaşi efect ca botezarea unui sac de nisip dacă botezul nu s-ar face pentru iertarea păcatelor şi dobândirea Duhului Sfânt. Botezul cu apă este numai jumătate din botez şi nu este bun la nimic fără cealaltă jumătate

– adică botezul cu Duhul Sfânt”.[22]

Declaraţia 3: „Botezul cu apă, fără botezul cu foc şi Duhul Sfânt care să-l însoţească, nu este de niciun folos. Ele sunt în mod necesar şi inseparabil legate”.[23]

Conexiunea puternică dintre principiul pocăinţei, rânduiala botezului şi primirea darului Duhului Sfânt şi binecuvântarea măreaţă a iertării păcatelor este subliniată în mod repetat în scripturi.

Nefi a declarat: „Căci poarta prin care voi veţi intra este pocăirea şi botezul prin apă; *şi apoi vine iertarea păcatelor voastre prin foc şi prin Duhul Sfânt*”.[24]

Salvatorul Însuşi a proclamat: „Acum, aceasta este porunca: Pocăiţi-vă, voi cei de la marginile pământului, şi veniţi la mine şi fiţi botezaţi în numele Meu *pentru ca să puteţi fi sfinţiţi prin primirea Duhului Sfânt*, pentru ca să puteţi să staţi fără de pată în faţa Mea în ziua din urmă”.[25]

Aşezarea mâinilor pentru primirea darului Duhului Sfânt este o rânduială înfăptuită prin autoritatea Preoţiei lui Melhisedec. În procesul venirii la Salvator şi al renaşterii spirituale, primirea în viaţa noastră a puterii Duhului Sfânt, care sfinţeşte, ne oferă posibilitatea unei *curăţiri continue* de păcat a sufletului nostru. Această binecuvântare minunată este vitală deoarece „niciun lucru necurat nu poate locui cu Dumnezeu”.[26]

În calitate de membri ai Bisericii restaurate a Domnului, suntem binecuvântaţi atât prin *curăţarea iniţială a păcatelor noastre* care vine datorită botezului, cât şi datorită posibilităţii de a avea parte de *o curăţare continuă de păcate*, posibilă datorită însoţirii şi puterii Duhului Sfânt – care este al treilea membru al Dumnezeirii.

Gândiţi-vă cum un fermier depinde de ciclul neschimbător al semănatului şi culesului. Înţelegerea legăturii dintre semănat şi cules îi oferă fermierului un scop permanent şi influenţează toate deciziile şi acţiunile pe care le întreprinde un fermier în toate anotimpurile anului. Într-un mod asemănător, legătura inseparabilă dintre rânduielile botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor şi aşezarea mâinilor pentru primirea Darului Duhului Sfânt trebuie să influenţeze fiecare aspect al calităţii noastre de ucenic, în toate anotimpurile vieţii noastre.

Împărtăşania este a treia rânduială necesară pentru a avea acces la puterea divinităţii. Pentru a putea să ne păstrăm mai neîntinaţi de lume, ni se porunceşte să mergem la casa de rugăciuni şi să oferim sacramentele noastre în ziua sfântă a Domnului.[27] Vă rog să nu uitaţi că simbolurile trupului şi sângelui Domnului, pâinea şi apa, sunt atât binecuvântate, cât şi sfinţite. „O Dumnezeule, Tată Veşnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvântezi şi să sfinţeşti această pâine [sau această apă] pentru sufletele tuturor acelor care se împărtăşesc [sau beau] din ea”.[28] A sfinţi înseamnă a face neprihănit şi sfânt. Simbolurile împărtăşaniei sunt sfinţite în amintirea neprihănirii lui Hristos, pentru a ne aminti de faptul că depindem în totalitate de ispăşirea Sa şi de responsabilitatea noastră de a onora rânduielile şi legămintele noastre pentru a putea „[sta] fără de pată în faţa [Sa] în ziua din urmă”.[29]

Rânduiala împărtăşaniei este o invitaţie sfântă, adresată în mod repetat, de a ne pocăi în mod sincer şi a fi reînnoiţi spiritual. Actul în sine de a lua din împărtăşanie nu ne purifică de păcate. Însă, pe măsură ce ne pregătim cu conştiinciozitate şi participăm la această rânduială sfântă având o inimă frântă şi un spirit smerit, promisiunea este că putem avea *totdeauna* Spiritul Domnului cu noi. Şi, prin puterea care sfinţeşte a Duhului Sfânt, care ne este

însoţitor permanent, putem să păstrăm *pentru totdeauna* iertarea păcatelor noastre.

Suntem, cu adevărat, binecuvântaţi în fiecare săptămână cu ocazia de a ne evalua viaţa prin intermediul rânduielii împărtăşaniei, de a ne reînnoi legămintele şi de a primi această promisiune prin legământ.[30]

Botezaţi din nou

Uneori, sfinţii din zilele din urmă îşi exprimă dorinţa de a putea fi botezaţi din nou – şi de a deveni astfel curaţi şi demni ca în ziua în care au primit prima rânduială a Evangheliei necesară salvării. Permiteţi-mi să vă sugerez, cu tot respectul, faptul că Tatăl nostru Ceresc şi Fiul Său Preaiubit nu intenţionează ca noi să avem parte de o astfel de experienţă de renaştere spirituală, împrospătare şi restaurare doar o dată în viaţă. Binecuvântările obţinerii şi păstrării pentru totdeauna a iertării păcatelor noastre prin rânduielile Evangheliei ne ajută să înţelegem faptul că botezul reprezintă un punct de plecare al călătoriei noastre spirituale din viaţa muritoare; nu este o destinaţie pe care să ne dorim să o vizităm din nou şi din nou.

Rânduielile botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor, aşezării mâinilor pentru primirea darului Duhului Sfânt şi împărtăşaniei nu sunt evenimente separate care nu au legătură unul cu celălalt; ci, ele sunt elemente interconectate şi care se întăresc unul pe celălalt, ale unui model de mântuire progresivă. Fiecare rânduială succesivă ne înalţă şi ne măreşte spiritualitatea, în ceea ce priveşte scopul, dorinţa şi capacitatea noastră. Planul Tatălui, ispăşirea Salvatorului şi rânduielile Evangheliei ne oferă harul de care avem nevoie pentru a înainta şi pentru a progresa, rând după rând şi precept după precept, către destinul nostru etern.

Promisiune şi mărturie

Suntem fiinţe umane imperfecte care se străduiesc să trăiască în viaţa muritoare potrivit planului perfect de progres etern al Tatălui Ceresc. Cerinţele planului Său sunt măreţe, pline de milă şi riguroase. Uneori putem să ne simţim plini de motivaţie iar alteori să ne simţim total nepotriviţi. Ne putem întreba dacă, din punct de vedere spiritual, vom putea vreodată să îndeplinim porunca de a sta fără de pată înaintea Sa în ultima zi.

Cu ajutorul Domnului şi prin puterea Spiritului Său care ne va „învăţa toate lucrurile",[31] putem fi binecuvântaţi cu adevărat să atingem potenţialul nostru spiritual. Rânduielile aduc un scop spiritual şi putere în viaţa noastră, pe măsură ce ne străduim să ne naştem din nou şi să devenim bărbaţi şi femei ai lui Hristos.[32] Putem fi întăriţi în slăbiciunile noastre şi ne putem depăşi limitările noastre.

Cu toate că niciunul dintre noi nu poate obţine perfecţiunea în această viaţă, putem să devenim din ce în ce mai demni şi mai fără de pată, pe măsură ce suntem „curăţaţi de sângele Mielului".[33] Vă promit şi vă depun mărturie că vom fi binecuvântaţi cu mai multă credinţă în Salvator şi o încredinţare spirituală mai mare, pe măsură ce căutăm să păstrăm pentru totdeauna iertarea păcatelor noastre şi, în cele din urmă, să stăm fără de pată în faţa Domnului în ziua din urmă. Vă mărturisesc astfel în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Mosia 4:11.
2. Mosia 4:12; subliniere adăugată.
3. Vezi D. Todd Christofferson, „De ce căsătoria, de ce familia", *Liahona*, mai 2015, p. 50–53.
4. Vezi Alma 5:7.
5. Ioan 3:3; Mosia 27:25.
6. Vezi 2 Corinteni 5:17.
7. 2 Nefi 2:8.
8. 3 Nefi 27:20.
9. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 100.
10. Vezi Ioan 14:16–27; Moroni 8:26.
11. Vezi Ioan 14:26; Doctrină şi legăminte 50:14.
12. Vezi 2 Nefi 32:5.
13. Vezi 3 Nefi 27:19–21.
14. Vezi Ghid pentru scripturi, „Rânduieli", scriptures.lds.org.
15. Doctrină şi legăminte 84:19–21.
16. Ghid pentru scripturi, „Botez, (A) Boteza".
17. *Învăţături: Joseph Smith*, p. 96.
18. Doctrină şi legăminte 20:77.
19. Ghid pentru scripturi, „Botez, (A) Boteza".
20. Ioan 3:5.
21. *Învăţături: Joseph Smith*, p. 100–101.
22. *Învăţături: Joseph Smith,* p. 100.
23. *Învăţături: Joseph Smith,* p. 95.
24. 2 Nefi 31:17; subliniere adăugată.
25. 3 Nefi 27:20; subliniere adăugată.
26. 1 Nefi 10:21.
27. Vezi Doctrină şi legăminte 59:9–12.
28. Doctrină şi legăminte 20:77; vezi, de asemenea, versetul 79.
29. 3 Nefi 27:20.
30. Vezi *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball,* redactat de Edward L. Kimball (1982), p. 220; N. Eldon Tanner, în Conference Report, oct. 1966, p. 98.
31. Ioan 14:26.
32. Vezi Helaman 3:28–30.
33. Mormon 9:6.

Vârstnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Consilii de familie

Când părinţii sunt pregătiţi şi copiii ascultă şi participă la discuţie, atunci consiliul de familie funcţionează cu adevărat!

Dragii mei fraţi şi dargile mele surori, ironia faptului de a fi părinţi este că tindem să devenim buni părinţi după ce copiii noştri au crescut. Vă voi împărtăşi în această după-amiază un lucru pe care aş fi dorit să-l fi înţeles mai bine când Barbara şi cu mine am început să-i creştem pe copiii noştri preţioşi.

De-a lungul slujirii mele în calitate de apostol, am subliniat în mod frecvent puterea şi importanţa consiliilor Bisericii, incluzând aici consiliile misiunii, ţăruşilor, episcopiilor şi cele ale organizaţiilor auxiliare.

Cred că aceste consilii sunt modul cel mai eficient de a obţine rezultate concrete. Mai mult, ştiu că aceste consilii reprezintă felul Domnului şi că El a creat toate lucrurile din univers prin intermediul unui consiliu în cer, după cum este consemnat în scriptura sfântă.[1]

Cu toate acestea, până acum, nu am vorbit niciodată în cadrul conferinţei generale despre cel mai fundamental şi de bază – şi poate că cel mai important – dintre toate consiliile: consiliul de familie.

Consiliile de familie au fost întotdeauna necesare. De fapt, ele sunt de natură eternă. Am făcut parte dintr-un consiliu de familie în existenţa premuritoare, când am trăit alături de părinţii noştri cereşti, fiind copiii lor de spirit.

Consiliul de familie, când este condus cu dragoste şi cu însuşiri asemănătoare cu cele ale lui Hristos, va reduce impactul tehnologiei moderne care, adesea, ne distrage atenţia de la faptul de a petrece timp de calitate unul cu altul şi tinde să aducă răul chiar în căminele noastre.

Vă rog, amintiţi-vă că aceste consilii de familie sunt diferite faţă de seara în familie ţinută lunea. Serile în familie se concentrează, în mod principal, asupra studiului Evangheliei şi activităţilor în familie. De cealaltă parte, consiliile de familie pot fi desfăşurate în orice zi a săptămânii şi, în mod principal, acestea sunt întâlniri în care părinţii ascultă – se ascultă unul pe altul şi-i ascultă pe copiii lor.

Cred că există cel puţin patru tipuri de consilii de familie.

Primul, consiliul de familie general care include întreaga familie.

Al doilea, consiliul de familie executiv care îi include pe mama şi pe tatăl.

Al treilea, consiliul de familie restrâns care include părinţii şi un copil.

Al patrulea, consiliul de familie unu la unu care include un părinte şi un copil.

În cadrul tuturor acestor consilii de familie, dispozitivele electronice trebuie să fie închise, astfel încât toţi participanţii să se poată vedea şi asculta unii pe alţii. În timpul consiliilor de familie şi cu alte ocazii potrivite, puteţi avea un coş pentru dispozitivele electronice, astfel încât atunci când familia se adună, toată lumea – inclusiv mama şi tatăl – să-şi poată pune, în coş, telefoanele, tabletele şi mp3 player-ele. Apoi, se pot sfătui împreună fără să fie tentaţi să răspundă la o notificare pe Facebook, la un mesaj text, pe Instagram, Snapchat sau la notificări de e-mail.

Permiteţi-mi să vă împărtăşesc, pe scurt, cum poate funcţiona fiecare tip de consiliu de familie.

Primul, consiliul de familie complet îi include pe toţi membrii familiei.

Broşura Bisericii, intitulată *Our Family (Familia noastră)* afirmă: „Acest consiliu se poate întruni pentru a discuta despre problemele familiei, pentru a gestiona finanţe, pentru a face planuri, pentru a se sprijini şi întări unul pe altul, pentru a se ruga unul pentru altul şi pentru întreaga familie”[2].

Acest consiliu trebuie să se întâlnească la un timp prestabilit şi, de

obicei, este mai oficial decât toate celelalte tipuri de consilii de familie.

Ar trebui să înceapă cu o rugăciune sau poate fi, pur şi simplu, o continuare firească a conversaţiilor deja începute în alte împrejurări. Vă rog să remarcaţi că, este posibil ca un consiliu de familie, să nu aibe întotdeauna un început sau un sfârşit oficial.

Când părinţii sunt pregătiţi şi copiii ascultă şi participă la discuţie, atunci consiliul de familie funcţionează cu adevărat!

Indiferent de situaţia în care se află familia noastră, este important să înţelegem circumstanţele unice ale fiecărui membru al familiei. Cu toate că putem avea acelaşi ADN, pot exista situaţii şi circumstanţe care să ne facă foarte diferiţi unul faţă de celălalt şi care pot să necesite colaborarea plină de compasiune a consiliului de familie.

De exemplu, toată comunicarea, exprimarea sentimentelor şi dragostea din întreaga lume nu vor putea rezolva o problemă medicală sau o încercare emoţională cu care se pot confrunta unul sau mai mulţi membri ai familiei. În astfel de momente, consiliul de familie devine un loc de unitate, loialitate şi sprijin oferit cu dragoste în timp ce familia caută soluţii prin intermediul ajutorului oferit de alte persoane şi organizaţii.

Fraţii şi surorile, mai ales cei mai în vârstă, pot fi adevăraţi îndrumători pentru copiii mici dacă părinţii vor folosi consiliul de familie pentru a cere ajutorul şi sprijinul lor în timpul dificultăţilor şi greutăţilor.

În acest mod, familia se aseamănă foarte mult cu episcopia. Când episcopul îi implică pe membrii consiliului episcopiei, el poate să rezolve probleme şi să obţină rezultate foarte bune în moduri în care nu ar fi putut niciodată fără ajutorul lor. În mod asemănător, părinţii trebuie să-i implice pe toţi membrii familiei în gestionarea provocărilor şi adversităţilor. Astfel, puterea consiliului de familie este pusă la treabă. Când membrii consiliului simt că sunt implicaţi în luarea unei hotărâri, ei devin încrezători şi, apoi, se pot obţine rezultate pozitive deosebite.

Nu fiecare consiliu de familie cuprinde doi părinţi şi copii. Consiliul dumneavoastră de familie poate să arate foarte diferit faţă de cum arăta consiliul nostru de familie când îi creşteam pe cei şapte copii ai noştri. Astăzi, consiliul nostru de familie ne cuprinde doar pe Barbara şi pe mine, cu excepţia cazului în care ţinem un consiliu de familie extins care îi include pe copiii noştri adulţi, pe soţii şi soţiile lor şi, uneori, pe nepoţii şi strănepoţii noştri.

Cei care sunt necăsătoriţi şi chiar studenţii care trăiesc departe de casă pot urma tiparul divin al desfăşurării consiliilor întâlnindu-se cu prieteni şi colegi de cameră pentru a se sfătui împreună.

Gândiţi-vă cum s-ar schimba atmosfera într-un apartament dacă acei colegi de cameră s-ar întâlni, cu regularitate, să se roage, să se asculte, să discute şi să planifice lucruri împreună.

Fiecare poate să adapteze consiliul de familie pentru a beneficia de acest tipar divin stabilit de Tatăl nostru Ceresc iubitor.

Cum am spus mai devreme, din când în când, un consiliu de familie extins poate fi de ajutor. Un consiliu de familie extins poate cuprinde bunici şi copii adulţi care nu locuiesc acasă. Chiar dacă bunicii sau copiii adulţi trăiesc departe, ei pot participa în consiliile de familie prin telefon, Skype sau FaceTime.

Puteţi avea în vedere să ţineţi consiliul de familie general duminica, adică în prima zi a săptămânii; familiile pot trece în revistă săptămâna trecută şi să facă planuri pentru săptămâna următoare. Acest lucru poate fi exact ceea ce familia dumneavoastră are nevoie pentru a face ca sabatul să fie o experienţă minunată.

Al doilea tip de consiliu de familie este consiliul de familie executiv care îi implică doar pe părinţi. În acest timp în care sunt împreună, părinţii pot discuta despre nevoile fizice, emoţionale şi spirituale ale fiecărui copil, precum şi despre progresul fiecăruia în parte.

Consiliul de familie executiv, oferă, de asemenea, un timp potrivit soţiilor şi soţilor să vorbească despre relaţia lor personală. Când vârstnicul Harold B. Lee a înfăptuit pecetluirea noastră, el ne-a învăţat un principiu pe care cred că toate cuplurile îl vor considera util. Dânsul a spus: „Niciodată să nu mergeţi la culcare fără să îngenunchiaţi împreună, ţinându-vă de mână şi rugându-vă

împreună. Astfel de rugăciuni Îl invită pe Tatăl Ceresc să ne sfătuiască prin puterea Spiritului”.

Al treilea tip de consiliu de familie este consiliul de familie restrâns. În timpul acestuia, ambii părinţi petrec timp cu un singur copil într-un cadru formal sau informal. Aceasta este o ocazie de a avea o discuţie privind *luarea hotărârilor în prealabil* despre ce va face sau nu acel copil în viitor. Când sunt luate astfel de hotărâri, ei le pot scrie pentru a face ulterior referire la ele, dacă va fi necesar. Dacă acel copil al dumneavoastră vă vede că îl sprijiniţi cu fermitate, în cadrul acestei întâlniri a consiliului puteţi stabili ţeluri şi obiective pentru viitor. De asemenea, acesta este timpul în care trebuie să ascultaţi cu atenţie îngrijorările şi provocările serioase pe care un copil le-ar putea avea cu privire la lucruri precum lipsa încrederii în sine, abuzul, ridiculizarea sau frica.

Al patrulea tip de consiliu de familie este consiliul de familie unu la unu care implică un părinte şi un copil. Acest tip de consiliu de familie se desfăşoară, de obicei, fără să fie planificat. De exemplu, părintele şi copilul pot profita de ocaziile informale pe care le au când călătoresc cu maşina sau lucrând prin casă. Timpul pe care copilul îl petrece cu mama ori cu tatăl poate asigura o legătură spirituală şi emoţională deosebită. Planificaţi aceste evenimente din timp, astfel încât copiii să planifice şi să aştepte cu nerăbdare timpul special petrecut, în particular, cu mama sau cu tata.

Acum, dragi fraţi şi surori, în trecut, pereţii căminelor noastre ne-au asigurat siguranţa necesară împotriva amestecurilor şi influenţelor din afară. Am încuiat uşile, am închis geamurile; am închis porţile căminelor noastre; şi ne-am simţit în siguranţă, feriţi şi protejaţi faţă de lumea de afară.

Acele zile au trecut. Pereţii, uşile, gardurile şi porţile căminelor noastre nu pot opri invazia nevăzută de pe Internet, wi-fi, telefoanele mobile şi reţelele. Acestea pot intra în casele noastre prin intermediul a doar câteva clicuri şi taste apăsate.

Din fericire, Domnul ne-a asigurat o cale prin care să ne împotrivim invaziei tehnologiei negative care ne poate distrage atenţia de la faptul de a petrece timp de calitate unul cu altul. El a făcut aceasta asigurându-ne un sistem de consilii pentru a ne întări, a ne proteja, a ne apăra şi a ne hrăni spiritual cele mai preţioase relaţii.

Copiii au foarte mare nevoie ca părinţii să fie dornici să-i asculte, iar consiliul de familie poate oferi timpul în care membrii familiei pot învăţa să se înţeleagă şi să se iubească.

Alma ne-a învăţat: „Sfătuieşte-te cu Domnul în toate faptele tale, iar El te va îndrepta pe tine către bine”[3]. Invitându-L pe Domnul să facă parte din consiliul nostru de familie, cu ajutorul rugăciunii, se vor îmbunătăţi relaţiile pe care le avem unul cu altul. Cu ajutorul Tatălui nostru Ceresc şi al Salvatorului nostru, putem deveni mai răbdători, mai buni, mai săritori, mai iertători şi mai înţelegători atunci când ne rugăm pentru ajutor. Cu ajutorul Lor, căminele noastre pot fi ca o parte mică de cer aici pe pământ.

Consiliul de familie care urmează tiparul consiliilor din cer, plin de dragoste asemănătoare cu cea a lui Hristos şi îndrumat de Spiritul Domnului, ne va ajuta să ne protejăm familia de ceea ce ne răpeşte timpul preţios petrecut împreună şi ne protejează de relele lumii.

Dacă include rugăciune, consiliul de familie va invita prezenţa Salvatorului, aşa cum El a promis: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor”[4]. Invitarea Spiritului Domnului în consiliul dumneavoastră de familie aduce cu sine binecuvântări mai presus de orice descriere.

În cele din urmă, vă rog, amintiţi-vă că un consiliu de familie ţinut cu regularitate ne va ajuta să depistăm din timp problemele din familie şi să le rezolvăm înainte să devină prea mari; consiliile vor oferi fiecărui membru al familiei sentimentul de valoare şi importanţă; şi, mai presus de toate, ne vor ajuta să avem mai mult succes şi fericire în relaţiile noastre preţioase şi între pereţii căminului nostru. Mă rog cu umilinţă ca Tatăl Ceresc să ne binecuvânteze familiile în timp ce ne sfătuim împreună, în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Avraam 4:26; 5:2–3.
2. *Our Family: A Practical Guide for Building a Gospel-Centered Home* (broşură, 1980), p. 6.
3. Alma 37:37.
4. Matei 18:20.

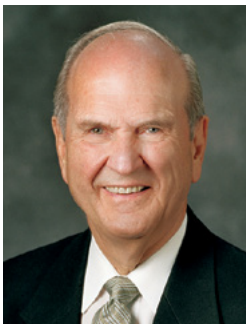

Preşedintele Russell M. Nelson
preşedintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Preţul puterii preoţiei

Suntem dornici să ne rugăm, să postim, să studiem, să căutăm, să preaslăvim şi să slujim ca bărbaţi ai lui Dumnezeu, astfel încât să putem avea puterea preoţiei?

În urmă cu şase luni, în cadrul conferinţei generale din luna octombrie a anului 2015, le-am vorbit surorilor din cadrul Bisericii despre rolul divin pe care-l au în calitate de femei ale lui Dumnezeu. Acum, doresc să vă vorbesc dumneavoastră, fraţilor, despre rolul divin pe care-l aveţi în calitate de bărbaţi ai lui Dumnezeu. Când călătoresc în lume, mă minunez de tăria şi de bunătatea pură a bărbaţilor şi băieţilor din cadrul acestei Biserici. Este pur şi simplu imposibil să numărăm câte inimi aţi vindecat şi câte vieţi aţi înălţat spiritual. Vă mulţumesc!

În mesajul meu din cadrul ultimei conferinţe, am vorbit despre experienţa devastatoare pe care am trăit-o cu mulţi ani în urmă, pe când eram chirurg cardiovascular, când nu am putut să salvez vieţile celor două surori mici. Având permisiunea tatălui, doresc să spun mai multe despre acea familie.

O malformaţie congenitală a inimii a afectat trei dintre copiii lui Ruth şi Jimmy Hatfield. Primul lor fiu, Jimmy jr., a murit fără un diagnostic definitiv. Implicarea mea în această situaţie a început când părinţii căutau ajutor pentru cele două fiice ale lor, Laural Ann şi sora ei mai mică, Gay Lynn. Mi s-a frânt inima când ambele fete au murit după operaţii.[1] Din cauza acestor evenimente, Ruth şi Jimmy au fost zdruncinaţi din punct de vedere spiritual.

În timp, am aflat că ei au avut resentimente faţă de mine şi de Biserică. Timp de aproape şase decenii, am fost afectat de această situaţie şi am suferit pentru soţii Hatfield. Am încercat de mai multe ori să reiau legătura cu ei, însă fără succes.

Apoi, într-o seară din luna mai a anului trecut, am fost trezit de acele două fetiţe aflate de partea cealaltă a vălului. Deşi nu le-am auzit şi nici nu le-am văzut cu simţurile mele fizice, le-am simţit prezenţa. Spiritual, le-am auzit rugăminţile. Mesajul lor a fost scurt şi clar: „Frate Nelson, nu suntem pecetluite cu nimeni! *Ne poţi ajuta?*”. La scurt timp după aceea, am aflat că mama lor murise, însă tatăl şi fratele lor mai tânăr erau încă în viaţă.

Încurajat de rugăminţile lui Laural Ann şi Gay Lynn, am încercat din nou să-l contactez pe tatăl lor, despre care aflasem că locuia împreună cu fiul său, Shawn. De data aceasta, au fost dornici să ne întâlnim.

În luna iunie, am îngenucheat propriu-zis în faţa lui Jimmy, el fiind în vârstă de 88 de ani, şi am avut o discuţie deschisă şi sinceră cu el. I-am vorbit despre rugăminţile fiicelor sale şi i-am spus că aş fi fost onorat să înfăptuiesc rânduielile de pecetluire pentru familia

Preşedintele Russell M. Nelson şi sora Wendy Nelson alături de membrii familiei lui Jimmy Hatfield la Templul Payson, Utah.

lui. I-am explicat, de asemenea, că acest lucru necesita timp şi mult efort din partea lui şi a lui Shawn pentru a fi pregătiţi şi demni să intre în templu, deoarece niciunul dintre ei nu-şi primise înzestrarea.

Spiritul Domnului a fost foarte puternic de-a lungul întâlnirii. Şi, când Jimmy şi Shawn mi-au acceptat oferta, am fost copleşit de bucurie! Ei au lucrat cu sârguinţă alături de preşedintele lor de ţăruş, de episcopul lor, de învăţătorii lor de acasă şi de conducătorul muncii misionare din episcopia lor, precum şi de misionarii tineri şi de un cuplu de misionari seniori. Şi, apoi, nu cu mult timp în urmă, în Templul Payson Utah, am avut marele privilegiu de a o pecetlui pe Ruth cu Jimmy şi de a-i pecetlui cu ei pe cei patru copii ai lor. Wendy şi cu mine am plâns în timp ce trăiam acea experienţă sublimă. Multe inimi au fost vindecate în acea zi!

Cugetând la acea experienţă, m-am minunat de Jimmy şi Shawn şi de ceea ce au fost dornici să facă. Pentru mine, ei au devenit eroi. Dacă mi s-ar putea îndeplini o dorinţă, aceea ar fi ca fiecare bărbat şi tânăr băiat din această Biserică să dea dovadă de curajul, tăria şi umilinţa acestui tată şi acestui fiu. Ei au fost dornici să ierte şi să treacă peste răni şi obiceiuri din trecut. Au fost dornici să accepte îndrumarea conducătorilor preoţiei, astfel încât ispăşirea lui Isus Hristos să-i poată purifica şi întări. Fiecare a fost dornic să devină un bărbat care poartă, în mod demn, preoţia „după cel mai sfânt ordin al lui Dumnezeu”[2].

A *purta* înseamnă a putea ţine greutatea lucrului pe care-l deţii. Este o încredere sacră să deţii preoţia, care este cea mai mare putere şi autoritate a lui Dumnezeu. Gândiţi-vă la aceasta: preoţia care ne-a fost conferită este *exact aceeaşi putere şi autoritate* prin

care Dumnezeu a creat această lume şi altele fără număr, prin care guvernează cerurile şi pământul şi prin care îi exaltează pe copiii Săi supuşi.[3]

Nu cu mult timp în urmă, Wendy şi cu mine ne aflam într-o adunare în care organistul era aşezat şi pregătit să cânte imnul de deschidere. Ochii îi erau pe partitură şi degetele îi erau pe clape. A început apăsând clapele, însă nu se auzea nimic. I-am şoptit lui Wendy: „Nu are curent electric”. M-am gândit că ceva oprea orga să primească acel curent electric necesar.

Ei bine, dragi fraţi, în acelaşi fel, mi-e teamă că sunt mult prea mulţi bărbaţi cărora li s-a dat *autoritatea* preoţiei, dar cărora le lipseşte *puterea* preoţiei, deoarece alimentarea cu acel curent necesar a fost oprită de păcate precum lenevia, necinstea, mândria, imoralitatea sau preocuparea peste măsură cu lucruri lumeşti.

Mi-e teamă că sunt prea mulţi purtători ai preoţiei care au făcut prea puţin sau nimic pentru a-şi dezvolta abilitatea de a accesa puterile cerului. Îmi fac griji pentru toţi cei care nu sunt puri în gândurile, sentimentele sau faptele lor sau care îşi înjosesc soţia sau copiii, blocându-şi, astfel, abilitatea de a primi puterea preoţiei.

Mi-e teamă că prea mulţi au renunţat, din nefericire, la libertatea lor de a alege în faţa duşmanului şi, prin conduita lor, spun: „Îmi pasă mai mult de faptul de a-mi satisface propriile dorinţe decât de faptul de a purta puterea Salvatorului de a-i binecuvânta pe alţii”.

Mi-e teamă, dragi fraţi, că unii dintre noi s-ar putea trezi într-o zi dându-şi seama ce este, cu adevărat, puterea în preoţie şi simţind un regret profund că au petrecut prea mult timp căutând să aibă putere asupra altora sau putere la locul de muncă în loc să înveţe să exercite, pe deplin, puterea lui Dumnezeu.[4] Preşedintele George Albert Smith ne-a învăţat că „nu suntem aici să irosim orele acestei vieţi şi, apoi, să trecem într-o sferă a exaltării; ci, suntem aici pentru a deveni demni, zi după zi, de poziţiile pe care Tatăl nostru doreşte să le ocupăm după această viaţă”[5].

De ce şi-ar irosi vreun bărbat zilele mulţumindu-se cu ciorba lui Esau[6] când i s-a oferit posibilitatea de a

primi toate binecuvântările promise lui Avraam?[7]

Vă îndemn să trăiţi de îndată conform privilegiilor pe care le aveţi în calitate de purtători ai preoţiei. În curând, *doar* acei bărbaţi care şi-au luat preoţia în serios căutând, *cu sârguinţă*, să fie învăţaţi de Domnul Însuşi, vor putea să binecuvânteze, să îndrume, să protejeze, să întărească şi să vindece pe alţii. Doar bărbatul care a plătit preţul pentru puterea preoţiei va putea să înfăptuiască miracole pentru cei pe care-i iubeşte şi-şi va putea proteja căsnicia şi familia, acum şi de-a lungul eternităţii.

Care este preţul pentru a dezvolta o asemenea putere în preoţie? Petru, apostolul Salvatorului cu cea mai mare vechime în acest oficiu, – acelaşi Petru care, împreună cu Iacov şi Ioan, le-a conferit Preoţia lui Melhisedec lui Joseph Smith şi lui Oliver Cowdery[8] – a spus ce calităţi ar trebui să căutăm pentru a ne „[face părtaşi] firii dumnezeieşti”[9].

El a numit credinţa, virtutea, cunoaşterea, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de fraţi, caritatea şi sârguinţa.[10] Şi nu uitaţi umilinţa![11] Aşadar, vă întreb, cum ar putea membrii familiei, prietenii şi colegii noştri de muncă să spună că ne descurcăm, dumneavoastră şi cu mine, în dezvoltarea acestor daruri spirituale şi a altora?[12] Cu cât aceste atribute sunt mai dezvoltate, cu atât mai mare va fi puterea preoţiei pe care o deţinem.

În ce alt mod ne putem spori puterea în preoţie? Trebuie să ne rugăm din inimă. Vorbirea politicoasă despre activităţile trecute şi despre cele viitoare şi încheierea cu solicitarea unor binecuvântări nu reprezintă tipul de comunicare cu Dumnezeu care ne aduce putere trainică. Sunteţi dornici să vă rugaţi *să ştiţi cum să vă rugaţi* pentru mai multă putere? Domnul vă va învăţa.

Sunteţi dornici să cercetaţi scripturile şi să vă ospătaţi din cuvintele lui Hristos[13] – să studiaţi *cu seriozitate* pentru a putea avea mai multă putere? Dacă doriţi să vedeţi cum i se topeşte inima soţiei dumneavoastră, fie ca ea să vă găsească studiind pe Internet doctrina lui Hristos[14] sau citindu-vă scripturile!

Sunteţi dornici să preaslăviţi, cu regularitate, în templu? Domnului Îi place să predea învăţăturile Sale în casa Lui sfântă. Imaginaţi-vă cât de mulţumit ar fi dacă L-aţi ruga să vă înveţe despre cheile, autoritatea şi puterea preoţiei când primiţi, în templul sfânt, rânduielile Preoţiei lui Melhisedec.[15] Imaginaţi-vă creşterea în puterea preoţiei de care aţi putea avea parte.

Sunteţi dornici să urmaţi exemplul privind slujirea altora oferit de

preşedintele Thomas S. Monson? Decenii întregi, dânsul a ales să meargă pe drumul lung care duce acasă urmând îndemnurile Spiritului de a sosi în pragul uşii cuiva şi, apoi, să audă cuvinte precum „Cum aţi ştiut că este comemorarea decesului fiicei noastre?” sau „Cum aţi ştiut că este ziua mea de naştere?”. Şi, dacă doriţi, într-adevăr, mai multă putere în preoţie, vă veţi preţui soţia şi veţi avea grijă de ea îmbrăţişând-o *şi* acceptând sfatul ei.

Acum, dacă toate acestea vă sună exagerat, vă rog să vă gândiţi cât de diferită ar fi relaţia noastră cu soţia, copiii şi colegii noştri de la muncă dacă am fi *la fel de* preocupaţi cu privire la dobândirea puterii în preoţie precum suntem cu privire la faptul de a avansa la locul de muncă sau de a ne creşte suma din contul bancar. Dacă ne vom prezenta, cu umilinţă, înaintea Domnului şi Îi vom cere să ne înveţe, El ne va arăta cum să *ne* sporim accesul la puterea *Sa*.

În aceste zile din urmă, ştim că vor fi cutremure în diferite locuri.[16] Poate că unul dintre acele locuri va fi chiar la noi acasă, unde ar putea avea loc „cutremure” emoţionale, financiare sau spirituale. Puterea preoţiei poate linişti mările şi faliile pământului. Puterea preoţiei poate linişti, de asemenea, mintea şi vindeca inimile frânte ale celor pe care îi iubim.

Suntem dornici să ne rugăm, să postim, să studiem, să căutăm, să preaslăvim şi să slujim ca bărbaţi ai lui Dumnezeu, astfel încât să avem acel fel de putere a preoţiei? Pentru că două fetiţe au fost atât de dornice să fie pecetluite cu familia lor, tatăl şi fratele lor au fost dornici să plătească preţul pentru a purta sfânta Preoţie a lui Melhisedec.

Dragii mei fraţi, ni s-a încredinţat ceva sacru – autoritatea lui Dumnezeu de a-i binecuvânta pe alţii. Fie ca noi să fim bărbaţii care Dumnezeu ne-a prerânduit să fim – pregătiţi să purtăm preoţia lui Dumnezeu dând dovadă de curaj, dornici să plătim orice preţ este necesar pentru a ne mări puterea în preoţie. Cu *acea* putere, putem ajuta la pregătirea lumii pentru a Doua Venire a Salvatorului nostru, Isus Hristos. Aceasta este Biserica Sa, condusă astăzi de profetul Său, preşedintele Thomas S. Monson, pe care-l iubesc şi-l susţin. Depun mărturie despre aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Russell M. Nelson, „O rugăminte adresată surorilor mele”, *Liahona*, nov. 2015, p. 96.
2. Doctrină şi legăminte 84:18.
3. Vezi *Îndatoririle şi binecuvântările preoţiei: Manual fundamental pentru deţinătorii preoţiei, părţile A* şi *B* (2000); vezi, de asemenea, Alma 13:7–8; Doctrină şi legăminte 84:17–20, 35–38; Moise 1:33, 35.
4. Vezi Doctrină şi legăminte 121:36.
5. George Albert Smith, în Conference Report, apr. 1905, p. 62; vezi, de asemenea, *The Teachings of George Albert Smith,* redactate de Robert şi Susan McIntosh (1996), p. 17.
6. Vezi Genesa 25:29–34.
7. Vezi Genesa 12:3; 17:2–8; Galateni 3:29; 1 Nefi 15:14–18; Avraam 2:9–11.
8. Vezi Doctrină şi legăminte 128:20. Salvatorul, Moise şi Ilie (numit uneori Elias) au dat iniţial cheile lui Petru, Iacov şi Ioan pe muntele pe care Isus a fost schimbat la faţă înaintea lor (vezi Matei 17:1–4; Marcu 9:2–9; Luca 9:28–30; Doctrină şi legăminte 63:21).
9. 2 Petru 1:4.
10. Vezi 2 Petru 1:5–10.
11. Vezi Doctrină şi legăminte 4:6 (notă: aici, într-o revelaţie dată lui Joseph Smith, Domnul a adăugat *umilinţă* la lista lui Petru).
12. Vezi 1 Corinteni 12:4–11; Moroni 10:8–17; Doctrină şi legăminte 46:11.
13. Vezi 2 Nefi 32:3.
14. Vezi 2 Nefi 31:2–21.
15. Vezi Doctrină şi legăminte 84:19–20.
16. Vezi Doctrină şi legăminte 45:33.

Stephen W. Owen
Preşedintele general al Tinerilor Băieţi

Cei mai mari conducători sunt cei mai mari ucenici

Vor exista momente când calea va părea întunecată, dar continuaţi să-L urmaţi pe Salvator. El cunoaşte calea; de fapt, El este calea.

Când aveam 12 ani, tatăl meu m-a dus la vânătoare în munţi. Ne trezeam la 3:00 dimineaţa, puneam şaua pe cai şi ne îndreptam spre zona împădurită a munţilor în întuneric total. Oricât de mult îmi plăcea să vânez cu tatăl meu, în acel moment mă simţeam puţin neliniştit. Nu mai fusesem niciodată pe acei munţi şi nu puteam să văd cărarea – de fapt, nu puteam vedea mai nimic! Singurul lucru pe care îl puteam vedea era o lanternă micuţă pe care o avea tatăl meu, care lumina slab pinii din faţa noastră. Dacă ar fi alunecat calul meu şi ar fi căzut – putea să vadă pe unde mergea? Dar acest gând mă liniştea: „Tata ştie unde merge. Dacă îl voi urma, totul va fi bine".

Şi totul a fost bine. În cele din urmă, a ieşit soarele şi am petrecut o zi minunată împreună. În timp ce ne îndreptam spre casă, tata mi-a arătat un maiestos vârf de munte abrupt, care era mai vizibil decât ceilalţi. „Acela este Windy Ridge", a spus. „Acolo se vânează cel mai bine." Am ştiut imediat că voiam să mă întorc şi să urc pe Windy Ridge într-o zi.

În anii ce au urmat, l-am auzit pe tata vorbind adesea despre Windy Ridge, dar nu ne-am întors niciodată acolo – până când, într-o zi, 20 de ani mai târziu, l-am sunat pe tata şi i-am spus: „Hai să mergem pe Windy". Încă o dată, am pus şaua pe cai şi am plecat spre munţi. Aveam atunci peste 30 de ani şi eram un călăreţ experimentat, dar am fost surprins de faptul că simţeam aceeaşi nelinişte pe care o simţisem când aveam 12 ani. Dar tatăl meu ştia drumul, iar eu l-am urmat.

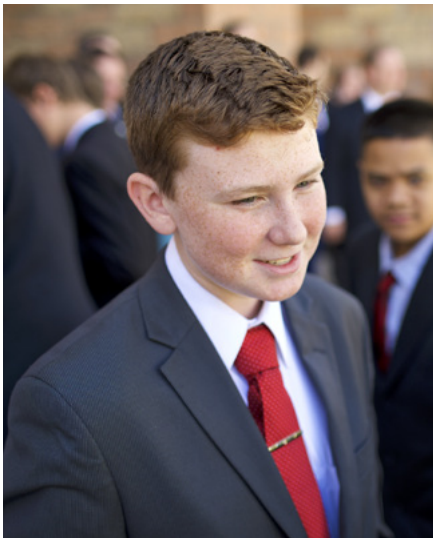

În cele din urmă, am ajuns pe vârful muntelui Windy. Priveliştea era captivantă şi sentimentul copleşitor pe care îl aveam era că voiam să mă reîntorc – nu pentru mine de această dată, ci pentru soţie şi copiii mei. Voiam ca ei să trăiască ceea ce am trăit eu.

De-a lungul anilor, am avut multe ocazii de a-i conduce pe fiii mei şi pe alţi tineri băieţi pe vârfuri de munte, aşa cum tatăl meu m-a condus pe mine. Aceste experienţe m-au făcut să cuget la ceea ce înseamnă a conduce – şi ceea ce înseamnă a urma.

Isus Hristos, cel mai mare conducător şi cel mai mare ucenic

Dacă ar fi să vă întreb: „Care a fost cel mai mare conducător care a trăit vreodată?", ce aţi răspunde? Răspunsul este, bineînţeles, Isus Hristos. El este exemplul perfect în ceea ce priveşte toate calităţile de conducere pe care ni le putem închipui.

Dar, dacă v-aş întreba: „Cine este cel mai mare *ucenic* care a trăit vreodată?" – nu ar fi răspunsul, din nou, Isus Hristos? El este cel mai mare conducător *deoarece* El este cel mai mare ucenic – El Şi-a urmat Tatăl în mod perfect, în toate lucrurile.

Lumea ne învaţă că cei care sunt conducători trebuie să fie puternici; dar Domnul ne învaţă că ei trebuie să fie blânzi. Conducătorii din lume dobândesc putere şi influenţă prin talentul, îndemânările şi averea lor. Conducătorii asemănători lui Hristos dobândesc putere şi influenţă prin „convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate şi blândeţe şi prin dragoste sinceră".[1]

Autorităţi generale şi oficianţi generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

PRIMA PREŞEDINŢIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
preşedinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

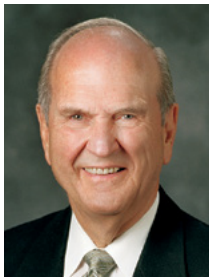
Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

PREŞEDINŢIA CELOR ŞAPTEZECI

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

AUTORITĂŢI GENERALE-CEI ŞAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Aidukaitis, Jose L. Alonso, Wilford W. Andersen, Ian S. Ardern, Mervyn B. Arnold, W. Mark Bassett, David S. Baxter, Randall K. Bennett, Shayne M. Bowen, Mark A. Bragg, Craig A. Cardon, Yoon Hwan Choi, Kim B. Clark, Weatherford T. Clayton, Carl B. Cook, Lawrence E. Corbridge

Valeri V. Cordón, J. Devn Cornish, Claudio R. M. Costa, Joaquin E. Costa, LeGrand R. Curtis jr., Massimo De Feo, Benjamín De Hoyos, Edward Dube, Kevin R. Duncan, Timothy J. Dyches, Larry J. Echo Hawk, Stanley G. Ellis, David F. Evans, Enrique R. Falabella, Bradley D. Foster, Randy D. Funk

Eduardo Gavarret, Robert C. Gay, Carlos A. Godoy, Christoffel Golden, Walter F. González, C. Scott Grow, O. Vincent Haleck, Kevin S. Hamilton, James J. Hamula, Allen D. Haynie, Daniel L. Johnson, Paul V. Johnson, Larry S. Kacher, Patrick Kearon, Von G. Keetch, Jörg Klebingat

Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence, Per G. Malm, Hugo E. Martinez, James B. Martino, Jairo Mazzagardi, Peter F. Meurs, Hugo Montoya, Marcus B. Nash, K. Brett Nattress, S. Gifford Nielsen, Brent H. Nielson, Adrián Ochoa, Allan F. Packer, S. Mark Palmer, Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins, Paul B. Pieper, Rafael E. Pino, Bruce D. Porter, Kent F. Richards, Michael T. Ringwood, Gary B. Sabin, Evan A. Schmutz, Gregory A. Schwitzer, Joseph W. Sitati, Steven E. Snow, Vern P. Stanfill, Michael John U. Teh, José A. Teixeira, Juan A. Uceda, Amulfo Valenzuela

Francisco J. Viñas, Terence M. Vinson, Scott D. Whiting, Larry Y. Wilson, Chi Hong (Sam) Wong, Kazuhiko Yamashita, Jorge F. Zeballos, Claudio D. Zivic, W. Craig Zwick

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

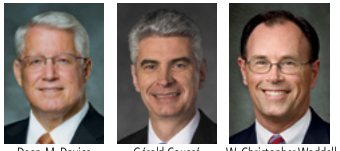

Dean M. Davies
primul consilier

Gérald Caussé
episcopul care prezidează

W. Christopher Waddell
al doilea consilier

OFICIANŢI GENERALI

ŞCOALA DE DUMINICA

Devin G. Durrant
primul consilier

Tad R. Callister
preşedinte

Brian K. Ashton
al doilea consilier

TINERELE FETE

Carol F. McConkie
prima consilieră

Bonnie L. Oscarson
preşedintă

Neill F. Marriott
a doua consilieră

SOCIETATEA DE ALINARE

Carole M. Stephens
prima consilieră

Linda K. Burton
preşedintă

Linda S. Reeves
a doua consilieră

SOCIETATEA PRIMARĂ

Jean B. Bingham
prima consilieră

Joy D. Jones
preşedintă

Bonnie H. Cordon
a doua consilieră

TINERII BĂIEŢI

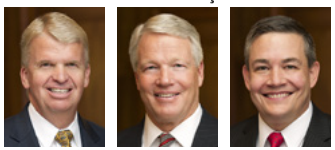

Douglas D. Holmes
primul consilier

Stephen W. Owen
preşedinte

M. Joseph Brough
al doilea consilier

În ochii lui Dumnezeu, cei mai mari conducători au fost întotdeauna cei mai mari ucenici.

Daţi-mi voie să vă împărtăşesc două experienţe, din interacţiunile mele recente cu tineri băieţi ai Bisericii, care m-au învăţat despre conducere şi ucenicie.

Cu toţii suntem conducători

Recent, soţia mea şi cu mine am participat la o adunare de împărtăşanie departe de episcopia noastră de acasă. Chiar înainte de întâlnire, un tânăr băiat s-a apropiat de mine şi m-a întrebat dacă vreau să ajut la distribuirea împărtăşaniei. Am spus: „Mi-ar plăcea foarte mult".

M-am aşezat lângă alţi diaconi şi l-am întrebat pe cel care stătea lângă mine: „Care este însărcinarea mea?". El mi-a spus că trebuie să încep din spatele capelei, pe rândul din mijloc, şi că el se va afla pe partea cealaltă a aceleiaşi secţiuni, iar împreună ne vom îndrepta spre partea din faţă.

I-am spus: „Nu am mai făcut asta de mult timp".

El mi-a răspuns: „Nu-i nimic. Te vei descurca. Aşa m-am simţit şi eu la început".

Mai târziu, cel mai tânăr diacon al cvorumului, rânduit cu doar câteva săptămâni înainte, a ţinut o cuvântare la adunarea de împărtăşanie. După adunare, ceilalţi diaconi s-au adunat în jurul lui pentru a-i spune cât de mândri erau de colegul lor, membru al cvorumului.

În timp ce i-am vizitat în acea zi, am aflat că, în fiecare săptămână, membrii tuturor cvorumurilor Preoţiei aaronice din acea episcopie îi contactau şi îi invitau pe tinerii băieţi să participe la cvorumurile lor.

Acei tineri băieţi erau cu toţii mari conducători. Şi, în mod evident, aveau parte de ajutorul deţinătorilor Preoţiei lui Melhisedec, părinţilor şi a altora care îi îndrumau în îndatoririle lor. Adulţii grijulii ca aceştia văd tinerii băieţi nu doar aşa cum sunt, ci aşa cum pot deveni. Atunci când vorbesc cu tinerii băieţi sau despre aceştia, ei nu se concentrează pe slăbiciunile lor. În schimb, ei accentuează calităţile de mari conducători de care aceştia dau dovadă.

Dragi tineri băieţi, aşa vă vede Domnul. Vă invit să vă vedeţi pe voi înşivă în acest mod. Vor fi momente în viaţa voastră când veţi fi chemaţi să conduceţi. În alte momente, vi se va cere să urmaţi. Dar mesajul meu pentru voi astăzi este că, indiferent de chemarea voastră, voi sunteţi mereu conducători şi sunteţi mereu ucenici. Conducerea este un mod prin care ne dovedim calitatea de ucenic – este pur şi simplu un aspect care ţine de a-i ajuta pe alţii să vină la Hristos, lucru pe care îl fac adevăraţii ucenici. Dacă vă străduiţi să fiţi un ucenic al lui Hristos, atunci puteţi să-i ajutaţi pe alţii să-L urmeze şi puteţi fi un conducător.

Abilitatea voastră de a conduce nu este rezultatul personalităţii voastre prietenoase, al abilităţii de a motiva sau al talentului de a vorbi în public. Ea este rezultatul angajamentului vostru de a-L urma pe Isus Hristos. Este rezultatul dorinţei voastre de a fi, în cuvintele folosite de Avraam „un discipol al dreptăţii"[2]. Dacă puteţi face asta – chiar dacă nu sunteţi perfecţi, dar încercaţi – atunci *sunteţi* un conducător.

Slujirea în preoţie este conducere

Cu altă ocazie, mă aflam în Noua Zeelandă vizitând casa unei mame singure cu trei copii adolescenţi. Cel mai mare fiu avea 18 ani şi primise Preoţia lui Melhisedec cu o duminică în urmă. L-am întrebat dacă a avut ocazia de a-şi exercita această preoţie. El a spus: „Nu sunt sigur ce înseamnă asta".

I-am spus că acum avea autoritatea de a oferi o binecuvântare a preoţiei de alinare sau de sănătate. M-am uitat la mama sa, care nu avusese alături de ea un deţinător al Preoţiei lui Melhisedec timp de mulţi ani. Am spus: „Cred că ar fi minunat dacă ai oferi o binecuvântare mamei tale".

El mi-a răspuns: „Nu ştiu cum".

I-am explicat că putea să-şi pună mâinile pe capul mamei sale, să-i rostească numele, să declare că îi oferă o binecuvântare prin autoritatea Preoţiei lui Melhisedec, să spună orice îi va pune Spiritul în minte şi în inimă şi să încheie în numele lui Isus Hristos.

A doua zi, am primit un e-mail de la el. Printre altele, scria: „În această seară am binecuvântat-o pe mama… M-am simţit foarte, foarte neliniştit şi nepotrivit, aşa că m-am rugat în continuu pentru a mă asigura că am Spiritul cu mine, pentru că nu puteam oferi o binecuvântare fără El. Când am început, am uitat complet de mine şi de slăbiciunile mele… [Nu mă aşteptam] să simt o putere spirituală şi emoţională atât de mari… Apoi, sentimentul de iubire m-a copleşit atât de mult, încât nu mi-am putut stăpâni emoţiile, aşa că am îmbrăţişat-o pe mama şi am plâns ca un copil… Chiar şi acum, în timp ce scriu, [simt] Spiritul [atât de puternic], încât nu vreau să mai păcătuiesc vreodată… Iubesc această Evanghelie"[3].

Nu este înălţător să vedem cum un tânăr băiat, aparent obişnuit, poate realiza lucruri măreţe prin slujirea în preoţie, chiar şi atunci când se simte nepotrivit? Am aflat de curând că acest tânăr vârstnic şi-a primit chemarea în misiune şi va intra în Centrul de pregătire a misionarilor luna viitoare. Cred că el va conduce multe suflete la Hristos, pentru că a învăţat cum să îl urmeze pe Hristos în slujirea sa în cadrul preoţiei – începând acasă, unde exemplul său are o influenţă profundă asupra fratelui său de 14 ani.

Dragi fraţi, chiar dacă ne dăm seama sau nu, oamenii ne admiră – membrii familiei, prietenii chiar şi străinii. Ca deţinători ai preoţiei, nu este de ajuns ca noi doar să venim la Hristos, datoria noastră acum este să „[invităm] pe *toţi* să vină la Hristos"[4]. Nu putem fi mulţumiţi doar să primim binecuvântări spirituale pentru noi; trebuie să conducem oamenii pe care îi iubim spre aceleaşi binecuvântări – şi, ca ucenici ai lui Isus Hristos, trebuie să îi iubim pe toţi. Porunca Salvatorului dată lui Petru este şi o poruncă dată nouă: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi"[5].

Urmaţi-L pe bărbatul din Galilea

Vor exista momente când calea va părea întunecată, dar continuaţi să-L urmaţi pe Salvator. El cunoaşte calea; de fapt, El *este* calea[6]. Cu cât sunteţi mai hotărâţi să veniţi la Hristos, cu atât mai profundă va fi dorinţa voastră de a-i ajuta pe alţii să simtă ceea ce voi aţi simţit. Un alt cuvânt pentru acest sentiment este caritate, „pe care [Tatăl] a dăruit-o tuturor acelora care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos"[7]. Apoi, veţi descoperi că, prin faptul de a-L urma pe Hristos, îi conduceţi pe alţii către El sau, folosind cuvintele preşedintelui Thomas S. Monson: „Când Îl urmăm pe acel Om din Galilea – chiar Domnul Isus Hristos – influenţa noastră va fi simţită [în bine] oriunde suntem, oricare ar fi chemările noastre"[8].

Îmi depun mărturia că aceasta este Biserica adevărată a lui Hristos. Suntem conduşi de un profet al lui Dumnezeu, preşedintele Monson – un mare conducător care este, de asemenea, şi un ucenic adevărat al Salvatorului. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină şi legăminte 121:41.
2. Avraam 1:2.
3. Corespondenţă personală; ortografie şi punctuaţie standardizate.
4. Doctrină şi legăminte 20:59; subliniere adăugată.
5. Luca 22:32.
6. Vezi Ioan 14:6.
7. Moroni 7:48.
8. Thomas S. Monson, „„Influenţa dumneavoastră personală", *Liahona*, mai 2004, p. 20.

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Preşedinţie

Să-i lăudăm pe cei care salvează

Pe măsură ce emulăm dragostea Salvatorului, cu siguranţă El ne va binecuvânta şi va face ca eforturile noastre neprihănite de a ne salva căsniciile şi de a ne întări familiile să prospere.

În urmă cu câţiva ani, mă aflam la Templul Frankfurt, Germania, când am observat un cuplu de persoane în vârstă care se ţineau de mână. Blândeţea grijulie şi afecţiunea pe care le arătau unul celuilalt mi-au topit inima.

Nu sunt complet sigur de ce m-a impresionat atât de mult această scenă. Poate că a fost dragostea duioasă pe care aceste două persoane o aveau una pentru cealaltă – un simbol captivant al perseverenţei şi dedicării. Era clar că acest cuplu era împreună de foarte mult timp şi că afecţiunea pe care o simţeau unul pentru celălalt era încă vie şi puternică.

O societate a lucrurilor de unică folosinţă

Cred că un alt motiv pentru care această scenă duioasă mi-a rămas în minte atât de mult timp este acela că ea contrastează cu câteva dintre atitudinile prezente. În atât de multe societăţi din jurul lumii, totul pare să fie de unică folosinţă. Când ceva începe să se strice sau să se uzeze – sau chiar când pur şi simplu ne plictisim de acel lucru – îl aruncăm şi îl înlocuim cu ceva mai bun, mai nou, mai strălucitor.

Facem acest lucru cu telefoanele mobile, hainele, maşinile – şi, în mod tragic, chiar şi cu relaţiile.

Deşi poate că nu este un lucru rău să scăpăm de lucrurile de care nu mai avem nevoie, atunci când vine vorba de lucrurile de importanţă eternă – căsniciile noastre, familiile noastre şi valorile noastre – o tendinţă de a înlocui originalul cu modernul poate aduce remuşcări profunde.

Sunt recunoscător pentru că fac parte dintr-o Biserică care preţuieşte căsătoria şi familia. Membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă sunt cunoscuţi în întreaga lume pentru că au cele mai trainice căsnicii şi familii. Cred că acest lucru se datorează, în parte, preţiosului adevăr restaurat de Joseph Smith, potrivit căruia căsătoriile şi familiile trebuie să fie eterne. Familiile nu sunt menite doar pentru a face lucrurile să meargă mai bine aici, pe pământ, şi pentru a renunţa la ele atunci când ajungem în cer. Ci, reprezintă *ordinea* din cer. Reprezintă un ecou al modelului celestial şi o emulare a familiei eterne a lui Dumnezeu.

Dar căsniciile şi relaţiile de familie puternice nu apar doar pentru că

suntem membri ai Bisericii. Ele necesită o muncă constantă şi voită. Doctrina familiilor eterne trebuie să ne inspire să dedicăm cele mai bune eforturi ale noastre pentru a salva şi a ne îmbogăţi căsniciile şi relaţiile de familie. Îi admir şi îi aplaud pe cei care au menţinut şi au hrănit aceste relaţii importante şi eterne.

Astăzi, doresc să îi laud pe cei care salvează.

Să ne salvăm căsniciile

De-a lungul anilor, am înfăptuit rânduiala pecetluirii pentru multe cupluri pline de speranţă şi iubire. Încă nu am întâlnit niciodată pe cineva care, atunci când stăteau la altar şi se uitau unul la celălalt, s-au gândit că vor ajunge să divorţeze şi să aibă inima frântă.

Din păcate, câţiva dintre ei fac acest lucru.

Cumva, pe măsură ce zilele se adună şi natura relaţiei se schimbă, sunt câţiva care încetează să se mai gândească la fericirea celuilalt şi încep să observe micile defecte. Într-un astfel de mediu, câţiva se lasă seduşi de concluzia tragică a faptului că soţia lor nu este suficient de inteligentă, de distractivă sau de tânără. Şi, cumva, le vine ideea că acest lucru le oferă justificarea de a începe să caute pe altcineva.

Dragi fraţi, dacă vă regăsiţi cumva în această descriere, vă avertizez că vă aflaţi pe un drum care duce la o căsnicie distrusă, la un cămin distrus sau la o inimă distrusă. Vă implor să vă opriţi acum şi să vă întoarceţi înapoi pe cărarea sigură a integrităţii şi a loialităţii faţă de legăminte. Şi, desigur, aceleaşi principii sunt valabile şi pentru dragile noastre surori.

Acum, doresc să le adresez un singur lucru fraţilor noştri necăsătoriţi care se lasă înşelaţi de faptul că, mai întâi, trebuie să găsească „femeia perfectă" înainte de a începe să curteze în mod serios o femeie sau să se căsătorească.

Dragii mei fraţi, permiteţi-mi să vă amintesc că, dacă ar exista o femeie perfectă, chiar credeţi că ar fi interesată de voi?

În planul fericirii întocmit de Dumnezeu, noi nu căutăm neapărat pe cineva perfect, ci o persoană cu care, de-a lungul unei vieţi întregi, să ne putem uni eforturile pentru a crea o relaţie plină de iubire, trainică şi mai bună. Acesta este scopul.

Dragi fraţi, cei care îşi salvează căsniciile înţeleg că această căutare necesită timp, răbdare şi, mai presus de toate, binecuvântările ispăşirii lui Isus Hristos. Necesită ca voi să fiţi binevoitori, să nu invidiaţi, să nu căutaţi nimic pentru voi, să nu fiţi provocaţi cu uşurinţă, să nu vă gândiţi la rău şi să vă bucuraţi în adevăr. Cu alte cuvinte, necesită caritate, dragostea pură a lui Hristos.[1]

Toate acestea nu se vor întâmpla într-o clipă. Căsniciile trainice se construiesc cărămidă cu cărămidă, zi după zi, de-a lungul unei vieţi.

Şi aceasta este o veste bună.

Deoarece, indiferent cât de plictisitoare poate fi, în prezent, relaţia voastră, dacă veţi încerca să o îmbunătăţiţi fiind buni, având compasiune, ascultând, făcând sacrificii, înţelegând şi fiind lipsiţi de egoism, în cele din urmă o măreaţă piramidă va începe să se ridice.

Dacă pare că durează o veşnicie, amintiţi-vă: căsătoriile fericite trebuie să *dureze* pentru eternitate! De aceea, „nu obosiţi de a face bine, deoarece voi puneţi temelia unei mari [căsnicii]. Şi din lucrurile mici iese ceea ce este mare"[2].

Poate că este o muncă realizată treptat, dar nu trebuie să fie una tristă. De fapt, riscând să afirm ceea ce este evident, divorţul rareori apare atunci când soţul şi soţia sunt fericiţi.

Aşadar, fiţi fericiţi!

Şi, dragi fraţi, uimiţi-vă soţia făcând lucruri care o fac fericită.

Cei care îşi salvează căsnicia aleg fericirea. Este adevărat că anumite tipuri de depresie cronică necesită tratament specializat, îmi plac aceste vorbe înţelepte ale lui Abraham Lincoln: „Majoritatea oamenilor sunt atât de fericiţi pe cât decid ei să fie". Se potriveşte bine cu acest verset din scripturi: „Caută, şi vei găsi"[3].

Dacă vom căuta imperfecţiuni la soţia noastră sau certuri în căsnicia noastră, cu siguranţă le vom găsi, deoarece oricine le are. Pe de altă parte, dacă vom căuta lucruri bune, cu siguranţă le vom găsi, deoarece oricine are şi multe calităţi.

Cei care salvează căsnicii rezolvă problemele şi caută să se concentreze asupra lucrurilor bune. Ei sărbătoresc micile fapte de îndurare care inspiră sentimente duioase de caritate. Cei care salvează căsnicii, salvează generaţii viitoare.

Dragi fraţi, amintiţi-vă de ce v-aţi îndrăgostit.

Lucraţi în fiecare zi pentru a vă face căsnicia mai puternică şi mai fericită.

Dragii mei prieteni, haideţi să facem tot ce putem pentru a ne număra printre acele suflete sfinţite şi fericite care îşi salvează căsniciile.

Să ne salvăm familiile

Astăzi, doresc, de asemenea, să îi laud pe cei care îşi salvează relaţiile cu membrii familiei. Fiecare familie trebuie să fie salvată.

Pe cât de minunat este faptul că Biserica este cunoscută pentru familiile ei puternice, s-ar putea să credem adesea că acest lucru este adevărat pentru fiecare familie a sfinţilor din zilele din urmă, mai puţin pentru a noastră. Dar realitatea este că nu există familii perfecte.

Fiecare familie are momentele ei ciudate.

Ca atunci când părinţii te roagă să le faci o poză, când mătuşa ta insistă că tu eşti încă necăsătorit deoarece eşti prea pretenţios, când cumnatul tău încăpăţânat crede că părerile sale politice sunt absolut corecte şi adevărate sau când tatăl tău îi aranjează pe toţi precum personajele din filmul său favorit pentru a face o fotografie de familie.

Şi tu primeşti costumul cu Chewbacca.

Familiile sunt aşa.

Poate că avem aceleaşi gene, dar nu suntem la fel. Suntem spirite diferite. Suntem influenţaţi în moduri diferite de experienţele noastre. Şi, ca urmare, fiecare ajunge să fie diferit.

Decât să încercăm să-i forţăm pe toţi să fie cum dorim noi să fie, putem alege să ne bucurăm de aceste diferenţe şi să le apreciem pentru că ne fac viaţa mai bogată şi mai plină de surprize.

Uneori, totuşi, unii membri ai familiei noastre iau alegeri sau fac lucruri care sunt nechibzuite, dureroase sau imorale. Ce să facem în astfel de situaţii?

Nu există o singură soluţie pentru toate situaţiile. Cei care îşi salvează familiile au succes deorece ei se sfătuiesc cu soţia şi membrii familiei lor, caută să facă voia Domnului şi ascultă de îndemnurile Duhului Sfânt. Ei ştiu că ceea ce este bine pentru o familie poate să nu fie bine pentru alta.

Totuşi, este un singur lucru care este corect în fiecare situaţie.

În Cartea lui Mormon, învăţăm despre un popor care a descoperit secretul fericirii. Timp de generaţii, „nu [a fost] niciun conflict… şi cu siguranţă nu a putut să fie niciun popor mai fericit printre toate popoarele care au fost făcute de către mâna lui Dumnezeu”. Cum au realizat acest lucru? „Datorită dragostei lui Dumnezeu care trăieşte în inimile oamenilor.”[4]

Indiferent de problemele cu care se confruntă familia dumneavoastră, indiferent de ceea ce trebuie să faceţi pentru a le rezolva, începutul şi sfârşitul soluţiei este caritatea, dragostea pură a lui Hristos. Fără această dragoste, chiar şi familiile aparent perfecte se chinuie.

Cu aceasta, chiar şi familiile greu încercate reuşesc.

„Caritatea nu va pieri niciodată”[5].

Este adevărat în privinţa salvării căsniciilor! Este adevărat în privinţa salvării familiilor!

Să lăsăm deoparte mândria

Marele duşman al caritătii este mândria. Mândria este unul dintre marile motive pentru care căsniciile şi familiile se chinuiesc. Mândria este iute la mânie, rea şi invidioasă. Mândria îşi exagerează propria putere şi ignoră virtuţiile altora. Mândria este egoistă şi este provocată cu uşurinţă. Mândria se gândeşte la intenţii rele acolo unde nu există şi îşi ascunde propria slăbiciune în spatele unor minciuni. Mândria este cinică, pesimistă, furioasă şi nerăbdătoare. Într-adevăr, caritatea este dragostea pură a lui Hristos iar mândria este caracteristica definitorie a lui Satana.

Mândria poate fi o slăbiciune umană des întâlnită. Dar nu este o parte a moştenirii noastre spirituale şi nu are ce căuta printre deţinători ai preoţiei lui Dumnezeu.

Viaţa este scurtă, dragi fraţi. Regretele pot dura mult timp – unele vor avea repercusiuni care vor continua să ne afecteze de-a lungul eternităţii.

Modul în care vă trataţi soţia, copiii, părinţii sau fraţii şi surorile poate influenţa generaţiile viitoare. Ce moştenire doriţi să lăsaţi urmaşilor dumneavoastră? Una a duritătii, a răzbunării, a furiei, a fricii sau a izolării? Sau una a dragostei, a umilinţei, a iertării, a compasiunii şi a creşterii şi unităţii spirituale?

Cu toţii trebuie să ne amintim: „Judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă”[6].

Vă rog, de dragul relaţiilor dumneavoastră de familie, de dragul sufletului dumneavoastră, aveţi milă, căci „mila biruieşte judecata”[7].

Să lăsăm deoparte mândria.

A vă cere scuze în mod sincer copiilor dumneavoastră, soţiei dumneavoastră, familiei dumneavoastră sau prietenilor dumneavoastră nu este un semn de slăbiciune, ci de tărie. Faptul de a avea dreptate este mai important pentru dumneavoastră decât să creaţi un mediu plin de grijă, vindecare şi dragoste?

Construiţi poduri, nu le distrugeţi.

Chiar şi atunci când nu sunteţi vinovat – poate mai ales atunci când nu sunteţi vinovat – permiteţi dragostei să cucerească mândria.

Dacă veţi face acest lucru, orice opoziţie cu care vă confruntaţi va trece şi, datorită dragostei pentru Dumnezeu din inimile dumneavoastră, conflictele vor dispărea. Aceste principii privind salvarea relaţiilor sunt valabile pentru noi toţi, indiferent dacă suntem căsătoriţi, divorţaţi sau necăsătoriţi. Cu toţii putem fi salvatori ai familiilor puternice.

Cea mai măreaţă dragoste

Dragi fraţi, în eforturile noastre de a ne salva căsniciile şi familiile, aşa cum face în toate lucrurile, haideţi să urmăm exemplul Celui care ne-a salvat. Salvatorul nostru, ne-a câştigat „[sufletele cu dragoste]”[8]. Isus Hristos este Învăţătorul nostru. Lucrarea Sa este lucrarea noastră. Este o lucrare de salvare şi începe în căminele noastre.

Dragostea din planul salvării este lipsită de egoism şi caută bunăstarea tuturor. Aceasta este dragostea pe care Tatăl Ceresc ne-o poartă.

Pe măsură ce emulăm dragostea Salvatorului, cu siguranţă El ne va binecuvânta şi va face ca eforturile noastre neprihănite de a ne salva căsniciile şi de a ne întări familiile să prospere.

Fie ca Domnul să vă binecuvânteze în eforturile dumneavoastră neobosite şi neprihănite de a vă număra printre cei care salvează. Aceasta este rugăciunea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 1 Corinteni 13:4–7; vezi, de asemenea, Moroni 7:47.
2. Doctrină şi legăminte 64:33.
3. Matei 7:7; Luca 11:9; 3 Nefi 14:7.
4. Vezi 4 Nefi 1:15–16.
5. Vezi 1 Corinteni 13:8–7; vezi, de asemenea, Moroni 7:46.
6. Iacov 2:13.
7. Iacov 2:13.
8. „O, Doamne, Tată Veşnic”, *Imnuri*, nr. 109.

Preşedintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Preşedinţie

Familii eterne

Obligaţia noastră ca deţinători ai preoţiei este ca familiile noastre şi ale celor de lângă noi să fie principala noastră preocupare.

Sunt recunoscător să fiu cu dumneavoastră în această seară în sesiunea generală a preoţiei a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Acesta este un moment măreţ din istoria Bisericii. Acum o sută optzeci şi doi de ani, în 1834, în Kirtland, Ohio, toţi deţinătorii preoţiei au fost chemaţi să se întâlnească într-o casă din bârne de 4,2 pe 4,2 metri. S-a consemnat că, în acea adunare, profetul Joseph Smith a spus: „Nu ştiţi mai mult despre destinul acestei Biserici şi al acestei împărăţii decât ştie un prunc care stă în braţele mamei sale. Nu îl înţelegeţi… Ceea ce vedeţi aici, în această seară, este doar un număr mic de deţinători ai preoţiei, dar această Biserică va umple America de Nord şi America de Sud – va umple pământul”[1].

Milioane de deţinători ai preoţiei din mai mult de 110 ţări s-au adunat pentru această sesiune. Probabil că profetul Joseph a anticipat aceste vremuri şi viitorul glorios care încă ne aşteaptă.

Mesajul meu din această seară este o încercare de a descrie acel viitor şi ce trebuie să întreprindem pentru a face parte din planul fericirii pe care l-a pregătit Tatăl Ceresc pentru noi. Înainte să ne naştem, am trăit în familie alături de Tatăl nostru Ceresc exaltat şi etern. El a rânduit un plan care face posibil ca noi să avansăm şi să progresăm pentru a deveni asemenea Lui. A făcut-o din dragoste pentru noi. Scopul planului a fost de a ne oferi privilegiul să trăim pentru totdeauna aşa cum trăieşte Tatăl nostru Ceresc. Acest plan al Evangheliei ne-a oferit o viaţă muritoare în care urma să fim încercaţi. Ni s-a făcut o promisiune, că, prin ispăşirea lui Isus Hristos, dacă ne supunem legilor şi rânduielilor preoţiei ale Evangheliei, vom avea viaţa veşnică, cel mai mare dintre toate darurile Sale.

Viaţa veşnică este acel fel de viaţă pe care o trăieşte Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc. Dumnezeu a spus că scopul Său este „[de a realiza] nemurirea şi viaţa veşnică a omului” (Moise 1:39). Aşadar, marele scop al fiecărui deţinător al preoţiei este de a-şi oferi sprijinul în lucrarea de a-i ajuta pe oameni să obţină viaţa veşnică.

Fiecare efort al preoţiei şi fiecare rânduială a preoţiei sunt menite să-i ajute pe copiii Tatălui Ceresc să fie schimbaţi prin ispăşirea lui Isus Hristos pentru a deveni membri ai unor familii desăvârşite. Ca atare, „lucrarea

măreaţă a fiecărui om este să creadă în Evanghelie, să ţină poruncile, să creeze şi să desăvârşească o familie eternă”[2] şi să-i ajute pe alţii să facă la fel.

Deoarece acest lucru este adevărat, orice lucru pe care îl facem ar trebui să aibă în centrul său şi ca scop căsătoria celestială. Acest lucru înseamnă că trebuie să ne străduim să fim pecetluiţi în templul lui Dumnezeu cu o soţie pentru eternitate. De asemenea, trebuie să-i îndemnăm pe alţii să facă şi să ţină legăminte care unesc un soţ şi o soţie cu familia lor, în această viaţă şi în lumea care va veni.

De ce ar trebui ca acest lucru să conteze atât de mult pentru fiecare dintre noi – tânăr sau bătrân, diacon sau înalt preot, fiu sau tată? Deoarece obligaţia noastră ca deţinători ai preoţiei este ca familiile noastre şi ale celor de lângă noi să fie principala noastră preocupare. Fiecare decizie majoră ar trebui să se bazeze pe impactul pe care îl va avea aceasta asupra unei familii de a deveni demnă să trăiască alături de Tatăl Ceresc şi Isus Hristos. Nimic altceva în slujirea noastră din cadrul preoţiei nu este atât de important ca acest lucru.

Permiteţi-mi să vă spun ce ar putea să însemne acest lucru pentru un diacon care ascultă în această seară ca membru al unei familii şi al unui cvorum.

Poate că în familia lui se practică sau nu rugăciunea în familie cu regularitate sau seara în familie în mod frecvent. Dacă tatăl său, înţelegând aceste obligaţii, îşi cheamă familia să se adune pentru rugăciune sau cititul din scripturi, diaconul se poate grăbi să participe zâmbind. Îşi poate încuraja fraţii şi surorile să participe şi îi laudă când o fac. Îi poate cere tatălui o binecuvântare când începe şcoala sau în alte momente în care are nevoie.

Poate că el nu are un astfel de tată

credincios. Dar însăşi dorinţa lui de a avea acele experienţe va aduce puterile cerului în vieţile celor de lângă el datorită credinţei sale. Ei vor căuta acea viaţă de familie pe care diaconul şi-o doreşte cu toată inima.

Învăţătorul din cadrul Preoţiei aaronice poate vedea în însărcinarea sa de învăţător de acasă un prilej de a-L ajuta pe Domnul să schimbe vieţile membrilor unei familii. Domnul a sugerat acest lucru în Doctrină şi legăminte:

„Datoria învăţătorului este de a veghea, întotdeauna, asupra membrilor Bisericii şi de a fi cu ei şi de a-i întări;

Şi să vadă să nu fie nicio nedreptate în Biserică, nici supărări reciproce, nici minciuni, nici calomnii şi nici bârfă” (D&L 20:53–54).

În mod asemănător, preotului din Preoţia aaronică i s-a dat această însărcinare:

„Îndatorirea preotului este de a predica, de a propovădui, de a explica, de a îndemna şi a boteza şi de a administra împărtăşania.

Şi de a vizita casa fiecărui membru şi de a-i îndemna să se roage cu glas tare şi în secret şi de a participa la toate îndatoririle familiei” (D&L 20:46–47).

Poate vă întrebaţi, aşa cum am făcut-o şi eu când eram tânăr învăţător şi preot, cum aş putea oare să mă ridic la înălţimea acestor aşteptări. Nu eram niciodată sigur cum să îndemn într-un fel care ar ajuta o familie să progreseze spre viaţa veşnică, fără să jignesc sau să par a critica. Am învăţat că singurul îndemn care schimbă inimile vine de la Duhul Sfânt. Cel mai adesea, acest lucru are loc când depunem mărturie despre Salvator, care a fost şi este membrul de familie perfect. Pe măsură ce ne concentrăm pe dragostea noastră faţă de El, armonia şi pacea din căminele pe care le vizităm vor fi mai profunde. Duhul Sfânt va fi cu noi în slujirea oferită familiilor.

Prin felul în care se roagă, prin felul în care vorbeşte şi prin felul în care îndeamnă membrii familiei, tânărul deţinător al preoţiei poate aduce influenţa şi exemplul Salvatorului în minţile şi inimile lor.

Un înţelept deţinător al preoţiei mi-a arătat că a înţeles acest lucru. L-a rugat pe fiul meu tânăr să conducă vizita făcută în casa cuiva. A spus că familia se putea opune îndemnurilor sale, dar s-a gândit că învăţătura şi mărturia simplă a unui băiat le-ar penetra mai bine inimile întărite.

Ce poate face tânărul vârstnic pentru a ajuta la formarea de familii eterne? Poate că se află pe punctul de a pleca în misiune. Se poate ruga din toată inima că va putea găsi familii, le va putea predica şi boteza. Încă îmi amintesc de ziua în care un tânăr prezentabil, tânăra lui soţie şi cele două fetiţe frumoase ale lor se aflau cu mine şi colegul meu misionar. Duhul Sfânt a venit şi le-a depus mărturie că Evanghelia lui Isus Hristos a fost restaurată. Au crezut suficient încât chiar au întrebat dacă le putem da fetiţelor lor o binecuvântare, aşa cum văzuseră în una dintre adunările noastre de împărtăşanie. Aveau deja dorinţa de a-şi binecuvânta copiii, dar încă nu înţelegeau că adevăratele binecuvântări puteau fi obţinute numai în templele lui Dumnezeu după ce ar fi făcut legăminte.

Încă mă doare să mă gândesc la acel cuplu şi la acele fetiţe, care, probabil, acum sunt în vârstă, fără promisiunea de a avea o familie eternă. Părinţii lor au avut cel puţin o idee vagă despre binecuvântările care le puteau fi disponibile. Speranţa mea este să li se ofere totuşi, cumva, undeva, prilejul de a deveni demni pentru a fi o familie eternă.

Alţi vârstnici care vor merge în misiune vor avea fericita experienţă pe care a avut-o fiul meu, Matthew. El şi colegul său au găsit o văduvă cu 11 copii care trăiau în condiţii precare. Voia pentru ei ceea ce vreţi şi dumneavoastră – să aibă o familie eternă. Pentru fiul meu, în acel moment, acel lucru părea imposibil sau cel puţin improbabil.

La mulţi ani după ce fiul meu a botezat văduva, am vizitat acel oraş şi ea m-a invitat să-i cunosc familia la biserică. A trebuit să aştept puţin căci cei mai mulţi dintre copiii ei, împreună cu nepoţii ei numeroşi, au venit din mai multe capele din regiune. Un fiu slujea cu credinţă în episcopat şi mulţi dintre copiii ei erau binecuvântaţi de legăminte făcute în templu şi ea este pecetluită într-o familie eternă. În timp ce-mi luam rămas bun de la această soră dragă, m-a prins de mijloc (era foarte scundă, aşa că abia putea ajunge să mă cuprindă de mijloc) şi mi-a spus: „Te rog să-i spui lui Mateo să se întoarcă în Chile înainte să mor". Datorită acelor vârstnici credincioşi, ea putea anticipa cel mai măreţ dintre toate darurile lui Dumnezeu.

Sunt lucruri pe care, după ce se întoarce din misiunea sa, un vârstnic trebuie să le facă pentru a fi fidel angajamentului său de a căuta viaţa veşnică pentru el şi pentru cei pe care-i iubeşte. Nu există un angajament mai important în timp sau eternitate decât căsătoria. Aţi auzit un sfat înţelep, ca, la scurt timp după misiune, în planurile voastre, să faceţi din căsătorie o prioritate. Slujitorul credincios din cadrul preoţiei se va îngriji de acest lucru în mod înţelept.

Gândindu-se la căsătorie, el va înţelege că alege părinţii copiilor săi şi moştenirea de care vor avea parte. El va face alegerea căutând în mod activ şi rugându-se cu chibzuinţă. Se va asigura că persoana cu care se căsătoreşte îi împărtăşeşte idealurile cu privire la familie, convingerea despre scopul Domnului legat de căsătorie şi că ea este o persoană căreia ar fi dispus să-i încredinţeze fericirea copiilor.

Preşedintele N. Eldon Tanner a oferit un sfat înţelept: „Părinţii pe care trebuie să-i cinstiţi mai mult decât pe oricare alţii sunt părinţii viitorilor voştri copii. Acei copii sunt îndreptăţiţi să aibă cei mai buni părinţi pe care-i puteţi oferi – părinţi curaţi"[3]. Puritatea va fi protecţia voastră şi protecţia copiilor voştri. Le datoraţi acea binecuvântare.

Unii dintre cei care ascultă în seara aceasta sunt soţi şi taţi. Ce puteţi face? Speranţa mea este că dorinţa dumneavoastră de a face schimbările necesare pentru a trăi într-o bună zi împreună cu familia dumneavoastră în împărăţia celestială a crescut. Ca tată care deţine preoţia, cu soţia dumneavoastră alături, puteţi atinge inima fiecărui membru al familiei pentru a-l îndemna să aştepte cu nerăbdare acea zi. Veţi participa la adunările de împărtăşanie cu familia dumneavoastră, veţi ţine seri în familie în care Duhul Sfânt va fi invitat, vă veţi ruga cu soţia şi familia dumneavoastră şi vă veţi pregăti să vă duceţi familia la templu. Veţi merge cu ei pe cărarea către un cămin de familie etern.

Vă veţi trata soţia şi copiii în felul în care v-a tratat Tatăl Ceresc. Veţi urma exemplul şi îndrumarea Salvatorului de a vă conduce familia în felul Său.

„Nicio putere sau nicio influenţă nu poate şi nici nu trebuie să fie menţinută în virtutea preoţiei, decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate şi blândeţe şi prin dragoste sinceră;

Prin blândeţe şi pură cunoaştere care vor lărgi considerabil sufletul, fără ipocrizie şi fără înşelăciune;

Mustrând cu severitate la timpul necesar, când sunt inspiraţi de Duhul Sfânt; şi, după aceea, arătându-i aceluia pe care l-ai mustrat o dragoste sporită pentru ca el să nu te considere ca duşmanul său." (D&L 121:41–43)

Domnul le-a spus taţilor care deţin preoţia ce fel de soţi trebuie să fie. El spune: „Iubeşte-ţi nevasta cu toată inima ta şi lipeşte-te de ea şi de nimeni [altcineva]" (D&L 42:22). Când Domnul vorbeşte atât soţului, cât şi soţiei, El porunceşte: „Să nu… comiţi adulter… şi nici să nu faci nimic asemănător" (D&L 59:6).

Pentru tineri, Domnul a stabilit standardul. „Copii, ascultaţi de părinţii voştri în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului" (Coloseni 3:20) şi „cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta" (Exodul 20:12).

Când Domnul Se adresează fiecărui membru al familiei, sfatul Său este de a se iubi şi sprijini reciproc.

El ne roagă să ne „străduim să desăvârşim viaţa fiecărui… membru" al familiei, să „întărim pe cel slab; să salvăm pe cel iubit care s-a rătăcit şi să ne bucurăm de tăria sa spirituală reînnoită"[4].

De asemenea, Domnul ne cere să facem tot ce putem pentru a ne ajuta rudele decedate să fie cu noi în căminul nostru etern.

Conducătorul grupului de înalţi preoţi care a muncit cu sârguinţă să ajute oamenii să-şi găsească strămoşi şi să ducă nume la templu îi salvează pe cei dinaintea noastră. În lumea care va veni, li se vor oferi mulţumiri acelor înalţi preoţi şi celor care înfăptuiesc rânduielile, deoarece nu şi-au uitat familia care aştepta în lumea spiritelor.

Profeţii au spus: „Cea mai importantă lucrare a Domnului pe care o veţi face vreodată va fi lucrarea pe care o faceţi în propriul cămin. Învăţământul de acasă, lucrarea episcopatului şi alte responsabilităţi din Biserică sunt, cu toate, importante, dar cea mai importantă lucrare este cea din propriul cămin"[5].

Slujirea de cea mai mare valoare din căminul nostru şi din cadrul preoţiei se va regăsi în faptele mici care ne ajută pe noi şi pe cei care-i iubim să progreseze spre viaţa veşnică. Poate că acele fapte par neînsemnate în această viaţă, dar vor aduce binecuvântări nepieritoare în eternitate.

Pe măsură ce suntem credincioşi în slujirea noastră de a-i ajuta pe copiii tatălui Ceresc să se întoarcă acasă la El, vom deveni demni de întâmpinarea pe care cu toţii ne-o dorim atât de mult când ne vom încheia slujirea de pe pământ. Acestea sunt cuvintele: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău" (Matei 25:21).

Printre acele „multe lucruri" se află promisiunea de a avea o posteritate fără de sfârşit. Rugăciunea mea este ca noi toţi să fim demni şi să-i ajutăm pe alţii să fie demni de acea binecuvântare divină în casa Tatălui nostru şi a Fiului Său Preaiubit, Isus Hristos. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 144–145.
2. Bruce R. McConkie, în Conference Report, apr. 1970, p. 26.
3. N. Eldon Tanner, *Church News*, 19 apr. 1969, p. 2.
4. Bruce R. McConkie, în Conference Report, apr. 1970, p. 27.
5. Harold B. Lee, *Decisions for Successful Living* (1973), p. 248–249.

Preşedintele Thomas S. Monson

O responsabilitate sacră

Acest preţios dar al puterii preoţiei aduce cu sine nu doar responsabilităţi sacre, ci şi binecuvântări speciale pentru noi şi pentru alţii.

Preaiubiţii mei fraţi, mă rog ca Spiritul să îndrume cuvintele mele în această seară. Noi, deţinătorii preoţiei, avem ceva în comun. Ni s-a dat responsabilitatea de a deţine preoţia lui Dumnezeu şi de a acţiona în numele Său. Noi suntem beneficiarii unei responsabilităţi sacre. Se aşteaptă mult de la noi.

Citim în Doctrină şi legăminte, secţiunea 121, versetul 36: „Drepturile preoţiei sunt legate inseparabil de puterile cerului". Ce dar minunat ni s-a dat. Noi avem responsabilitatea să apărăm şi să păzim această preoţie şi să fim demni de toate binecuvântările glorioase pe care Tatăl nostru din Cer le-a pregătit pentru noi şi pentru alţii, prin noi.

Oriunde ne ducem, preoţia noastră vine cu noi. Staţi voi în locuri sfinte? Înainte să vă expuneţi, atât pe dumneavoastră, cât şi preoţia pe care o deţineţi, riscului de a vă aventura în locuri nepotrivite sau de a participa la activităţi care nu vă fac cinste dumneavoastră sau preoţiei pe care o deţineţi, opriţi-vă pentru a vă gândi la consecinţe. Amintiţi-vă cine sunteţi şi ce aşteaptă Dumnezeu de la voi. Sunteţi un copil al promisiunii. Sunteţi un bărbat puternic. Sunteţi un fiu al lui Dumnezeu.

Acest preţios dar al puterii preoţiei aduce cu sine nu doar responsabilităţi sacre, ci şi binecuvântări speciale pentru noi şi pentru alţii. Sper ca noi, în orice loc ne-am afla, să fim întotdeauna demni de a apela la puterea preoţiei, pentru că nu ştim niciodată când va veni momentul în care trebuie şi avem ocazia de a face astfel.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un prieten de-al meu lupta în Pacificul de Sud, atunci când avionul său a fost doborât deasupra oceanului. El şi ceilalţi membri ai echipajului s-au paraşutat cu succes din avionul care ardea, şi-au umflat plutele şi s-au ţinut strâns de ele timp de trei zile.

În cea de-a treia zi, ei au observat ceva ce ştiau că trebuie să fie un vas de salvare. A trecut pe lângă ei. În dimineaţa următoare, a trecut iar pe lângă ei. Au început să dispere când şi-au dat seama că aceasta era ultima zi în care vasul de salvare s-ar mai fi aflat în zonă.

Atunci, Spiritul Sfânt i-a spus prietenului meu: „Voi aveţi preoţia. Porunciţi salvatorilor să vină să vă ia".

A făcut aşa cum a fost îndemnat: „În numele lui Isus Hristos şi prin puterea preoţiei, întoarceţi-vă şi luaţi-ne".

În câteva minute, vasul era lângă ei şi au fost ajutaţi să se urce pe punte. Un deţinător credincios şi demn al preoţiei, aflat într-o situaţie dificilă, îşi exercitase acea preoţie şi a binecuvântat viaţa lui şi a altora.

Sper să ne hotărâm, aici şi acum, să fim întotdeauna pregătiţi pentru momentele în care ne vom afla în nevoie, în care vom sluji şi în cele de binecuvântare.

Acum, când încheiem această adunare generală a preoţiei, vă spun că sunteţi o „[generaţie] aleasă, o preoţie împărătească" (1 Petru 2:9). Sper să fim demni de aceste onoruri divine, mă rog în numele lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, amin. ■

Preşedintele Thomas S. Monson

Alegeri

Fie ca noi să alegem întotdeauna ceea ce este corect, deşi mai greu de susţinut, şi nu ce este greşit, deşi mai uşor de susţinut.

Fraţi şi surori, înainte de a-mi începe mesajul oficial, doresc să anunţ patru noi temple care, în lunile şi anii ce urmează, vor fi construite în următoarele locuri: Quito, Ecuador; Harare, Zimbabwe; Belém, Brazilia; şi un al doilea templu în Lima, Peru.

În anul 1963, când am devenit membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, existau 12 temple în funcţiune în întreaga Biserică. După dedicarea Templului City Center, Provo, în urmă cu două săptămâni, sunt în funcţiune acum 150 de temple în lume. Cât de recunoscători suntem pentru binecuvântările pe care le primim în aceste case sfinte!

Fraţi şi surori, doresc să-mi exprim recunoştinţa pentru prilejul de a vă împărtăşi câteva gânduri în această dimineaţă.

Cu puţin timp în urmă, mă gândeam la alegeri. Se spune că evenimente mărunte pot avea o influenţă majoră asupra istoriei, iar acest lucru este valabil şi în cazul vieţii omului. Alegerile pe care le facem ne determină destinul.

Când am plecat din existenţa premuritoare şi am intrat în viaţa muritoare, am adus cu noi darul posibilităţii de a alege. Ţelul nostru este să dobândim gloria celestială şi alegerile pe care le facem vor determina, în mare măsură, dacă ne vom atinge sau nu ţelul.

Cei mai mulţi dintre dumneavoastră au auzit despre Alice din povestea *Alice în Ţara Minunilor*, scrisă de Lewis Carroll. Vă amintiţi că ea ajunge la o răscruce a două drumuri care se întind în faţa ei, dar în direcţii opuse. În timp ce se gândea pe care drum să meargă, apare motanul Cheshire, pe care Alice îl întreabă: „Ce cale să urmez?”.

Motanul răspunde: „Depinde încotro vrei să mergi. Dacă nu ştii unde vrei să mergi, atunci nu contează ce cale urmezi!”[1].

Spre deosebire de Alice, noi ştim unde vrem să mergem şi *contează* ce cale urmăm, pentru că această cale pe care o urmăm în această viaţă ne duce la destinaţia noastră din viaţa viitoare.

Fie ca noi să alegem să clădim în noi o credinţă puternică şi mare, care va fi cea mai eficientă apărare a noastră împotriva planurilor duşmanului – o credinţă reală, felul de credinţă care ne va susţine şi ne va întări dorinţa de a alege ce este drept. Fără o astfel de credinţă, nu ajungem nicăieri. Cu ea, ne putem îndeplini ţelurile.

Deşi este imperativ ca noi să alegem cu înţelepciune, există momente în care vom face alegeri nesăbuite. Darul pocăinţei, dat de Salvatorul nostru, ne permite să corectăm coordonatele drumului nostru, pentru a putea să ne întoarcem la calea care ne va conduce la gloria celestială pe care o căutăm.

Fie ca noi să ne păstrăm curajul de a nu ţine cont de ceea ce spun majoritatea oamenilor. Fie ca noi să alegem întotdeauna ceea ce este corect, deşi mai greu de susţinut, şi nu ce este greşit, deşi mai uşor de susţinut.

În timp ce ne gândim la hotărârile pe care le facem în viaţă în fiecare zi – indiferent de alegerea pe care o facem – dacă Îl alegem pe Hristos, vom face întotdeauna alegerea corectă.

Mă rog din inimă şi cu umilinţă ca aceasta să fie alegerea pe care o vom face mereu, în numele lui Isus Hristos, Domnul şi Salvatorul nostru, amin. ■

NOTE

1. Adaptată dupa Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland* (1898), p. 89.

Bonnie L. Oscarson
preşedinta generală a Tinerelor Fete

Cred eu?

Dacă aceste lucruri sunt adevărate, atunci avem cel mai măreţ mesaj de speranţă şi ajutor pe care l-a cunoscut vreodată lumea.

În data de 30 martie, cu exact un an în urmă, micuţul Ethan Carnesecca, în vârstă de doi ani, din American Fork, Utah, a fost dus la spital pentru că avea pneumonie şi lichid în jurul plămânilor. Două zile mai târziu, starea lui devenise atât de gravă, încât a trebuit să fie transportat cu elicopterul la Spitalul de copii din oraşul Salt Lake. Mamei lui îngrijorate, Michele, i s-a permis să stea pe scaunul din faţă şi să-şi însoţească fiul. I s-au dat căşti cu microfon, pentru a putea vorbi cu celelalte persoane din elicopter. Putea să audă personalul medical care avea grijă de băieţelul ei bolnav şi, fiind ea însăşi asistentă medicală la pediatrie, Michele ştia destule pentru a înţelege că Ethan se afla în pericol.

În acest moment critic, Michele a observat că zburau pe deasupra Templului Draper, Utah. Din văzduh, ea a privit pe partea cealaltă a văii şi a putut vedea, de asemenea, Templul Jordan River, Templul Oquirrh Mountain şi chiar Templul Salt Lake în depărtare. I-a venit în minte gândul: „Crezi sau nu crezi?”

Ea spune referitor la această experienţă:

„Învăţasem despre binecuvântările templului şi [că] «familiile pot fi împreună pentru totdeauna» la Societatea Primară şi la Tinerele Fete. Am împărtăşit mesajul despre familii oamenilor buni din Mexic în timpul misiunii mele. Am fost pecetluită cu partenerul meu etern în templu pentru timp şi toată eternitatea. Am predat lecţii despre familii când eram conducătoare a Tinerelor Fete şi am împărtăşit copiilor mei, în cadrul serilor în familie, povestiri despre familiile eterne. ŞTIAM aceste lucruri, dar CREDEAM eu oare în ele? Răspunsul a venit tot atât de repede pe cât mi-a trecut prin minte întrebarea: Spiritul a confirmat inimii şi minţii mele răspunsul pe care îl ştiam deja – ÎNTR-ADEVĂR, credeam!

În acel moment mi-am vărsat sufletul în rugăciune către Tatăl meu Ceresc, mulţumindu-I pentru cunoaşterea şi credinţa pe care le aveam că familiile pot fi, cu adevărat, împreună pentru totdeauna. I-am mulţumit pentru Fiul Său, Isus Hristos, care a făcut posibil acest lucru. I-am mulţumit pentru fiul meu şi I-am spus Tatălui Ceresc că, dacă El avea nevoie să-l ia pe micuţul meu Ethan în căminul Său ceresc, era în ordine. Mi-am pus întreaga încredere în Tatăl meu Ceresc şi am ştiut că aveam să-l văd pe Ethan din nou. Am fost atât de recunoscătoare că, într-un moment de criză, am avut cunoaşterea ŞI credinţa că Evanghelia era adevărată! Am avut pace”[1].

Ethan a petrecut multe săptămâni în spital, primind îngrijiri medicale de specialitate. Rugăciunile, postul şi credinţa celor dragi, îmbinate cu acea îngrijire, i-au permis să părăsească spitalul şi să se întoarcă acasă pentru a fi împreună cu familia lui. Astăzi, el este sănătos şi se simte bine.

Acest moment hotărâtor pentru Michele i-a confirmat acesteia că ceea ce fusese învăţată toată viaţa ei era mai mult decât cuvinte; este adevărul.

Suntem noi, uneori, atât de obişnuiţi cu binecuvântările care ne-au fost date în calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă, încât nu reuşim să înţelegem pe deplin miracolul şi măreţia uceniciei în Biserica adevărată a Domnului? Suntem, vreodată, vinovaţi de a fi nerecunoscători pentru cel mai mare dar care poate fi oferit în această viaţă? Salvatorul Însuşi ne-a învăţat: „Dacă ţii poruncile Mele şi înduri până la sfârşit, vei avea viaţă veşnică, care este cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu”[2].

Noi credem că această Biserică este mai mult decât un simplu loc bun în care să mergem duminica şi să învăţăm cum să fim o persoană bună. Este mai mult decât un simplu şi frumos club social creştin unde putem să ne asociem cu persoane care au principii morale. Nu este doar un set minunat de idei pe care părinţii le pot preda copiilor lor în cadrul căminului, astfel încât ei să fie oameni responsabili şi drăguţi. Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă reprezintă mult mai mult decât toate aceste lucruri.

Gândiţi-vă doar un minut la afirmaţiile profunde pe care le facem în această Biserică. Noi credem că aceeaşi Biserică, pe care Isus Hristos a întemeiat-o în timp ce era pe pământ, a fost restaurată, încă o dată, de un profet chemat de Dumnezeu în zilele noastre şi că cei care ne conduc deţin aceeaşi putere şi autoritate de a acţiona în numele lui Dumnezeu pe care au deţinut-o apostolii din vechime. Aceasta se numeşte preoţia lui Dumnezeu. Noi afirmăm că, prin această autoritate restaurată, putem primi rânduieli necesare salvării, cum ar fi botezul, şi ne putem bucura de darul purificator de a-L avea pe Duhul Sfânt cu noi întotdeauna. Noi avem apostoli şi profeţi care conduc şi îndrumă această Biserică prin cheile preoţiei şi noi credem că Dumnezeu le vorbeşte copiilor Săi prin aceşti profeţi.

Noi credem, de asemenea, că această putere a preoţiei face posibil ca, în templele sfinte, să putem încheia legăminte şi să primim rânduieli care, într-o zi, ne vor permite să ne întoarcem în prezenţa lui Dumnezeu şi să trăim alături de El pentru totdeauna. De asemenea, noi afirmăm că, prin această putere, familiile pot fi pecetluite împreună pentru eternitate, când un bărbat şi o femeie intră în noul şi nepieritorul legământ al căsătoriei, înfăptuit în clădiri sacre despre care credem că sunt, literalmente, case ale lui Dumnezeu. Noi credem că putem primi aceste rânduieli necesare salvării nu numai pentru noi înşine, ci şi pentru strămoşii noştri care au trăit pe pământ şi nu au avut prilejul de a participa la aceste rânduieli esenţiale, necesare salvării. Noi credem că, prin înlocuitori, putem înfăptui rânduieli pentru strămoşii noştri în aceste temple sfinte.

Noi credem că, prin intermediul unui profet şi prin puterea lui Dumnezeu, am primit şi alte scripturi, care depun mărturie alături de Biblie, declarând că Isus Hristos este Salvatorul lumii.

Noi afirmăm că Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă este împărăţia lui Dumnezeu şi singura Biserică adevărată de pe pământ. Este numită Biserica lui Isus Hristos deoarece El o conduce; este Biserica Lui şi toate aceste lucruri sunt posibile datorită sacrificiului Său ispăşitor.

Noi credem că toate aceste caracteristici unice nu pot fi găsite în alt loc sau în altă organizaţie de pe acest pământ. Cu toate că alte religii şi biserici sunt bune şi sincere, niciuna dintre ele nu are autoritatea de a asigura rânduielile necesare salvării, care sunt accesibile în Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă.

Avem cunoştinţe despre aceste lucruri, dar *credem în ele*? Dacă aceste lucruri sunt adevărate, atunci avem cel mai măreţ mesaj de speranţă şi ajutor pe care l-a cunoscut vreodată lumea. A crede în aceste lucruri este o problemă de importanţă eternă pentru noi şi pentru cei pe care îi iubim.

Pentru a crede, trebuie nu numai să cunoaştem Evanghelia, ci să şi simţim adevărul Evangheliei! Este posibil ca noi să trăim potrivit Evangheliei doar în mod mecanic, pentru că aceasta se aşteaptă din partea noastră sau pentru că este cultura în care am fost crescuţi sau pentru că este un obicei. Poate că unii nu au simţit ceea ce a simţit poporul regelui Beniamin după predica sa convingătoare: „Ei toţi au strigat într-un singur glas, zicând: Da, noi credem toate cuvintele pe care ni le-ai spus către noi; şi, de asemenea, ştim că ele sunt sigure şi adevărate datorită Spiritului Domnului cel Atotputernic, care a lucrat o schimbare mare în noi sau în inimile noastre, pentru că nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat”[3].

Noi toţi trebuie să căutăm să avem inima şi caracterul schimbate, astfel încât să nu mai avem dorinţa de a urma căile lumeşti, ci de a fi plăcuţi lui Dumnezeu. Adevărata convertire este un proces care se petrece în decursul unei perioade şi implică bunăvoinţa de a exercita credinţă. Vine atunci când cercetăm scripturile în loc să căutăm pe Internet. Vine atunci când suntem supuşi poruncilor lui Dumnezeu. Convertirea vine atunci când îi slujim pe cei din jurul nostru. Vine prin rugăciune sinceră, frecventarea cu regularitate a templului şi îndeplinirea cu credinţă a responsabilităţilor date de Dumnezeu. Necesită consecvenţă şi efort zilnic.

Deseori, sunt întrebată: „Care este cea mai dificilă încercare cu care se confruntă tinerii noştri în aceste zile?" Eu cred că este influenţa omniprezentă a „[clădirii mari şi spaţioase]" în vieţile lor[4]. Dacă, într-adevăr, Cartea lui Mormon a fost scrisă anume pentru zilele noastre, atunci nu putem să nu observăm relevanţa pe care o au pentru noi toţi mesajele din viziunea lui Lehi despre pomul vieţii şi influenţa acelor oameni din clădirea mare şi spaţioasă, care arătau batjocoritori cu degetul.

Cea mai sfâşietoare pentru mine este descrierea acelora care s-au luptat deja prin negura întunericului pe cărarea dreaptă şi îngustă, s-au ţinut strâns de bara de fier, şi-au atins scopul şi au început să guste din fructul pur şi delicios al pomului vieţii. Apoi, în scripturi este consemnat faptul că oamenii aceia frumos îmbrăcaţi din clădirea mare şi spaţioasă aveau o „[atitudine]… batjocoritoare şi arătau cu degetul pe cei care veniseră şi luaseră din fruct.

Şi, *după ce au gustat din fruct*, s-au ruşinat din cauza celor care îşi băteau joc de ei; şi au pornit-o pe căi nepermise şi au fost pierduţi"[5].

Aceste versete îi descriu pe cei care au deja Evanghelia lui Isus Hristos în vieţile lor. Fie că ne-am născut în ea, fie că a trebuit să luptăm prin negura întunericului pentru a o găsi, noi am gustat din acest fruct, care „este cel mai preţios şi cel mai dorit"[6] şi are potenţialul de a ne aduce viaţa eternă, „cel mai mare dintre toate darurile lui Dumnezeu". Trebuie doar să continuăm să ne ospătăm şi să nu le dăm atenţie celor care îşi bat joc de crezurile noastre, sau celor care se bucură să creeze îndoieli în mintea altor oameni, sau celor care îi critică pe conducătorii Bisericii şi doctrina ei. Este o alegere pe care o facem în fiecare zi – alegem credinţa în locul îndoielii. Vârstnicul M. Russell Ballard ne-a îndemnat: „Staţi în barcă, folosiţi vesta dumneavoastră de salvare [şi] ţineţi-vă cu ambele mâini"[7].

Ca membri ai Bisericii adevărate a Domnului, noi suntem deja în barcă. Nu trebuie să căutăm printre filosofiile lumii adevărul care ne va aduce alinare, ajutor şi îndrumare pentru a ne conduce în siguranţă prin încercările vieţii – noi îl avem deja! La fel cum mama lui Ethan a putut să examineze ceea ce crezuse atâta timp şi să declare cu încredere într-un moment de criză: „Într-adevăr, cred", putem şi noi!

Depun mărturie că a fi membru în împărăţia Domnului este un dar de valoare nemărginită. Depun mărturie că binecuvântările şi pacea pe care Domnul le are pregătite pentru cei care sunt supuşi şi credincioşi sunt mai mari decât orice poate înţelege mintea omenească. Vă las această mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Consemnare în jurnalul personal, împărtăşită lui Bonnie L. Oscarson.
2. Doctrină şi legăminte 14:7.
3. Mosia 5:2.
4. 1 Nefi 8:26.
5. 1 Nefi 8:27–28; subliniere adăugată.
6. 1 Nefi 15:36.
7. M. Russell Ballard, „Stai în barcă şi ţine-te bine!", *Liahona*, nov. 2014, p. 92.

Episcopul W. Christopher Waddell
al doilea consilier în Episcopatul care prezidează

Un model pentru obţinerea păcii

Pacea pe care noi toţi o căutăm o putem obţine atunci când acţionăm – învăţând de la Isus Hristos, ascultând cuvintele Sale şi umblând alături de El.

Cu câţiva ani în urmă, fiica noastră şi ginerele nostru au fost chemaţi să predea împreună o clasă a Societăţii Primare la care participau cinci băieţi energici în vârstă de patru ani. Fiica noastră avea responsabilitatea de a preda, iar ginerele nostru de a se asigura că aceşti copii aveau un comportament adecvat; dându-şi toată silinţa pentru a păstra o atmosferă liniştită în mijlocul haosului ocazional, pentru a putea preda copiilor principii ale Evangheliei.

În timpul unei ore foarte dificile, după ce ginerele nostru l-a avertizat de mai multe ori pe unul dintre băieţei, care era plin de energie, l-a scos afară din clasă. Îndată ce au ieşit din clasă, şi chiar în momentul în care ginerele nostru se pregătea să vorbească cu băieţelul despre comportamentul său şi despre faptul că trebuia să-i găsească părinţii, băieţelul l-a oprit pe ginerele nostru înainte ca acesta să poată spune ceva şi, ţinând o mână în aer şi vizibil emoţionat, a izbucnit: „Uneori îmi este greu să mă gândesc la Isus!”

În călătoria noastră prin viaţa muritoare, oricât de minunată este destinaţia dorită şi oricât de palpitantă se dovedeşte a fi călătoria, noi toţi vom avea parte de încercări şi tristeţe de-a lungul ei. Vârstnicul Joseph B. Wirthlin ne-a învăţat: „Dar cadranul de pe roata suferinţei ne indică, în final, pe fiecare dintre noi. Într-un moment sau altul, fiecare trebuie să treacă prin durere. Nimeni nu este scutit”[1]. „Domnul, în înţelepciunea Sa, nu apără pe nimeni de durere sau de tristeţe.”[2] Cu toate acestea, capacitatea noastră de a merge pe acest drum în pace depinde, în mare parte, de faptul dacă ne este greu sau nu să ne gândim la Isus.

Pacea minţii, pacea conştiinţei şi pacea inimii nu sunt obţinute în funcţie de abilitatea noastră de a evita încercările, tristeţea sau durerea. În pofida rugăciunilor noastre sincere, nu vom putea evita toate furtunile, nu toate infirmităţile vor fi vindecate şi e posibil să nu înţelegem pe deplin fiecare doctrină, principiu sau practică propovăduită de profeţi, văzători şi revelatori. Cu toate acestea, ne-a fost promisă pacea – cu o condiţie (ce trebuie îndeplinită).

În Evanghelia după Ioan, Salvatorul ne-a învăţat că, în pofida necazurilor vieţii, putem să ne bucurăm; putem să sperăm şi nu trebuie să ne temem, deoarece El a declarat: „[Veţi avea pace] *în Mine*”.[3] Credinţa în Isus Hristos şi în sacrificiul Său ispăşitor este şi va fi întotdeauna primul principiu al Evangheliei şi temelia pe care ne clădim speranţa pentru „pace în această lume şi viaţă veşnică în lumea care va veni[4].

Pentru a avea sprijin în timp ce căutăm pacea în mijlocul încercărilor

zilnice ale vieţii, ne-a fost oferit un model simplu de a ne păstra gândurile concentrate asupra Salvatorului, care a spus: „Învaţă de la Mine şi ascultă cuvintele Mele; umblă în umilinţa ce vine din Spiritul Meu şi vei avea pace în Mine. Eu sunt Isus Hristos”[5].

Învaţă de la Mine, ascultă cuvintele Mele şi umblă în umilinţa ce vine din Spiritul Meu – trei paşi însoţiţi de o promisiune.

Primul pas: „Învaţă de la mine”

În Isaia citim: „Popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice: «Veniţi, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui şi să umblăm pe cărările lui»”[6].

În templele tot mai numeroase care sunt construite pe întregul pământ, învăţăm despre Isus Hristos şi despre rolul Său în planul Tatălui, în calitate de Creator al acestei lumi, de Salvator şi Mântuitor al nostru şi sursa păcii noastre.

Preşedintele Thomas S. Monson ne-a învăţat: „Lumea poate fi un loc plin de încercări şi dificil în care să trăim… Când dumneavoastră şi cu mine mergem la casele sfinte ale lui Dumnezeu, când ne amintim de legămintele pe care le facem acolo, vom fi mult mai capabili să suportăm fiecare încercare şi să biruim fiecare ispită. În aceste sanctuare sacre noi vom găsi pace”[7].

Cu câţiva ani în urmă, în timp ce slujeam în America de Sud am participat la o conferinţă de ţăruş unde am întâlnit un cuplu care plângea pierderea recentă a bebeluşului lor.

La acea conferinţă, în timpul unui interviu, l-am întâlnit pentru prima dată pe fratele Tumiri şi am aflat despre pierderea lui. În timp ce vorbeam, mi-a spus că motivul tristeţii sale nu era datorat doar pierderii fiului său, ci şi gândului că nu-l va mai vedea niciodată. Mi-a explicat faptul că, în calitate de membri relativ noi ai Bisericii, ei economisiseră suficienţi bani pentru a merge la templu o dată, înainte de naşterea băiatului, şi fuseseră pecetluiţi unul cu celălalt şi împreună cu cele două fiice ale lor. Apoi, mi-a povestit cum au economisit bani pentru o nouă călătorie la templu, dar nu reuşiseră să-l ducă şi pe băieţelul lor, pentru a fi pecetluiţi şi cu el.

Dându-mi seama că e posibil să fie vorba de o neînţelegere, i-am explicat că-şi va vedea fiul din nou, dacă rămânea credincios, deoarece rânduiala care-l pecetluise cu soţia şi fiicele sale era suficientă pentru a-l pecetlui şi cu fiul său, care se născuse în legământ.

Apoi, m-a întrebat dacă aş putea să vorbesc cu soţia sa, care era de neconsolat de la moartea fiului lor, ce avusese loc în urmă cu două săptămâni.

Duminică după-amiaza, după conferinţă, m-am întâlnit cu sora Tumiri şi i-am explicat şi dânsei această doctrină glorioasă. Fiind încă foarte îndurerată, însă având acum şi o rază de speranţă, m-a întrebat cu lacrimi în ochi: „Chiar voi putea să-mi ţin din nou băieţelul în braţe? Este el cu adevărat al meu pentru totdeauna?” Am încredinţat-o că dacă-şi ţine legămintele, puterea de pecetluire din templu, care are efect datorită autorităţii lui Isus Hristos, îi va permite, cu adevărat, să fie din nou cu fiul ei şi să-l ţină în braţe.

Cu toate că sora Tumiri avea inima frântă din cauza pierderii fiului ei, a plecat de la acea întâlnire cu lacrimi de recunoştiinţă şi fiind plină de pace datorită rânduielilor sacre din templu, care sunt făcute posibile de către Salvatorul şi Mântuitorul nostru.

De fiecare dată când mergem la templu – în tot ceea ce auzim, facem şi spunem; în fiecare rânduială la care participăm; şi în fiecare legământ pe care-l facem – suntem îndrumaţi către Isus Hristos. Simţim pace în timp ce auzim cuvintele Sale şi învăţăm din exemplul Său. Preşedintele Gordon B. Hinckley ne-a învăţat: „Mergeţi la casa Domnului şi acolo veţi simţi Spiritul Său şi veţi comunica cu El şi veţi simţi o pace pe care nu o veţi găsi nicăieri altundeva”[8].

Al doilea pas: „Ascultă cuvintele Mele”

În Doctrină şi legăminte citim: „Fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este acelaşi lucru.”[9] Din timpul lui Adam şi până la profetul nostru actual, Thomas Spencer Monson, Domnul a vorbit prin reprezentanţii Săi autorizaţi. Cei care aleg să asculte şi să se supună cuvintelor Domnului, după cum sunt ele transmise prin profeţii Săi, vor găsi siguranţă şi pace.

În Cartea lui Mormon, găsim multe exemple ale importanţei faptului de a urma sfatul profetului şi de a sta alături de profet, unul dintre aceste exemple fiind o lecţie pe care o învăţăm din

viziunea lui Lehi despre pomul vieţii, care se găseşte în 1 Nefi capitolul 8. Niciodată nu a fost clădirea mare şi spaţioasă mai aglomerată sau zgomotul care vine de la ferestrele ei deschise niciodată nu a fost mai plin de batjocură, nu a oferit îndrumări mai greşite şi mai confuze decât în zilele noastre. În acest fragment citim despre două grupuri de oameni şi despre felul în care ei au răspuns strigătelor venite dinspre acea clădire.

Începând cu versetul 26, citim:

„Şi mi-am aruncat privirile împrejur şi am văzut pe partea cealaltă a râului cu apă o clădire mare şi spaţioasă…

Şi era plină de oameni… şi atitudinea lor era batjocoritoare şi arătau cu degetul pe cei care veniseră şi luaseră din frunct.

Şi, după ce au *gustat* din fruct, s-au ruşinat din cauza celor care îşi băteau joc de ei; şi au pornit-o pe căi nepermise şi au fost pierduţi”[10].

În versetul 33 citim despre alţii care au răspuns în mod diferit la ocara şi batjocura venită din partea celor din clădire. Lehi ne spune că oamenii din clădire „au arătat cu degetul cu dispreţ către mine şi către cei care, de asemenea, *luau* din fruct; dar noi nu i-am luat în seamă”[11].

O diferenţă importantă între cei care s-au ruşinat şi au pornit-o pe căi nepermise şi au fost pierduţi şi cei care nu au luat în seamnă batjocura venită din partea celor aflaţi în clădire, şi au rămas alături de profet, se găseşte în două expresii: prima „după ce au *gustat*” şi a doua „cei care… *luau*”.

Primul grup a ajuns la pom, a stat pentru o vreme alături de profet, însă doar a *gustat* din fruct. Deoarece nu au continuat să mănânce, ei au permis strigătelor venite dinspre clădire să-i afecteze şi să-i îndepărteze de profet pe căi nepermise, unde au fost pierduţi.

Cei care au continuat *să mănânce* din fruct au fost diferiţi de cei care au gustat şi apoi s-au îndepărtat. Aceşti oameni au ignorat zgomotul venit dinspre clădire, au stat alături de profet şi s-au bucurat de siguranţă şi pace. Angajamentul nostru faţă de Domnul şi faţă de slujitorii Săi nu poate să fie un angajament temporar. Dacă este aşa, suntem vulnerabili în faţa celor care caută să ne distrugă pacea. Pe măsură ce ascultăm ceea ce Domnul transmite prin slujitorii Săi autorizaţi, stăm în locuri sfinte şi nu putem fi mişcaţi.

Duşmanul ne oferă soluţii false care pot părea că ne oferă răspunsuri, însă ne îndepărtează şi mai mult de pacea pe care o căutăm. Ne oferă un miraj care poate părea adevărat şi sigur însă, în cele din urmă, asemeni clădirii mari şi spaţioase, se va prăbuşi şi-i va distruge pe toţi cei care caută pace înăuntrul zidurilor ei.

Adevărul se găseşte în simplitatea unui imn de la Societatea Primară: „Un profet a spus: Ţineţi poruncile. Căci dau *pace*, *siguranţă*”[12].

Al treilea pas: „Umblă în umilinţa ce vine din Spiritul Meu”

Oricât cât de mult ne îndepărtăm de cărare, Salvatorul ne invită să ne întoarcem şi să umblăm alături de El. Această invitaţie, să umblăm alături de Isus Hristos, este invitaţia de a-L însoţi în Ghetsimani şi din Ghetsimani pe Golgota şi de pe Golgota la Grădina Mormântului. Este o invitaţie să ţinem seama de măreţul Său sacrificiu ispăşitor, care este infinit şi are puterea de a ne ajuta în mod individual, şi să-l folosim. Este o invitaţie să ne pocăim, să apelăm la puterea Sa care purifică şi să apucăm braţele Sale iubitoare, care sunt întinse către noi. Este o invitaţie să fim liniştiţi.

Cu toţii am simţit, într-un anumit moment al vieţii noastre, durerea şi povara cauzate de păcat şi încălcare, deoarece „dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi”[13]. Totuşi, „de vor fi păcatele [noastre] cum e cârmâzul”, pe măsură ce folosim ispăşirea lui Isus Hristos şi umblăm alături de El pocăindu-ne sincer, „se vor face albe ca zăpada”[14]. Deşi am fost împovăraţi de vină, vom obţine pace.

Alma cel Tânăr a fost obligat să-şi recunoască păcatele atunci când a fost vizitat de un înger al Domnului. El a descris experienţa prin care a trecut astfel:

„Sufletul meu a fost sfâşiat în cel mai înalt grad şi torturat pentru toate păcatele mele…

Da, eu am văzut că m-am răzvrătit împotriva Dumnzeului meu şi că nu I-am ţinut poruncile Lui sfinte”[15].

Cu toate că păcatele lui erau grave şi în timp ce se chinuia astfel, el continuă:

„Mi-am amintit că am auzit profeţia tatălui meu către popor în legătură cu venirea unui Isus Hristos, un Fiu al lui Dumnezeu, ca să ispăşească pentru păcatele lumii…

Am implorat în inima mea: O, Isuse, Tu, Fiu al lui Dumnezeu, ai milă de mine”[16].

„Şi, niciodată, până când nu L-am implorat pe Domnul Isus Hristos

pentru milă, nu am primit iertarea păcatelor mele. Dar iată, eu L-am implorat pe El şi *am găsit pace în suflet*”[17].

Asemenea lui Alma, şi noi putem să găsim pace în suflet pe măsură ce umblăm cu Isus Hristos, ne pocăim de păcatele noastre şi folosim în viaţa noastră puterea Sa care vindecă.

Pentru a obţine pacea pe care o căutăm e nevoie de mai mult decât de o dorinţă. E nevoie să acţionăm – învăţând de la El, ascultând cuvintele Sale şi umblând alături de El. Nu avem puterea de a controla tot ce se întâmplă în jurul nostru, însă avem puterea să controlăm felul în care punem în aplicare modelul pentru obţinerea păcii oferit de Domnul – un model care ne ajută să ne fie uşor să ne gândim adesea la Isus.

Depun mărturie că Isus Hristos este „calea, adevărul şi viaţa”[18] şi că doar prin El putem să obţinem pacea adevărată în această viaţă şi viaţa eternă în lumea care va veni. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Joseph F. Wirthlin, „Orice s-ar întâmpla, să iubeşti”, *Liahona,* nov. 2008, p. 27.
2. Joseph F. Wirthlin, „Orice s-ar întâmpla, să iubeşti”, p. 26.
3. Ioan 16:33; subliniere adăugată.
4. Doctrină şi legăminte 59:23.
5. Doctrină şi legăminte 19:23–24.
6. Isaia 2:3.
7. Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 93.
8. Gordon B. Hinckley, în „Rejoice in the Blessings of the Temple”, *Liahona*, dec. 2002, p. 33.
9. Doctrină şi legăminte 1:38.
10. 1 Nefi 8:26–28; subliniere adăugată.
11. 1 Nefi 8:33; subliniere adăugată.
12. „Ţineţi poruncile” *Cântece pentru copii*, p. 69; subliniere adăugată.
13. 1 Ioan 1:8.
14. Isaia 1:18.
15. Alma 36:12–13.
16. Alma 36:17–18.
17. Alma 38:8; subliniere adăugată.
18. Ioan 14:6.

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Taţii

Astăzi mă concentrez asupra binelui pe care îl pot face bărbaţii în cadrul celor mai distinse roluri masculine – acelea de soţ şi de tată.

Astăzi voi vorbi despre taţi. Taţii sunt de primă importanţă în planul divin pentru fericire şi vreau să-i încurajez pe cei care se străduiesc să îndeplinească această chemare aşa cum se cuvine. A lăuda şi a încuraja calitatea de tată şi pe taţi nu înseamnă să faci de ruşine sau să micşorezi importanţa cuiva. Pur şi simplu, astăzi mă concentrez asupra binelui pe care îl pot face bărbaţii în cadrul celor mai distinse roluri masculine – acelea de soţ şi de tată.

David Blankenhorn, autorul cărţii *Fatherless America*, a remarcat: „Astăzi, societatea americană este, în esenţă, divizată şi ambivalentă în ceea ce priveşte conceptul de paternitate. Unii oameni nici măcar nu-şi amintesc de el. Alţii sunt ofensaţi de el. Alţii, printre care se află mai mulţi decât câţiva eruditi care studiază familia şi scriu despre ea, îl neglijează sau îl dispreţuiesc. Mulţi alţii nu i se opun în mod special, dar nici nu îi sunt dedicaţi în mod special. Mulţi oameni ar dori să putem ţine seama de el, dar cred că societatea noastră, pur şi simplu, nu mai poate sau nu mai vrea”[1].

Ca Biserică, noi credem în taţi. Noi credem în „idealul privind bărbatul care îşi pune familia pe primul loc”[2]. Noi credem că „planul divin pentru taţi este de a conduce familiile lor cu dragoste şi dreptate şi ei sunt răspunzători de satisfacerea nevoilor pentru viaţa şi protejarea familiilor lor”[3]. Noi credem că, în responsabilităţile lor complementare în

ceea ce priveşte familia, „taţii şi mamele sunt obligaţi să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali”[4]. Noi credem că, departe de a fi de prisos, taţii sunt unici şi de neînlocuit.

Unii văd beneficiul paternităţii în termeni sociali, ca un lucru care le conferă bărbaţilor obligaţii faţă de copiii lor, impunându-le să fie buni cetăţeni şi să se gândească la nevoile altora, completând „investiţia maternă în copii cu investiţia paternă în copii… Pe scurt, este important pentru bărbaţi să fie taţi. Este important pentru copii să aibă taţi. Este important pentru societate să creeze taţi”[5]. În timp ce aceste consideraţii sunt, cu siguranţă, adevărate şi importante, noi ştim că paternitatea este mult mai mult decât un concept social sau un produs al evoluţiei. Rolul tatălui este de origine divină, începând cu Tatăl din Cer şi, în această lume muritoare, cu tatăl Adam.

Taţii dau dovadă de dragoste în timp ce muncesc pentru a-şi sluji şi întreţine familia.

Calitatea de tată presupune sacrificiu, însă aduce o mulţumire ce nu poate fi obţinută altfel.

Exemplul perfect şi divin al calităţii de tată este Tatăl nostru Ceresc. Natura şi însuşirile Sale includ o abundenţă de bunătate şi o dragoste perfectă. Lucrarea Sa şi slava Sa sunt progresul, fericirea şi viaţa veşnică a copiilor Săi.[6] În această lume imperfectă, taţii nu pot pretinde să fie comparabili cu măreţia din cer, dar, atunci când sunt la înălţime, ei se străduiesc să urmeze exemplul Său şi realizează, cu adevărat, lucrarea Lui. Ei sunt onoraţi cu o încredere deosebită şi sobră.

Pe noi, bărbaţii, calitatea de tată ne expune propriei slăbiciuni şi nevoii de a ne perfecţiona. Calitatea de tată necesită sacrificiu, dar este o sursă de satisfacţii incomparabile şi bucurie. Din nou, modelul suprem este Tatăl nostru Ceresc, care ne-a iubit atât de mult pe noi, copiii Săi de spirit, încât ni L-a dat pe Singurul Său Fiu Născut pentru salvarea şi exaltarea noastră.[7] Isus a spus: „Nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi”[8]. Taţii dovedesc acea dragoste atunci când îşi petrec viaţa muncind în fiecare zi pentru a-şi sluji şi a-şi întreţine familiile.

Probabil, cea mai importantă muncă a unui tată este aceea de a întoarce inimile copiilor săi către Tatăl lor Ceresc. Dacă prin exemplul său şi prin cuvintele sale, un tată poate demonstra cum acţionează oamenii în viaţa de zi cu zi atunci când sunt loiali lui Dumnezeu, acel tată le va fi dat copiilor săi cheia pentru pace în această viaţă şi viaţă veşnică în lumea care va veni.[9] Un tată care citeşte scripturile copiilor săi şi împreună cu ei, îi familiarizează pe aceştia cu glasul Domnului.[10]

În scripturi se pune în mod repetat accentul pe obligaţia părintească de a-i învăţa pe copii noştri:

„Şi din nou, dacă sunt părinţi care au copii în Sion sau în oricare dintre ţăruşii lui organizaţi, care nu îi învaţă, când au opt ani, să înţeleagă doctrina pocăinţei, a credinţei în Hristos, Fiul Dumnezeului celui Viu, şi a botezului şi a darului Duhului Sfânt prin aşezarea mâinilor, păcatul va fi asupra capetelor părinţilor…

Şi ei îi vor învăţa, de asemenea, pe copiii lor să se roage şi să umble în dreptate înaintea Domnului”[11].

În anul 1833, Domnul i-a mustrat pe membrii Primei Preşedinţii pentru că nu au acordat suficientă atenţie datoriei de a-şi învăţa copiii. Unuia dintre ei El i-a spus: „Tu nu i-ai învăţat pe copiii tăi lumina şi adevărul, potrivit poruncilor; şi cel rău are, încă, putere asupra ta şi aceasta este cauza suferinţei tale”[12].

Taţii trebuie să propovăduiască, fiecărei generaţii, din nou, legea şi lucrările lui Dumnezeu. După cum a declarat psalmistul:

„El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel, şi a poruncit părinţilor noştri să-şi înveţe în ea copiii,

ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naşte, şi care, [atunci] când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor;

pentru ca aceştia să-şi pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, şi să păzească poruncile Lui”[13].

Fără îndoială, predarea Evangheliei este o îndatorire pe care o au şi taţii, şi mamele, dar Domnul ne arată cu claritate că El Se aşteaptă ca taţii să fie responsabili pentru a face din aceasta o primă prioritate. (Şi, haideţi să ne amintim că a munci şi a ne juca împreună, a purta conversaţii familiare şi a asculta sunt elemente importante ale învăţării.) Domnul Se aşteaptă ca taţii să-şi influenţeze copiii şi copiii doresc şi au nevoie de un model.

Eu am fost binecuvântat să am un tată exemplar. Îmi amintesc că, pe vremea când eram un băiat de aproximativ 12 ani, tatăl meu a candidat pentru consiliul oraşului în comunitatea noastră destul de mică. El nu a făcut o campanie electorală extinsă – tot ce îmi amintesc este că tata ne-a pus pe fraţii mei şi pe mine să distribuim fluturaşi la fiecare casă, îndemnând oamenii să voteze pentru Paul Christofferson. Au fost persoane adulte cărora le-am oferit un fluturaş şi care au remarcat că Paul era un om bun şi cinstit şi că nu ar avea nicio problemă să voteze pentru el. Am avut sentimente minunate de mândrie pentru tatăl meu. Acestea mi-au dat încredere şi dorinţa de a-i urma exemplul. El nu a fost perfect – nimeni nu este – dar a fost drept şi bun şi un exemplu care l-a inspirat pe fiul său să devină la fel.

Disciplinarea şi corectarea fac parte din învăţare. După cum a spus Pavel: „Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte”[14]. Dar, atunci când disciplinează, un tată trebuie să manifeste o grijă deosebită ca nici măcar să nu se apropie de un abuz, care nu e niciodată justificat. Când corectează, motivaţia unui tată trebuie să fie dragostea şi Spiritul Sfânt îndrumătorul său:

„Mustrând cu severitate la timpul necesar, când sunt inspiraţi de Duhul Sfânt; şi, după aceea, arătându-i aceluia pe care l-ai mustrat o dragoste sporită pentru ca el să nu te considere ca duşmanul său;

Pentru ca el să ştie că este mai tare credinţa ta decât legăturile morţii”[15].

Disciplinarea după modelul divin nu înseamnă atât de mult să pedepseşti cât înseamnă să ajuţi o persoană dragă să dobândească stăpânire de sine.

Domnul a spus că „toţi copiii au dreptul la sprijin din partea părinţilor până la majorat”[16]. Să câştigi bani pentru a întreţine o familie este o activitate sacră. Cu toate că întreţinerea unei familii necesită, în general, să petreci timp departe de familie, aceasta nu este incompatibilă cu paternitatea – reprezintă esenţa rolului de tată bun. „Munca şi familia sunt responsabilităţi care se întrepătrund”[17]. Aceasta, desigur, nu justifică un bărbat care îşi neglijează familia pentru carieră sau, la cealaltă extremă, pe unul care nu se străduieşte şi este mulţumit ca alţii să-i preia responsabilitatea. În cuvintele regelui Beniamin:

„Nu veţi îngădui copiilor voştri ca ei să umble flămânzi sau goi; şi nici nu veţi îngădui ca ei să încalce legile lui Dumnezeu şi să se bată şi să se certe unul cu altul…

Dar îi veţi învăţa să meargă pe căile adevărului şi cumpătării; îi veţi învăţa să se iubească unul pe altul şi să se slujească unul pe altul”[18].

Înţelegem suferinţa bărbaţilor care nu sunt capabili să găsească moduri şi mijloace adecvate de a-şi susţine familiile. Nu este o ruşine pentru aceia care, la un moment dat, în ciuda celor mai mari eforturi ale lor, nu îşi pot îndeplini toate îndatoririle şi responsabilităţile de taţi. „Dizabilităţile, moartea sau alte situaţii pot duce la adaptarea sau schimbarea rolurilor în familie. Rudele ar trebui să ofere ajutor atunci când este nevoie”[19].

Să iubească pe mama copiilor săi – şi să arate această iubire – sunt două dintre cele mai bune lucruri pe care un tată le poate face pentru copiii săi. Acestea confirmă şi întăresc căsătoria, care este temelia vieţii lor de familie şi a securităţii lor.

Unii bărbaţi sunt taţi singuri, taţi adoptivi sau taţi vitregi. Mulţi dintre ei muncesc din greu pentru a face tot ce pot într-un rol, deseori, dificil. Îi respectăm pe aceia care fac tot ce se poate face cu dragoste, răbdare şi sacrificiu de sine pentru a îndeplini nevoi individuale şi ale familiei. Trebuie să remarcăm că Dumnezeu Însuşi L-a încredinţat pe Singurul Său Fiu Născut unui tată adoptiv. Cu

Un tată care citeşte scripturile copiilor săi şi împreună cu ei, îi ajută pe aceştia să se familiarizeze cu glasul Domnului.

Domnul se aşteaptă ca taţii să-şi modeleze copiii iar aceştia doresc şi au nevoie de un model.

siguranţă, o parte din merit îi aparţine lui Iosif pentru faptul că, pe măsură ce Isus se făcea mare, El „creştea în înţelepciune, în statură, şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor”[20].

Din păcate, din cauza morţii, abandonului sau divorţului, unii copii nu locuiesc cu taţii lor. Unii pot avea taţi care sunt prezenţi fizic, dar absenţi din punct de vedere afectiv sau, cu alte cuvinte, neatenţi sau nu le acordă sprijin. Îi invităm pe toţi taţii să facă mai mult şi să fie mai buni. Invităm mass media şi programele de divertisment să prezinte taţi devotaţi şi capabili, care îşi iubesc cu adevărat soţiile şi îşi îndrumă, cu pricepere, copiii, în loc să prezinte stângacii şi bufonii sau „tipii care cauzează probleme”, aşa cum sunt prea adesea descrişi taţii.

Copiilor a căror situaţie familială este dificilă le spunem: voi înşivă nu sunteţi mai puţin valoroşi din cauza acestui lucru. Uneori, încercările arată că Domnul are încredere în voi. El vă poate ajuta, în mod direct sau prin alţii, să faceţi faţă lucrurilor cu care vă confruntaţi. Voi puteţi deveni generaţia, poate prima din familia voastră, în care modelele divine pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru familii să capete, cu adevărat, formă şi să binecuvânteze generaţiile de după voi.

Tinerilor băieţi, recunoscând rolul pe care îl veţi avea de a asigura cele necesare întreţinerii şi protejării familiei, vă spunem: pregătiţi-vă acum fiind sârguincioşi la şcoală şi planificându-vă educaţia de după liceu. Educaţia pe care o dobândiţi fie prin intermediul unei universităţi sau al unei şcoli tehnice, fie prin ucenicie sau un program similar, reprezintă cheia pentru a dezvolta abilităţile şi capacităţile de care veţi avea nevoie. Folosiţi în avantajul vostru prilejurile de a vă asocia

cu oameni de toate vârstele, inclusiv copii, şi învăţaţi cum să stabiliţi relaţii sănătoase şi rodnice. Aceasta presupune, de obicei, să vorbiţi faţă în faţă cu oamenii şi, uneori, să faceţi diferite lucruri împreună, nu doar să vă perfecţionaţi abilităţile de a scrie mesaje text. Trăiţi-vă viaţa astfel încât, ca bărbaţi, să aduceţi puritate în căsnicia voastră şi în vieţile copiilor voştri.

Generaţiei care se ridică, vă spunem: oricum vă apreciaţi propriul tată pe o scară bun-mai bun-cel mai bun (şi eu prevăd că această apreciere va urca mai sus pe scară pe măsură ce veţi creşte şi veţi fi mai înţelepţi), decideţi să vă respectaţi tatăl şi mama prin modul în care vă trăiţi viaţa. Amintiţi-vă de nădejdea înfocată a unui tată, exprimată de Ioan: „Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr”[21]. Neprihănirea voastră este cea mai mare onoare pe care o poate primi orice tată.

Fraţilor mei, taţilor din această Biserică, le spun: ştiu că vă doriţi să fiţi taţi perfecţi. Eu ştiu că îmi doresc să fiu aşa. Chiar aşa, în pofida limitelor noastre, haideţi să îndurăm şi să facem ceea ce trebuie. Haideţi să lăsăm la o parte noţiunile exagerate de individualism şi autonomie din cultura zilelor noastre, şi să ne gândim, mai întâi, la fericirea şi bunăstarea altora. Cu siguranţă, în pofida imperfecţiunilor noastre, Tatăl nostru Ceresc ne va recompensa şi va face ca eforturile noastre modeste să aducă rezultate bune. Sunt încurajat de o povestire care a apărut în *New Era* cu câţiva ani în urmă. Autorul a relatat următoarele:

„Când eram tânăr, mica noastră familie trăia într-un apartament cu un singur dormitor, situat la etajul al doilea. Eu dormeam pe canapea, în camera de zi…

Tatăl meu, care era oţelar, pleca de acasă foarte devreme, în fiecare zi, pentru a merge la muncă. În fiecare dimineaţă, el… aranja învelitorile în jurul meu şi se oprea timp de un minut. Eram pe jumătate adormit când l-am simţit pe tatăl meu stând lângă canapea şi privindu-mă. Pe măsură ce m-am trezit încet, am început să fiu stânjenit de prezenţa lui. Am încercat să mă prefac că dorm… Am devenit conştient de faptul că, stând lângă patul meu, el se ruga cu toată atenţia, energia şi concentrarea sa – pentru mine.

În fiecare dimineaţă, tatăl meu se ruga pentru mine. Se ruga pentru ca eu să am o zi bună, să fiu în siguranţă, să învăţ şi să mă pregătesc pentru viitor. Şi, cum nu putea să fie cu mine până seara, se ruga pentru profesorii şi prietenii cu care urma să fiu în acea zi…

La început, nu am înţeles prea bine ce făcea tatăl meu în acele dimineţi când se ruga pentru mine. Dar, pe măsură ce am crescut, am simţit dragostea lui şi interesul pe care-l avea pentru mine şi pentru tot ce făceam. Este una dintre amintirile mele preferate. Doar

după ce au trecut mai mulţi ani, după ce m-am căsătorit, am avut proprii copii şi mergeam în camerele lor în timp ce dormeau şi mă rugam pentru ei, am înţeles complet ce simţea tatăl meu în legătură cu mine”[22].

Alma i-a mărturisit fiului său:

„Iată, îţi zic ţie că [Hristos] este Cel care cu siguranţă va veni… da, El va veni ca să anunţe veşti bune de salvare către poporul Său.

Şi acum, fiul meu, aceasta a fost slujirea la care tu ai fost chemat, ca să anunţi aceste veşti bune către acest popor, ca să le pregăteşti minţile; sau, mai degrabă… pentru ca ei să pregătească minţile copiilor lor ca să audă cuvântul, la timpul venirii Lui”[23].

Aceasta este slujirea taţilor în zilele noastre. Sper ca Dumnezeu să-i binecuvânteze şi să-i ajute să fie capabili să o îndeplinească, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. David Blankenhorn, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem* (1995), p. 62.
2. Blankenhorn, *Fatherless America*, p. 5.
3. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
4. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, p. 129.
5. Blankenhorn, *Fatherless America*, p. 25, 26.
6. Vezi Moise 1:39.
7. Vezi Ioan 3:16.
8. Ioan 15:13.
9. Vezi Doctrină şi legăminte 59:23; Moise 6:59.
10. Vezi Doctrină şi legăminte 18:34–36.
11. Doctrină şi legăminte 68:25, 28.
12. Doctrină şi legăminte 93:42.
13. Psalmii 78:5–7.
14. Evrei 12:6.
15. Doctrină şi legăminte 121:43–44.
16. Doctrină şi legăminte 83:4.
17. Blankenhorn, *Fatherless America*, p. 113.
18. Mosia 4:14–15.
19. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, p. 129.
20. Luca 2:52.
21. 3 Ioan 1:4.
22. Julian Dyke, „Thanks, Dad”, *Tambuli*, oct. 1994, p.45.
23. Alma 39:15–16.

Vârstnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Vedeţi-vă în templu

Mă rog ca fiecare dintre noi să-L cinstim pe Salvator şi să facem toate schimbările necesare pentru a ne putea vedea în templele Sale sacre.

Desfăşurarea planului salvării al Domnului în timpul dispensaţiei plenitudinii timpurilor este peste puterea noastră de a înţelege.[1] Acest lucru este exemplificat de anunţul preşedintelui Thomas S. Monson despre 4 noi temple în cadrul acestei sesiuni a conferinţei. Când preşedintele Monson a fost chemat în calitate de apostol, în anul 1963, în lume existau 12 temple în funcţiune.[2] Odată cu dedicarea Templului City Center, Provo, avem 150 şi vor fi 177 când toate templele anunţate vor fi dedicate. Acesta este pentru noi un motiv de bucurie umilă.

În urmă cu o sută optzeci de ani, chiar în această zi, 3 aprilie 1836, o viziune magnifică le-a fost arătată profetului Joseph Smith şi lui Oliver Cowdery în Templul Kirtland. Aceasta s-a întâmplat la doar o săptămână după dedicarea acelui templu. În acea viziune, ei L-au văzut pe Domnul stând pe balustrada pupitrului în templu. Printre alte lucruri, Salvatorul a declarat:

„Inimile întregului Meu popor, care, cu forţa lor, au construit această casă în numele Meu, să se bucure.

Pentru că, iată, Eu am acceptat această casă şi numele Meu va fi aici; şi Eu mă voi manifesta poporului Meu cu îndurare în această casă”[3].

Cu acea ocazie sacră, şi-au făcut apariţia profeţi din vechime, inclusiv

Ilie, care le-a conferit cheile necesare pentru înfăptuirea rânduielilor din templu.

Simţim oarecum bucuria care are loc în Quito, Ecuador; Harare, Zimbabwe; Belém, Brazilia; şi Lima, Peru, atât în rândul membrilor, cât şi al misionarilor, ţinând cont de ce s-a întâmplat în Bangkok, Thailanda, acum un an când acel templu a fost anunţat. Sora Shelly Senior, soţia lui David Senior, preşedintele de atunci al Misiunii Bangkok, Thailanda, a trimis un e-mail membrilor familiei şi prietenilor în care a spus că, după ce l-au auzit pe preşedintele Monson anunţând acel templu, au avut parte de „12 ore nedormite şi de multe lacrimi de bucurie". I-au sunat pe asistenţii misiunii la ora 11:30 p.m. şi i-au informat. Asistenţii i-au sunat pe toţi misionarii. S-a raportat că „toţi misionarii erau treji în mijlocul nopţii sărind în pat de bucurie". Sora Senior i-a îndemnat, cu umor, pe membrii familiei şi pe prieteni: „Vă rog să nu spuneţi Departmentului Misionari!"[4].

Reacţia spirituală profundă a membrilor din Thailanda a fost la fel de puternică. Sunt sigur că au avut loc pregătiri spirituale în inimi şi case şi manifestări din cer care i-au pregătit pe sfinţii din locurile în care se vor afla aceste temple care tocmai au fost anunţate.

Sora Senior, în Thailanda, avea anumite oglinzi speciale făcute de mână pentru a le folosi în instruirile dânsei, mai ales în cele cu surorile. Pe oglindă, erau gravate un templu şi următoarele cuvinte: „Vedeţi-vă în templu". În timp ce oamenii se uitau în oglindă, ei s-au imaginat în templu. Soţii Senior i-au învăţat pe simpatizanţi şi pe membri să se vadă în templu şi să facă schimbările necesare în stilul lor de viaţă şi pregătirile spirituale pentru a îndeplini acest obiectiv.

Provocarea mea în această dimineaţă este pentru fiecare dintre noi, oriunde am trăi, şi este aceea de a ne vedea în templu. Preşedintele Monson a declarat: „Până ce n-aţi intrat în casa Domnului şi n-aţi primit toate binecuvântările care vă aşteaptă acolo, nu aţi obţinut tot ceea ce are Biserica să ofere. Binecuvântările cele mai importante şi mai măreţe pentru calitatea de membri ai Bisericii sunt acele binecuvântări pe care le primim în templele lui Dumnezeu"[5].

În pofida lipsei de neprihănire din lumea de azi, noi trăim într-o perioadă sacră, sfântă. Profeţi, cu inimi pline de dragoste şi de ardoare, au descris zilele noastre timp de secole.[6]

Profetul Joseph Smith, citând atât din Obadia[7], din Vechiul Testament, cât şi din 1 Petru[8], din Noul Testament, a recunoscut scopul măreţ al lui Dumnezeu în a asigura botezul pentru cei morţi şi a ne permite să fim izbăvitori pe muntele Sion[9].

Domnul a făcut ca oamenii noştri să prospere şi ne-a asigurat resursele şi îndrumarea profetică, astfel încât să putem fi cutezători în îndeplinirea responsabilităţilor noastre din templu, atât pentru cei vii, cât şi pentru cei morţi.

Datorită Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos, înţelegem scopul vieţii, planul salvării întocmit de Tatăl pentru copiii Săi, sacrificiul mântuitor al Salvatorului şi rolul central al familiilor în modul de organizare a cerului.[10]

Oglinzi speciale lucrate manual au ajutat oamenii din Tailanda să se imagineze în templu.

Combinaţia dintre numărul în creştere de temple şi tehnologia avansată pentru a ne îndeplini responsabilităţile sacre legate de istoria familiei pentru strămoşii noştri face ca acest timp să fie cel mai binecuvântat din întreaga istorie. Mă bucur pentru devotamentul extraordinar al tinerilor noştri privind indexarea şi găsirea propriilor strămoşi, precum şi înfăptuirea botezurilor şi confirmărilor în templu. Sunteţi, într-adevăr, printre izbăvitorii profeţiţi de pe muntele Sion.

Cum ne pregătim pentru templu?

Ştim că neprihănirea şi sfinţirea sunt părţi esenţiale ale pregătirii pentru templu.

În Doctrină şi legăminte secţiunea 97, citim: „Şi, în măsura în care poporul Meu construieşte o casă pentru Mine, în numele Domnului, şi nu permite niciunui lucru care nu este curat să intre în ea pentru a nu fi pângărită, slava Mea va rămâne acolo"[11].

Până în anul 1891, preşedintele Bisericii a semnat fiecare recomandare pentru templu pentru a proteja caracterul sfânt al templului. Apoi, această responsabilitate a fost delegată episcopilor şi preşedinţilor de ţăruş.

Marea noastră dorinţă este ca membrii Bisericii să trăiască astfel încât să fie demni să deţină o recomandare pentru templu. Vă rog să nu vă gândiţi la templu ca la un obiectiv îndepărtat şi poate de neîndeplinit. Lucrând alături de episcopii lor, cei mai mulţi membri pot îndeplini toate cerinţele neprihănite într-un timp destul de scurt, dacă sunt hotărâţi să fie demni şi să se pocăiască în totalitate de încălcări. Aici este inclus faptul de a fi dornici să ne iertăm şi să nu ne concentrăm asupra imperfecţiunilor sau păcatelor noastre care ne pot

face să credem că nu vom fi niciodată demni să intrăm într-un templu sacru.

Ispăşirea Salvatorului a fost înfăptuită pentru toţi copiii lui Dumnezeu. Sacrificiul Său mântuitor îndeplineşte cerinţele dreptăţii pentru toţi cei care se pocăiesc cu adevărat. Scripturile descriu acest lucru în cel mai frumos mod.

„De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada."[12]

„Şi nu-Mi voi mai aduce aminte de [ele]."[13]

Vă asigurăm că faptul de a trăi potrivit principiilor neprihănirii va aduce, atât pentru dumneavoastră, cât şi pentru membrii familiei, fericire, împlinire şi pace.[14] Membrii, atât adulţi, cât şi tineri[15], îşi declară demnitatea când răspund la întrebările pentru recomandarea pentru templu. Cerinţa esenţială este să ne creştem mărturia despre Dumnezeu Tatăl; Fiul Său, Isus Hristos; şi despre restaurarea Evangheliei Sale şi să avem parte de slujirea Duhului Sfânt.

Binecuvântările templului sunt numeroase

Principalele binecuvântări ale templului sunt rânduielile necesare exaltării. Planul Evangheliei este despre exaltare şi cuprinde faptul de a face legăminte sacre cu Dumnezeu şi de a le ţine. În afară de botez şi confirmare, aceste rânduieli şi legăminte sunt înfăptuite şi primite în templu pentru cei vii. Pentru cei morţi, toate rânduielile şi legămintele necesare salvării sunt primite în templu.

Brigham Young ne-a învăţat: „Nu există niciun lucru pe care Domnul l-ar putea face pentru salvarea oamenilor şi pe care El a neglijat să-l facă… tot ce se poate realiza pentru salvarea lor, care nu depinde de ei, a fost realizat în întregime de Salvator"[16].

Conducătorii Bisericii organizează ţăruşi, episcopii, cvorumuri, organizaţii auxiliare ale Bisericii, misiuni, şi aşa mai departe, în capelele noastre şi în alte clădiri. Domnul organizează familii eterne doar în temple.

Este clar că cei cu inima frântă şi cu spiritul smerit care s-au pocăit cu adevărat de păcatele lor sunt acceptaţi în totalitate de Domnul în casa Sa sfântă.[17] Ştim că „Dumnezeu nu este părtinitor"[18]. Unul dintre lucrurile preţioase pe care le îndrăgesc cu privire la templu este acela că, printre cei care merg la templu, nu se fac deosebiri în funcţie de avere, rang social sau orice altă poziţie. Suntem cu toţii egali în faţa lui Dumnezeu. Cu toţii suntem îmbrăcaţi în alb pentru a denota că suntem oameni puri şi neprihăniţi.[19] Cu toţii stăm unul lângă altul având, în inimă, dorinţa de a fi fiice şi fii demni ai unui Tată Ceresc iubitor.

Gândiţi-vă doar: în întreaga lume, bărbaţi şi femei pot, prin „rânduielile şi legămintele sacre ce se fac în templele sfinte… să se întoarcă în prezenţa lui Dumnezeu şi… să fie [uniţi] pentru eternitate"[20]. Ei fac acest lucru într-o cameră de pecetluire sacră, frumoasă, disponibilă tuturor membrilor demni de a intra în templu. După ce fac aceste legăminte, ei se pot „vedea în templu" în oglinzile care sunt puse faţă în faţă. „Împreună, oglinzile din templu reflectă înapoi şi înainte imagini care par că ajung până în eternitate."[21] Aceste reflecţii ne ajută să ne gândim la părinţi, bunici şi la toate generaţiile anterioare. Ne ajută să recunoaştem legămintele sacre care ne unesc cu toate generaţiile care vor urma. Acest lucru este foarte important şi începe când vă vedeţi în templu.

Preşedintele Howard W. Hunter ne-a sfătuit să ne gândim „la învăţăturile importante din măreaţa rugăciune de dedicare a Templului Kirtland, o rugăciune despre care profetul Joseph Smith a afirmat că i-a fost dată prin revelaţie. Este o rugăciune prin care şi noi suntem binecuvântaţi, ca indivizi, ca familii şi ca popor datorită puterii preoţiei pe care Domnul ne-a dat-o pentru a o folosi în templele Sale sfinte"[22]. Trebuie să studiem secţiunea 109 din Doctrină şi legăminte şi să urmăm îndemnul preşedintelui Hunter „[de a stabili] templul Domnului drept simbolul măreţ al calităţii [noastre] de membri"[23].

Templul este, de asemenea, un loc de refugiu, de exprimare a recunoştinţei, de instruire şi de înţelegere „pentru ca [noi] să [putem] deveni perfecţi… în toate lucrurile care privesc împărăţia lui Dumnezeu pe pământ"[24]. De-a lungul vieţii mele, templul a fost un loc de linişte şi pace într-o lume cu adevărat tulburată.[25] Este minunat să lăsăm grijile lumii în afara acestui loc sacru.

Adesea, în templu şi când ne implicăm în realizarea muncii de istorie a familiei, simţim îndemnuri şi impresii de la Duhul Sfânt.[26] Din când în când, în templu, vălul dintre noi şi cei din partea cealaltă devine foarte subţire. Primim mai mult ajutor în eforturile noastre de a fi izbăvitori pe muntele Sion.

Cu mulţi ani în urmă, într-un templu din America Centrală, soţia unui bărbat care, acum, este autoritate generală emerită, a ajutat un tată, o mamă şi pe copiii lor să facă legăminte eterne în camera de pecetluire, acolo unde se află oglinzile din templu. În timp ce terminau şi se uitau în acele oglinzi, ea a observat că era un chip în oglindă care nu era în cameră. A întrebat-o pe mamă şi a aflat că o fiică a murit şi, astfel, nu era prezentă fizic. Apoi, fiica decedată a fost inclusă în rânduiala sacră prin intermediul altcuiva care a acţionat pentru şi în folosul ei.[27] Să nu subestimaţi niciodată ajutorul oferit în temple din partea cealaltă a vălului.

Vă rog să ştiţi cât de mult dorim ca toţi oamenii să facă toate schimbările necesare pentru a fi demni să intre în templu. Analizaţi-vă, cu ajutorul rugăciunii, situaţia spirituală, căutaţi îndrumarea Spiritului şi vorbiţi cu episcopul dumneavoastră despre pregătirea dumneavoastră pentru templu. Preşedintele Thomas S. Monson a spus: „Nu există ţel mai mare spre care să ţintiţi decât acela de a fi demni de a merge la templu”[28].

Salvatorul este „Piatra din capul unghiului neclintită a credinţei noastre şi a Bisericii Sale”

În urmă cu două luni, am avut privilegiul să particip împreună cu preşedintele Henry B. Eyring la rededicarea Templului Suva Fiji. A fost o ocazie specială şi sacră. Curajul şi impresiile spirituale puternice ale preşedintelui Eyring au permis ca rededicarea să continue în pofida celui mai puternic ciclon înregistrat vreodată în emisfera sudică. Protecţii fizice şi spirituale au fost oferite tinerilor, misionarilor şi membrilor.[29] Mâna Domnului a fost evidentă în mod clar. Rededicarea Templului Suva Fiji a fost un refugiu împotriva furtunii. Adesea, când avem parte de furtunile vieţii, vedem mâna Domnului asigurând protecţii eterne.

Dedicarea iniţială a Templului Suva Fiji, în data de 18 iunie 2000, a fost, de asemenea, remarcabilă. Aproape de finalizarea templului, membri ai parlamentului au fost luaţi ostatici de un grup de rebeli. Centrul oraşului Suva, Fiji, a fost jefuit şi incendiat. Armata a decretat legea marţială.

În calitate de preşedinte al zonei, m-am dus cu cei patru preşedinţi de ţăruşi din Fiji şi ne-am întâlnit cu conducătorii militari la cazarma Queen Elizabeth. După ce am explicat dedicarea plănuită, ei şi-au oferit sprijinul, însă erau îngrijoraţi privind siguranţa preşedintelui Gordon B. Hinckley. Ne-au recomandat să avem o dedicare restrânsă, fără evenimente în afara templului, precum ceremonia pietrei din capul unghiului. Au subliniat că oricine aflat în afara templului putea fi o posibilă ţintă a violenţei.

Preşedintele Hinckley a aprobat o sesiune scurtă de dedicare la care au participat doar preşedinţia noului templu şi câţiva conducători locali; nimeni nu a mai fost invitat din cauza pericolului. Totuşi, el a accentuat: „Dacă vom dedica templul, vom desfăşura ceremonia pietrei din capul unghiului, deoarece Isus Hristos este Piatra din capul unghiului şi aceasta este Biserica Lui”.

Când ne-am dus afară pentru a desfăşura ceremonia pietrei din capul unghiului, nu era prezent niciun simpatizant, niciun copil, niciun reprezentant al mass-mediei sau altcineva. Însă, un profet credincios şi-a demonstrat devotamentul plin de curaj şi fermitate faţă de Salvator.

Mai târziu, preşedintele Hinckley, vorbind despre Salvator, a spus: „Nu există nimeni care să-L egaleze. Niciodată nu a fost. Niciodată nu va fi. Să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru darul constând din Preaiubitul Său Fiu, care Şi-a dat viaţa pentru ca noi să putem trăi şi care este piatra din capul unghiului neclintită a credinţei noastre şi a Bisericii Sale”[30].

Dragi fraţi şi surori, mă rog ca fiecare dintre noi să-L cinstim pe Salvator şi să facem toate schimbările necesare pentru a ne putea vedea în templele Sale sacre. Făcând aceasta, putem realiza scopurile Sale sfinte şi ne putem pregăti, noi şi familiile noastre, pentru toate binecuvântările pe care Domnul şi Biserica Sa ni le pot oferi în această viaţă şi în eternitate. Îmi depun mărturia sigură că Salvatorul trăieşte. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină şi legăminte 112:30–32.
2. Al 12-lea templu, Templul Londra, Anglia, a fost dedicat în data de 7 septembrie 1958.
3. Doctrină şi legăminte 110:6–7.

4. Shelly Senior, e-mail, 6 apr. 2015.
5. Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 93.
6. Vezi Isaia 2:2.
7. Vezi Obadia 1:21.
8. Vezi 1 Petru 4:6.
9. Vezi *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 431.
10. Vezi *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. 177, 192–193.
11. Doctrină şi legăminte 97:15; vezi, de asemenea, versetul 17.
12. Isaia 1:18.
13. Ieremia 31:34.
14. Vezi Doctrină şi legăminte 59:23.
15. Pe lângă recomandarea deţinută de adulţii înzestraţi, tinerii demni şi adulţii demni care nu sunt înzestraţi pot primi o recomandare cu utilizare limitată pentru botezuri pentru cei morţi. Ambele recomandări necesită semnătura membrului certificându-şi demnitatea. Recomandarea cu utilizare limitată este valabilă un an şi oferă anual episcopatului ocazia de a discuta cu fiecare persoană despre demnitatea ei.
16. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), p. 32.
17. Vezi Doctrină şi legăminte 58:42.
18. Faptele apostolilor 10:34; vezi, de asemenea, Moroni 8:12; Doctrină şi legăminte 1:35; 38:16.
19. Vezi Doctrină şi legăminte 100:16.
20. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
21. Gerrit W. Gong, „Oglinzile eternităţii din templu: o mărturie despre familie”, *Liahona*, nov. 2010, p. 37.
22. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Howard W. Hunter* (2015), p. 189.
23. *Învăţături: Howard W. Hunter*, p. 183–184.
24. Vezi Doctrină şi legăminte 97:13–14.
25. Vezi Doctrină şi legăminte 45:26–27.
26. Ne referim adesea la aceasta ca fiind spiritul lui Ilie. Preşedintele Russell M. Nelson ne-a învăţat că spiritul lui Ilie este „o manifestare a Duhului Sfânt depunând mărturie despre natura divină a familiei” („A New Harvest Time”, *Ensign*, mai 1998, p. 34).
27. Împărtăşit cu permisiune.
28. Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far pentru lume”, p. 93.
29. Misionarii şi tinerii au fost aduşi de pe insulele îndepărtate şi au fost adăpostiţi în şcoli şi clădiri ale Bisericii unde erau în siguranţă împotriva celor mai rele aspecte ale ciclonului Winston.
30. Gordon B. Hinckley, „Noi mărturisim despre Isus Hristos”, *Liahona*, mart. 2008, p. 4–5.

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Preşedinţie

Vă va pune pe umerii Săi şi vă va duce acasă

La fel cum Păstorul cel Bun găseşte oaia pierdută, dacă vă veţi îndrepta inima spre Salvatorul lumii, El vă va găsi.

Una dintre amintirile mele tulburătoare din copilărie începe cu sunetul sirenelor îndepărtate care mă trezea din somn avertizându-ne că avea loc un atac aerian. Nu după mult timp, un alt sunet, huruitul şi vâjâitul elicelor se apropia treptat până când cutremura văzduhul. După cum ne-a instruit mama, noi, copiii, ne luam fiecare rucsacul cu provizii şi fugeam sus pe deal la adăpostul antiaerian. În timp ce ne grăbeam prin beznă, vedeam semnale luminoase verzi şi albe căzând din cer, marcând ţintele bombardierilor. Foarte curios, toată lumea numea aceste semnale pomi de Crăciun.

Eu aveam patru ani şi eram martor la o lume aflată în război.

Dresda

În apropierea locului în care locuia familia mea, era oraşul Dresda. Cei care au locuit acolo au văzut, probabil, lucruri de o mie de ori mai înspăimântătoare decât cele pe care le-am văzut eu. Incendii puternice, cauzate de mii de tone de explozibil, au cuprins oraşul Dresda, distrugând mai mult de 90 la sută din oraş şi lăsând în urmă numai moloz şi scrum.

În foarte scurt timp, oraşul, care fusese cândva numit „Cutia de bijuterii”, nu mai era. Erich Kästner, un scriitor german a scris despre distrugerea oraşului Dresda: „A fost nevoie o mie de ani pentru a-l construi în toată splendoarea lui, a fost nevoie de o singură noapte pentru a-l distruge în totalitate”[1]. În timpul copilăriei, nu-mi puteam imagina cum se putea trece vreodată peste distrugerea lăsată de un război început chiar de poporul nostru. Lumea din jurul nostru părea a fi complet fără speranţă şi fără niciun viitor.

Anul trecut, am avut ocazia să mă întorc în Dresda. La şaptezeci de ani după război, este, din nou, o „cutie de bijuterii”. Ruinele au fost înlăturate iar oraşul a fost restaurat şi chiar îmbunătăţit.

În timpul vizitei mele, am văzut frumoasa catedrală lutherană Frauenkirche, Biserica Doamnei noastre. Construită iniţial în anii 1700, fusese una dintre bijuteriile strălucitoare ale oraşului Dresda, dar războiul o transformase în dărâmături. A rămas aşa timp de mulţi ani, până când, într-un final, s-a hotărât reconstruirea ei.

Pietre din catedrala distrusă au fost

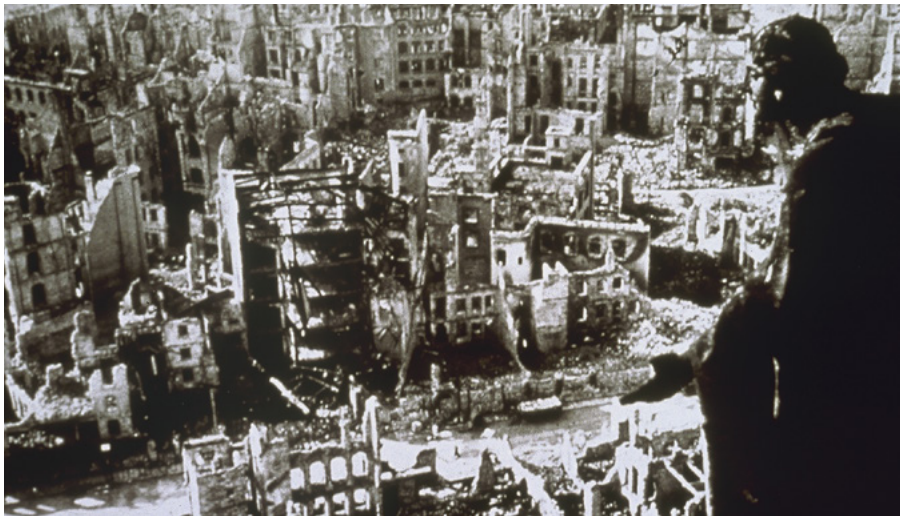

Dacă un oraş distrus, precum a fost Dresda din Germania, poate fi reconstruit, cu cât mai mult este capabil Tatăl nostru cel Atotputernic să-i vindece pe copiii Săi care au căzut, care s-au împotmolit sau care s-au rătăcit?

UNIVERSALIMAGESGROUP/UNIVERSAL IMAGES GROUP/GETTY IMAGES

depozitate şi catalogate şi, dacă a fost posibil, au fost folosite în reconstrucţia catedralei. Astăzi, aceste pietre înnegrite de foc se pot vedea pe pereţii exteriori, ca nişte cicatrici. Ele nu numai că ne aduc aminte de istoria acestei clădiri, ci sunt, de asemenea, un monument al speranţei – un simbol minunat al capacităţii omului de a crea ceva sublim din scrum.

În timp ce am reflectat la istoria oraşului Dresda şi m-am minunat de ingeniozitatea şi hotărârea celor care au restaurat ceea ce fusese distrus în totalitate, am simţit influenţa dulce a Spiritului Sfânt. Cu siguranţă, m-am gândit că, dacă omul poate lua ruinele, molozul şi rămăşiţele unui oraş distrus şi poate reconstrui o clădire impresionantă care se înalţă spre cer, cât de capabil este Tatăl nostru Atotputernic să-i aducă înapoi pe copiii Lui, care au căzut, s-au împotmolit sau s-au pierdut spiritual?

Nu contează cât de complet distruse pot părea vieţile noastre. Nu contează dacă păcatele noastre sunt precum cârmâzul, nu contează cât de mare este amărăciunea noastră, cât de singuri sau abandonaţi ne simţim sau cât de frântă ne este inima. Chiar şi aceia care sunt fără speranţă, care trăiesc în disperare, care au trădat încrederea, care şi-au pierdut integritatea sau care s-au îndepărtat de Dumnezeu pot fi reclădiţi. Cu excepţia acelor puţini fii ai pierzaniei, nu există viaţă atât de distrusă încât să nu poată fi restaurată.

Vestea bucuroasă a Evangheliei este aceasta: datorită planului etern al fericirii oferit de Tatăl nostru Ceresc iubitor şi prin sacrificiul infinit a lui Isus Hristos, noi nu numai că putem fi mântuiţi din starea noastră decăzută şi restauraţi la o stare de curăţenie, ci putem, de asemenea, progresa dincolo de ceea ce îşi pot imagina muritorii şi deveni moştenitori ai vieţii eterne şi lua parte la slava de nedescris a Tatălui.

Pilda oii rătăcite

În timpul slujirii Salvatorului din viaţa muritoare, conducătorii religioşi din perioada aceea nu erau de acord cu faptul că Isus îşi petrecea timpul cu oameni pe care ei îi etichetau ca fiind „păcătoşi".

Poate lor li se părea că El tolera sau chiar trecea cu vederea comportamentul păcătos. Poate credeau că cea mai bună cale de a-i ajuta pe păcătoşi să se pocăiască era să-i condamne, să-i ridiculizeze şi să-i facă de ruşine.

Când Salvatorul şi-a dat seama care erau gândurile fariseilor şi cărturarilor, El a relatat o povestire:

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, şi pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci şi nouă pe islaz, şi se duce după cea pierdută, până când o găseşte?

După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri"[2].

De-a lungul secolelor, această pildă a fost interpretată în mod tradiţional ca un apel către noi de a aduce înapoi oaia pierdută şi de a ne întinde braţele către aceia care s-au pierdut. Deşi acest lucru este cu siguranţă potrivit şi bun, mă întreb dacă această pildă nu înseamnă mai mult.

Este posibil ca cel mai important scop al lui Isus să fi fost acela de a preda despre munca Bunului Păstor?

Este posibil ca el să fi depus mărturie despre dragostea lui Dumnezeu pentru copiii Săi rătăciţi?

Este posibil ca mesajul Salvatorului să fi fost că Dumnezeu ştie foarte bine cine sunt cei ce s-au pierdut – şi că El îi va găsi, Îşi va întinde braţele către ei şi îi va salva?

Dacă este aşa, ce trebuie să facă oaia pentru a fi demnă de acest ajutor divin?

Trebuie să ştie să folosească un sextant complicat pentru a-şi calcula coordonatele? Trebuie să poată să folosească un GPS pentru a-şi stabili poziţia? Trebuie să aibă priceperea pentru a crea o aplicaţie prin care să ceară ajutor? Oare are nevoie de recomandarea unei persoane importante înainte ca Bunul Păstor să-i vină în ajutor?

Nu. Cu siguranţă, nu! Oaia este demnă de a fi salvată pur şi simplu deoarece este iubită de Păstorul cel Bun.

Pentru mine, pilda oii rătăcite este unul dintre cele mai utile fragmente din scripturi.

Salvatorul nostru, Păstorul cel Bun, ne cunoaşte şi ne iubeşte. El vă cunoaşte şi vă iubeşte pe dumneavoastră.

El ştie când vă pierdeţi şi ştie unde sunteţi. El vă cunoaşte durerea. Vă cunoaşte rugăminţile tăcute. Vă cunoaşte temerile. Vă cunoaşte lacrimile.

Nu contează cum v-aţi pierdut – fie că a fost din cauza alegerilor dumneavoastră

BETTMANN/BETTMANN/GETTY IMAGES

ISTOCK.COM/JOHANNES86

Pietrele înnegrite în foc folosite pentru reconstruirea bisericii luterane Frauenkirche reprezintă un simbol minunat al abilităţii omului de a crea viaţă nouă din cenuşă.

greşite sau din cauza împrejurărilor pe care nu le-aţi putut controla.

Ceea ce contează este că dumneavoastră sunteţi copilul Lui. Şi vă iubeşte. El îi iubeşte pe copiii Lui.

Deoarece vă iubeşte, El vă va găsi. Vă va pune pe umerii Săi cu bucurie. Şi când vă va aduce acasă, El va spune fiecăruia şi tuturor: „Bucuraţi-vă împreună cu Mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută”[3].

Ce trebuie să facem?

Dar, poate vă întrebaţi, care e responsabilitatea mea în această situaţie? Cu siguranţă, trebuie să fac mai mult decât doar să aştept să fiu salvat.

În timp ce Tatăl nostru iubitor doreşte ca toţi copiii Lui să se întoarcă la El, El nu-l va forţa pe niciunul să meargă în cer.[4] Dumnezeu nu ne va salva dacă noi nu dorim să fim salvaţi.

Deci ce trebuie să facem?

Invitaţia Lui este simplă:

„Întoarceţi-vă la Mine”[5].

„Veniţi la Mine”[6].

„Apropiaţi-vă de Mine şi am să Mă apropii de voi”[7].

În acest mod, noi Îi arătăm că vrem să fim salvaţi.

Este nevoie de puţină credinţă. Dar nu disperaţi. Dacă nu puteţi avea credinţă chiar acum, începeţi cu speranţă.

Dacă nu puteţi spune că ştiţi că Dumnezeu este acolo, puteţi spera că este. Puteţi dori să credeţi.[8] Este destul pentru început.

Apoi, acţionând cu credinţă, îndreptaţi-vă inimile către Tatăl Ceresc. Dumnezeu vă va oferi dragostea Sa şi lucrarea Lui de salvare şi transformare va începe.

Cu timpul, veţi recunoaşte mâna Lui în viaţa dumneavoastră. Veţi simţi dragostea Lui. Şi dorinţa de a merge în lumina Lui şi de a urma calea Sa va creşte cu fiecare pas pe care-l faceţi cu credinţă.

Noi numin aceşti paşi făcuţi cu credinţă „supunere”.

Acesta nu este un cuvânt la modă în aceste zile. Dar supunerea este un concept preţuit în Evanghelia lui Isus Hristos deoarece noi ştim că, „prin ispăşirea lui Hristos, toţi oamenii pot fi salvaţi supunându-se legilor şi rânduielilor Evangheliei”[9].

Pe măsură ce creştem în credinţă, noi trebuie să creştem, de asemenea, în loialitate. Am citat mai devreme un autor german care a deplâns distrugerea oraşului Dresda. El a scris, de asemenea, fraza: „Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es”. Pentru cei care nu vorbesc limba celestială, această frază se traduce prin: „Nu există nimic bun decât dacă îl faci tu”[10].

Dumneavoastră şi cu mine putem vorbi elocvent despre lucruri spirituale. Putem impresiona oamenii cu interpretarea noastră intelectuală abilă a subiectelor religioase. Putem vorbi cu entuziasm extravagant despre religie şi putem „visa la casa ce sus [vom] avea”[11] Dar dacă credinţa noastră nu schimbă modul în care trăim – dacă lucrurile în care credem nu ne influenţează deciziile zilnice – religia noastră este în zadar iar credinţa noastră, dacă nu este moartă, nu este cu siguraţă vie şi este în pericol de a se stinge.[12]

Supunerea oferă tărie credinţei. Supunerea este cea care ne umple sufletele cu lumină.

Dar, cred că uneori înţelegem greşit ce este supunerea. S-ar putea să o

vedem ca pe un scop în sine, nu ca un mijloc de a ajunge la un scop. Sau, aşa cum pentru a modela fierul este nevoie să-l trecem prin foc şi să-l batem cu ciocanul pe nicovală, la fel am putea să-i modelăm cu ciocanul supunerii şi nicovala poruncilor pe cei pe care îi iubim pentru a-i transforma în fiinţe mai sfinte, cereşti.

Nu mă îndoiesc că există momente în care avem nevoie de o chemare fermă la pocăinţă. Cu siguranţă, la inima unora se poate ajunge numai în acest mod.

Dar poate există o altă metaforă care poate explica motivul pentru care ne supunem poruncilor lui Dumnezeu. Poate supunerea nu este chiar procesul de îndoire, răsucire şi ciocănire a sufletelor noastre în ceva ce nu suntem cu adevărat. Ci este procesul prin care noi descoperim din ce suntem făcuţi cu adevărat.

Suntem creaţi de către Atotputernicul Dumnezeu. El este Tatăl nostru Ceresc. Noi suntem literalmente copiii Săi de spirit. Suntem făcuţi din cel mai preţios şi rafinat material dumnezeiesc şi, astfel, purtăm în noi esenţa divinităţii.

Totuşi aici, pe pământ, gândurile şi faptele noastre sunt influenţate în mod negativ de lucruri corupte, profane şi impure. Praful şi mizeria lumii ne pătează sufletele şi ne este greu să recunoaştem şi să ne amintim de moştenirea şi de scopul nostru.

Dar toate acestea nu pot schimba cine suntem cu adevărat. Divinitatea fundamentală a naturii noastre rămâne. Iar în momentul în care alegem să ne îndreptăm gândurile şi sentimentele spre Salvatorul nostru preaiubit şi să păşim pe calea uceniciei, se întâmplă ceva miraculos. Dragostea lui Dumnezeu pentru noi ne umple inimile; lumina adevărului ne umple minţile; începem să nu mai avem dorinţa de a păcătui şi nu mai vrem să umblăm în întuneric.[13]

Ajungem să vedem supunerea nu ca pe o pedeapsă, ci ca pe o cărare liberă spre destinul nostru divin. Şi treptat, corupţia, impurităţile şi limitările acestui pământ vor începe să ne părăsească. În cele din urmă, spiritul nepreţuit, etern al fiinţei cereşti din interiorul nostru este revelat şi natura noastră devine o sursă de bunătate.

Sunteţi demni de a fi salvaţi

Fraţi şi surori, eu depun mărturie că Dumnezeu ne vede aşa cum suntem noi cu adevărat – şi El ne consideră demni de a fi salvaţi.

Poate simţiţi că viaţa dumneavoastră este în ruine. Poate aţi păcătuit. Poate vă este teamă, sunteţi furios, îndurerat sau chinuit de îndoieli. Dar la fel cum Păstorul cel Bun găseşte oaia pierdută, dacă vă veţi îndrepta inima spre Salvatorul lumii, El vă va găsi.

El vă va salva.

El vă va ridica şi vă va pune pe umerii Lui.

El vă va duce acasă.

Dacă mâinile oamenilor pot transforma dărâmăturile şi ruinele într-o casă frumoasă de preaslăvire, atunci putem avea încredere că Tatăl nostru Ceresc iubitor poate şi doreşte să ne transforme. Planul Său constă în a ne clădi în ceva mult mai măreţ decât am fost – mult mai măreţ decât ne putem imagina vreodată. Cu fiecare pas pe care îl facem cu credinţă pe cărarea uceniciei, noi creştem şi devenim fiinţele cu slavă eternă şi bucurie infinită care am fost menite să devenim.

Aceasta este mărturia mea, binecuvântarea mea şi rugăciunea mea umilă, în numele sacru al Învăţătorului nostru, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996), p. 51–52.
2. Luca 15:4–5.
3. Luca 15:6.
4. Vezi „Know This, That Every Soul Is Free", *Hymns*, nr. 240.
5. Ioel 2:12.
6. Matei 11:28.
7. Doctrină şi legăminte 88:63.
8. Vezi Alma 32:27.
9. Articolele de credinţă 1:3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es* (1950).
11. „Am făcut eu un bine?", *Imnuri,* nr. 140.
12. Vezi Iacov 2:26.
13. Vezi Ioan 8:12.

Vârstnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Duhul Sfânt

Îmi exprim dragostea şi recunoştinţa faţă de Tatăl Ceresc pentru darul Duhului Sfânt, prin care El revelează voia Sa şi ne ajută în viaţa noastră.

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, vorbesc astăzi în calitate de slujitor al Domnului şi, de asemenea, ca străbunic. Dumneavoastră şi urmaşilor mei, vă propovăduiesc şi vă depun mărturie despre darul minunat care este Duhul Sfânt.

Încep prin a-mi exprima recunoştinţa pentru lumina lui Hristos care este dată „[oricărui bărbat şi oricărei femei] care vine pe lume”[1]. Noi toţi beneficiem de această lumină sfântă. Ea este „în toate şi prin toate lucrurile”[2] şi ea ne permite să deosebim binele de rău.[3]

Dar Duhul sfânt este diferit de lumina lui Hristos. El este al treilea membru al Dumnezeirii, un personaj de spirit distinct, cu responsabilităţi sacre şi unul în scop cu Tatăl şi Fiul.[4]

Ca membri ai Bisericii, noi putem avea parte în permanenţă de însoţirea Duhului Sfânt. Prin preoţia lui Dumnezeu restaurată, noi suntem botezaţi prin scufundare pentru iertarea păcatelor noastre şi, apoi, confirmaţi ca membri ai Bisericii. În cadrul acestei rânduieli, ni se acordă darul Duhului Sfânt prin aşezarea mâinilor deţinătorilor preoţiei.[5] După aceea, putem să-L primim şi să-L păstrăm pe Duhul Sfânt ca însoţitor amintindu-ne întotdeauna de Salvator, ţinând poruncile Sale, pocăindu-ne de păcatele noastre şi luând, fiind demni, din împărtăşanie în ziua de sabat.

Duhul Sfânt ne oferă revelaţie personală pentru a ne ajuta să luăm decizii importante în viaţă cu privire la lucruri precum educaţie, misiuni, cariere, căsătorie, copii, locurile în care să locuim cu familiile noastre şi altele. În aceste probleme, Tatăl Ceresc Se aşteaptă să folosim libertatea noastră de a alege, să studiem profund situaţia în mintea noastră potrivit principiilor Evangheliei şi să Îi prezentăm, prin rugăciune, hotărârea noastră.

Revelaţia personală este esenţială, dar este doar o parte din lucrarea Duhului Sfânt. Aşa cum afirmă scripturile, Duhul Sfânt mărturiseşte, de asemenea, despre Salvator şi Dumnezeu Tatăl.[6] El ne învaţă „lucrurile paşnice ale împărăţiei”[7] şi ne face să fim „tari în nădejde”[8]. El „[ne] conduce spre a face bine… [şi] a judeca cu dreptate”[9]. El dă „fiecărui [bărbat şi fiecărei femei]… un dar [prin spirit]… pentru ca în acest fel să fie în folosul tuturor”[10]. El „[ne] dă cunoaştere”[11] şi „[ne[aduce aminte de [toate lucrurile”[12]. Prin Duhul Sfânt, noi „[putem] fi sfinţiţi”[13] şi primi „iertarea păcatelor [noastre].[14] El este „Mângâietorul”, acelaşi care a fost „promis ucenicilor [Salvatorului]”[15].

Vă aduc aminte tuturor că Duhul Sfânt nu ne este dat pentru a ne controla. Unii dintre noi caută în mod nechibzuit îndrumarea Duhului Sfânt pentru fiecare hotărâre minoră din viaţa noastră. Acest lucru diminuează rolul Său sacru. Duhul Sfânt onorează principiul libertăţii de a alege. El vorbeşte minţii şi inimii noastre cu blândeţe despre multe probleme importante.[16]

Fiecare dintre noi simte influenţa Duhului Sfânt într-un mod diferit. Îndemnurile Sale vor fi simţite în grade de intensitate diferite conform nevoilor şi situaţiei noastre.

În aceste zile din urmă, noi afirmăm că doar profetul poate primi revelaţie prin intermediul Duhului Sfânt pentru întreaga Biserică. Unii uită acest lucru, la fel cum au făcut Aaron şi Miriam când au încercat să-l convingă pe Moise să fie de acord cu ei. Dar Domnul le-a propovăduit lor şi nouă. El a spus:

„Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui…

Eu îi vorbesc gură către gură”[17].

Uneori, duşmanul ne ispiteşte cu idei false pentru a-l confunda cu Duhul Sfânt. Eu depun mărturie că, dacă ne supunem poruncilor şi ţinem legămintele noastre cu credinţă, vom fi apăraţi pentru a nu fi înşelaţi. Prin Duhul Sfânt vom putea discerne cine sunt profeţii falşi care propovăduiesc ca doctrină poruncile oamenilor.[18]

Când primim inspiraţie de la Duhul Sfânt pentru noi, este înţelept să ne amintim că nu putem primi revelaţie pentru alţii. Cunosc un tânăr care i-a spus unei tinere: „Am avut un vis în care am văzut că tu vei fi soţia mea”. Tânăra a cugetat la această declaraţie şi, apoi, i-a răspuns: „Când voi avea acelaşi vis, voi veni să vorbesc cu tine”.

Noi toţi putem fi ispitiţi să lăsăm dorinţele noastre să învingă îndrumarea Duhului Sfânt. Profetul Joseph Smith s-a rugat Tatălui Ceresc să-i dea permisiunea să împrumute lui Martin Harris primele 116 pagini ale Cărţii lui Mormon. Joseph se gândea că era o idee bună. La început, Duhul Sfânt nu i-a transmis sentimente care să confirme acest lucru. În final, Domnul i-a permis lui Joseph să împrumute totuşi paginile. Martin Harris le-a pierdut. Un timp, Domnul a retras profetului darul de a traduce şi Joseph a învăţat o lecţie dureroasă, dar preţioasă, care i-a influenţat restul slujirii.

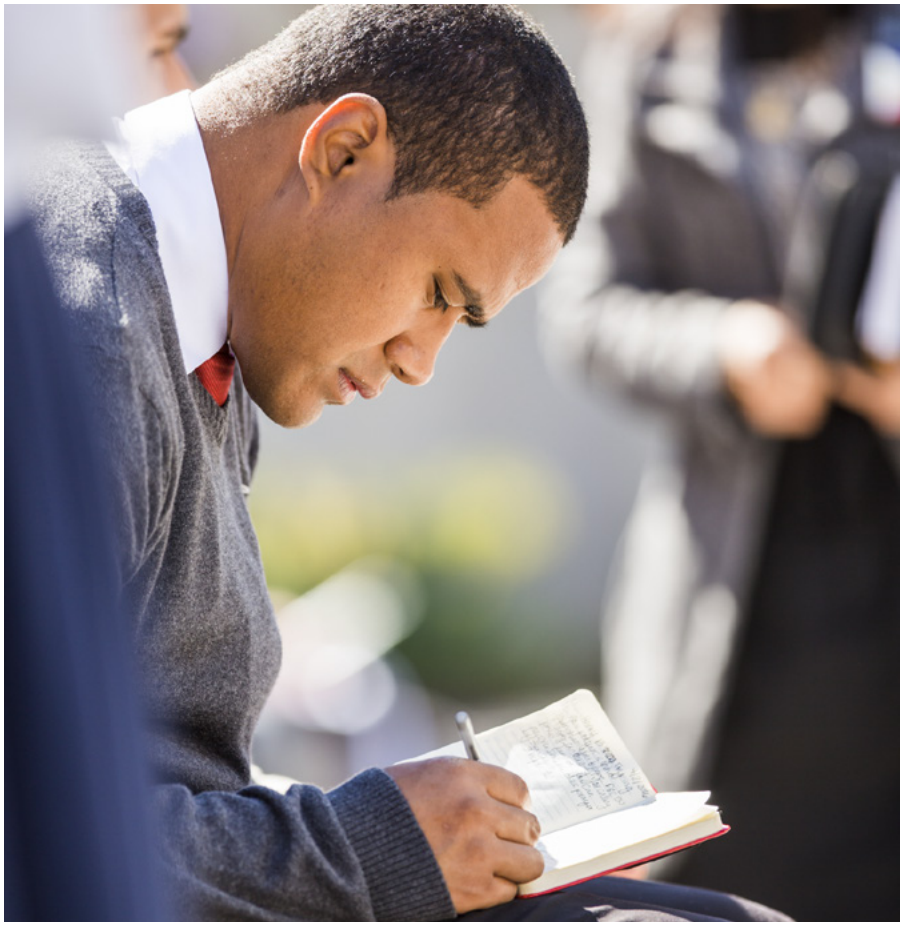

Puterea Duhului Sfânt este esenţială în procesul restaurării. Vorbind despre faptul că, atunci când era adolescent, a citit Iacov 1:5, profetul Joseph a povestit: „Niciodată nu a pătruns un pasaj din scriptură în inima omului cu mai multă putere decât a pătruns acesta, atunci, în inima mea”[19]. Puterea descrisă de Joseph Smith era influenţa Duhului Sfânt. Rezultatul a fost că Joseph s-a dus într-o dumbravă de lângă casa lui şi a îngenuncheat pentru a-L întreba pe Dumnezeu. Prima Viziune care a urmat a fost, cu adevărat, de o importanţă uriaşă şi magnifică. Dar calea spre acea vizită. în carne şi oase, a Tatălui şi a Fiului a început cu îndemnul de a se ruga primit de la Duhul Sfânt.

Adevărurile revelate cu privire la restaurarea Evangheliei au venit prin modelul căutării prin rugăciune, apoi prin primirea şi urmarea îndemnurilor Duhului Sfânt. Gândiţi-vă la aceste exemple: traducerea Cărţii lui Mormon, restaurarea preoţiei şi a rânduielilor ei – începând cu botezul şi organizarea Bisericii, pentru a numi doar câteva. Eu depun mărturie că, astăzi, revelaţiile de la Domnul către Prima Preşedinţie şi Cei Doisprezece vin conform aceluiaşi model sacru. Acesta este acelaşi model sacru care permite revelaţia personală.

Noi le aducem un omagiu tuturor celor care L-au urmat pe Duhul Sfânt pentru a primi Evanghelia restaurată,

începând cu membrii familiei lui Joseph Smith. Când tânărul Joseph i-a povestit tatălui său despre vizita lui Moroni, tatăl său a primit o mărturie care a fost ca o confirmare pentru el. Imediat, Joseph a fost eliberat de responsabilităţile lui de la fermă şi a fost încurajat să urmeze îndrumările îngerului.

Să facem şi noi, ca părinţi şi conducători, la fel. Să-i încurajăm pe copiii noştri şi pe alţii să urmeze îndrumarea Duhului Sfânt. Făcând astfel, să urmăm noi înşine exemplul Duhului Sfânt, conducând cu bunătate, blândeţe, îndelungată suferinţă şi dragoste sinceră.[20]

Duhul Sfânt este un canal de comunicare pentru lucrarea lui Dumnezeu în cadrul familiilor şi în întreaga Biserică. Având această cunoaştere, îmi permiteţi să împărtăşesc câteva exemple personale cu privire la Duhul Sfânt din viaţa şi slujirea mea în Biserică? Le transmit ca pe o mărturie personală despre faptul că Duhul Sfânt ne binecuvântează pe noi toţi.

Cu mulţi ani în urmă, sora Hales şi cu mine am planificat să invităm câţiva colegi de muncă de-ai mei la o cină specială la noi acasă. Pe drumul meu de la birou spre casă, am simţit un îndemn de a opri la casa unei văduve căreia îi eram învăţător de acasă. Când am bătut la uşa surorii, ea a spus: „Mă rugam să treci pe aici". De la cine a venit acel îndemn? De la Duhul Sfânt.

Odată, după o boală mai grea, prezidam conferinţa unui ţăruş. Pentru a-mi păstra energia, am planificat să părăsesc capela imediat după sesiunea conducătorilor preoţiei. Totuşi, după rugăciunea de încheiere, Duhul Sfânt mi-a spus, „Unde te duci?" Am fost inspirat să dau mâna cu fiecare în timp ce participanţii părăseau încăperea. Când un vârstnic tânăr a venit spre mine, am fost îndemnat să-i transmit un mesaj special: El se uita în jos şi am aşteptat să-şi ridice ochii şi să-i întâlnească pe ai mei. Am putut să-i spun: „Roagă-te la Tatăl Ceresc, ascultă-L pe Duhul Sfânt, urmează îndemnurile care îţi sunt date şi totul va fi bine în viaţa ta". Mai târziu, preşedintele de ţăruş mi-a povestit că tânărul tocmai se întorsese din misiunea sa. Bazând-se pe un îndemn clar, preşedintele de ţăruş îi promisese tatălui tânărului că, dacă îl va aduce pe tânăr la adunarea preoţiei, vârstnicul Hales avea să-i vorbească. De ce m-am oprit să dau mâna cu fiecare? De ce m-am oprit să-i vorbesc acestui tânăr băiat deosebit? Care a fost sursa sfatului meu? Este simplu: Duhul Sfânt.

La începutul anului 2005, am fost îndrumat să pregătesc pentru conferinţa generală un mesaj despre cuplurile de misionari seniori. După terminarea conferinţei, un frate a relatat: „În timp ce ascultam conferinţa… imediat Spiritul Domnului a influenţat sentimentele şi gândurile mele cele mai profunde… Mesajul era clar pentru mine şi iubita mea soţie. Trebuia să slujim în misiune şi acum era momentul. Când… m-am uitat la soţia mea, mi-am dat seama că ea primise exact acelaşi îndemn din partea Spiritului"[21]. Cine adusese acest răspuns puternic simultan? Duhul Sfânt.

Urmaşilor mei şi tuturor celor care mă ascultă vorbind, le ofer mărturia mea despre revelaţia personală şi îndrumarea zilnică, despre avertismentele, încurajarea, tăria, curăţenia spirituală, alinarea şi pacea continue care au venit în familia noastră prin Duhul Sfânt. Prin intermediul Duhului Sfânt, am avut parte de „blândeţea multelor înduplecări ale lui Hristos]"[22] şi miracole care nu încetează.[23]

Îmi depun mărturia specială că Salvatorul trăieşte. Îmi exprim dragostea şi recunoştinţa faţă de Tatăl Ceresc pentru darul Duhului Sfânt, prin care El revelează voia Sa şi ne ajută în viaţa noastră. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină şi legăminte 93:2; vezi, de asemenea, Ioan 1:9.
2. Doctrină şi legăminte 88:6.
3. Vezi Bible Dictionary, „Light of Christ"; vezi, de asemenea, Moroni 7:12–19.
4. Vezi Ioan 17.
5. Vezi lecţia 5. „Înfăptuirea rânduielilor preoţiei" în *Îndatoririle şi binecuvântările preoţiei: Manual de bază pentru deţinătorii preoţiei, partea B* (2000), p. 41–48.
6. Vezi Ioan 15:26; Romani 8:16.
7. Doctrină şi legăminte 39:6.
8. Romani 15:13.
9. Doctrină şi legăminte 11:12.
10. Doctrină şi legăminte 46:11–12; vezi, de asemenea Moroni 10:8–17; Doctrină şi legăminte 13–16.
11. Alma 18:35.
12. Ioan 14:26.
13. 3 Nefi 27:20.
14. 2 Nefi 31:17.
15. Doctrină şi legăminte 88:3.
16. Vezi Doctrină şi legăminte 8:2–3.
17. Numeri 12:6, 8.
18. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:19.
19. Joseph Smith – Istorie 1:12.
20. Vezi Doctrină şi legăminte 121:41–42.
21. Scrisoare de la Frederick E. Hibben.
22. 1 Nefi 8:8.
23. Vezi Moroni 7:29.

Vârstnicul Gerrit W. Gong
din Preşedinţia celor Şaptezeci

Amintiţi-vă totdeauna de El

Cu umilinţă mărturisesc şi mă rog ca noi să ne aducem totdeauna aminte de El – în toate timpurile, în toate lucrurile şi în toate locurile în care se întâmplă să ne aflăm.

Dragi fraţi şi surori, când am slujit în Asia, oamenii mă întrebau uneori: „Vârstnicule Gong, câţi oameni trăiesc în Zona Asia a Bisericii?”.

Le-am răspuns: „Jumătate din populaţia globului – 3,6 miliarde de oameni”.

Cineva m-a întrebat: „Nu este greu să ţineţi minte toate numele lor?”.

A ţine minte – şi a uita – fac parte din viaţa de zi cu zi. De exemplu, odată, după ce şi-a căutat peste tot noul telefon mobil, soţia mea a decis, în cele din urmă, să se sune de pe alt telefon. Când şi-a auzit telefonul sunând, soţia mea s-a întrebat: „Oare cine mă sună? Nu am dat nimănui acest număr!”.

A ţine minte – şi a uita – fac parte, de asemenea, din călătoria noastră eternă. Timpul, libertatea de a alege şi memoria ne ajută să învăţăm, să progresăm şi să ne dezvoltăm credinţa.

Folosind cuvintele îndrăgitului imn:

„Lui Isus imn să-I înălţăm
Şi-n slavă să-L cinstim…
Voi, sfinţi, a Sa ispăşire
Mereu mărturisiţi”[1].

În fiecare săptămână, prin luarea din împărtăşanie, noi facem legământ să ne amintim totdeauna de El. Folosind câteva din cele peste 400 de referinţe scripturale ale cuvântului *amintire*, iată şase moduri în care noi ne putem aminti totdeauna de El.

În primul rând, ne putem aminti totdeauna de El având încredere în legămintele, promisiunile şi încredinţările Sale.

Domnul Îşi aduce aminte de legămintele Sale nepieritoare – din vremea lui Adam şi până în zilele în care posteritatea lui Adam „[va] îmbrăţişa adevărul şi [va] privi în sus, Sionul va privi în jos şi toate cerurile vor fremăta de veselie, iar pământul se va cutremura de bucurie”[2].

Domnul Îşi aduce aminte de promisiunile Sale, inclusiv de promisiunile de a restaura Israelul împrăştiat, prin Cartea lui Mormon: un alt testament al lui Isus Hristos şi de promisiunile făcute fiecărui membru şi misionar care îşi aduc aminte de valoarea sufletelor[3].

Domnul Îşi aminteşte şi oferă încredinţare naţiunilor şi oamenilor. În aceste zile pline de agitaţie şi confuzie,[4] „unii se bizuie pe carele lor, alţii pe caii lor; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului Dumnezeului nostru”[5] care, „ca-n trecut, [ne-ndrumă-n] viitor”[6]. În „zilele din urmă”[7] noi „[ne amintim] că nu lucrarea lui Dumnezeu este împiedicată de a fi împlinită, ci lucrarea oamenilor”[8].

În al doilea rând, ne putem aminti totdeauna de El recunoscând mâna Sa în vieţile noastre şi dând dovadă de recunoştinţă.

Influenţa Domnului în viaţa noastră este cel mai uşor de recunoscut în retrospectivă. Aşa cum a spus filozoful creştin Søren Kierkegaard: „Viaţa trebuie înţeleasă în retrospectivă. Dar… trebuie *trăită privind spre viitor*.”[9]

Draga mea mamă şi-a sărbătorit de curând cea de-a 90-a zi de naştere. Ea a mărturisit cu recunoştinţă despre binecuvântările lui Dumnezeu cu ocazia fiecărui eveniment major din viaţa ei. Istoriile de familie, tradiţiile de familie şi legăturile de familie ne ajută să savurăm amintirea lucrurilor din trecut oferind, în acelaşi timp, tipare viitoare şi speranţă. Linia autorităţii preoţiei şi binecuvântarea patriarhală sunt mărturii ale influenţei lui Dumnezeu de-a lungul generaţiilor.

V-aţi gândit vreodată la dumneavoastră ca fiind o carte de aducere-aminte – alcătuită din lucrurile pe care alegeţi să vi le amintiţi, în modul în care vi le amintiţi?

De exemplu, când eram tânăr, îmi doream foarte mult să fac parte din echipa de baschet a şcolii. M-am antrenat foarte mult. Într-o zi, antrenorul nostru a arătat spre jucătorul de centru, înalt de 1,93 m şi spre un alt jucător central, înalt de 1,88 m, şi mi-a spus: „Pot să te iau în echipă, dar probabil nu vei juca niciodată". Îmi amintesc cum, cu bunătate, m-a încurajat apoi: „De ce nu încerci fotbalul? Ai fi bun". Familia mea m-a aplaudat când am înscris primul meu gol.

Noi ne putem aminti de cei care ne oferă o şansă şi o a doua şansă, cu onestitate, bunătate, răbdare şi încurajare. Şi putem deveni cei de care îşi vor aminti alţii atunci când vor fi avut nevoie de ajutor. Amintindu-ne cu recunoştinţă de ajutorul altora şi de influenţa pe care o are îndrumarea Spiritului este un mod de a ne aminti de El. Este modul în care numărăm toate binecuvântările şi vedem ceea ce Dumnezeu ne-a dat[10].

În al treilea rând, ne putem aminti totdeauna de El încrezându-ne în asigurarea Domnului, care spune: „Acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat şi Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele"[11].

Atunci când ne pocăim în întregime, inclusiv mărturisindu-ne şi abandonându-ne păcatele, adresăm aceeaşi întrebare pe care a adresat-o şi Enos, în timp ce vina ne este ştearsă: „Doamne, cum se face asta?" şi auzim răspunsul: „Datorită credinţei tale în Hristos"[12] şi invitaţia Sa: „Adu-Mi aminte"[13].

După ce ne-am pocăit şi conducătorii preoţiei ne declară demni, nu trebuie să ne confesăm în mod repetat păcatele din trecut. A fi demn nu înseamnă a fi perfect. Planul Tatălui Ceresc al fericirii ne invită să fim liniştiţi şi umili în călătoria vieţii de a deveni, într-o zi, perfecţi în Hristos[14], nu să fim mereu îngrijoraţi, frustraţi sau nefericiţi din pricina imperfecţiunilor noastre prezente. Amintiţi-vă că El cunoaşte toate lucrurile pe care nu vrem ca alţii să le ştie despre noi – şi ne iubeşte în continuare.

Uneori, viaţa ne testează încrederea în mila, dreptatea şi judecata lui Isus şi în invitaţia Sa eliberatoare de a-i permite ispăşirii Sale să ne vindece, în timp ce îi iertăm pe alţii şi pe noi înşine.

O tânără fată dintr-o altă ţară a aplicat pentru un post de jurnalistă, dar funcţionarul care aproba locurile de muncă a fost nemilos. El i-a spus: „Cu semnătura mea, îţi garantez că nu vei deveni jurnalistă, ci că vei săpa şanţuri". Ea a fost singura femeie dintr-un grup de bărbaţi care săpa şanţuri.

Ani mai târziu acea femeie a devenit funcţionar. Într-o zi, un bărbat a venit la ea pentru a obţine o semnătură pentru un loc de muncă.

Ea l-a întrebat: „Îţi aminteşti de mine?". El nu îşi amintea.

Ea a spus: „Tu nu îţi aminteşti de mine, dar eu îmi amintesc de tine. Cu semnătura ta, mi-ai garantat că nu voi deveni jurnalistă. Cu semnătura ta, m-ai trimis să sap şanţuri, singura femeie într-un grup de bărbaţi".

Ea mi-a spus: „Simt că trebuie să îl tratez pe acel bărbat mai bine decât m-a tratat el pe mine – dar nu am acea tărie". Uneori, acea tărie nu se află în noi, dar poate fi găsită în a ne aminti de ispăşirea Salvatorului nostru Isus Hristos.

Când încrederea este trădată, visurile spulberate, inimile zdrobite din nou şi din nou, când vrem dreptate şi avem nevoie de milă, când pumnii ne sunt încleştaţi şi lacrimile ne curg, când trebuie să ştim ce trebuie să preţuim şi ce să abandonăm, ne putem aminti întotdeauna de El. Viaţa nu este aşa de nemiloasă cum poate părea uneori. Compasiunea Sa infinită ne poate ajuta să ne găsim calea, adevărul şi viaţa[15].

Când ne amintim de cuvintele şi exemplul Său, noi nu vom jigni şi nu ne vom simţi jigniţi.

Tatăl prietenului meu lucra ca mecanic. Munca lui cinstită se putea observa chiar şi privind la mâinile sale spălate cu grijă. Într-o zi, la templu, cineva i-a spus tatălui prietenului meu că ar trebui să se spele pe mâini înainte să slujească

acolo. În loc să se simtă jignit, acest om bun a început să spele la mână farfuriile familiei, folosind mai mult detergent de vase, înainte să meargă la templu. El este un exemplu al celor care se „suie la muntele Domnului” şi „stau în locul Lui cel sfânt” având cele mai curate mâini şi cea mai curată inimă[16].

Dacă avem sentimente neplăcute, ranchiună sau resentimente sau dacă avem motive să cerem iertare altora, acum este momentul pentru a face acest lucru.

În al patrulea rând, El ne invită să ne amintim că ne primeşte mereu acasă.

Noi învăţăm întrebând şi căutând. Dar, vă rog, nu încetaţi să exploraţi până nu ajungeţi – folosind cuvintele lui T. S. Eliot – „acolo de unde aţi plecat şi simţiţi că sunteţi acolo pentru prima dată”[17]. Când sunteţi pregătiţi, vă rog să vă deschideţi inimile către Cartea lui Mormon, încă o dată, ca şi cum ar fi pentru prima oară. Vă rog să vă rugaţi cu intenţie adevărată, din nou, ca şi cum ar fi pentru prima oară.

Aveţi încredere în acea amintire ştearsă de la început. Lăsaţi-o să vă lărgească credinţa. Pentru Dumnezeu, nu există greşeală de care să nu ne putem pocăi.

Profeţii din vechime şi cei moderni ne imploră să nu lăsăm ca slăbiciunile omeneşti, defectele sau punctele slabe – ale altora sau ale noastre – să ne împiedice să vedem adevărurile, legămintele şi puterea mântuitoare a Evangheliei Sale restaurate[18]. Acest lucru este deosebit de important într-o Biserică în care fiecare dintre noi progresează prin participarea sa imperfectă. Profetul Joseph Smith a spus: „Niciodată nu v-am spus că sunt perfect; dar nu este nicio greşeală în revelaţiile pe care vi le-am transmis”[19].

În al cincilea rând, noi ne putem aminti totdeauna de El în ziua de sabat,

prin intermediul împărtăşaniei. La sfârşitul slujirii Sale din viaţa muritoare şi la începutul slujirii Sale de după înviere – în ambele cazuri – Salvatorul nostru a luat din pâine şi din vin şi ne-a rugat să ne amintim de trupul şi sângele Său:[20] „Pentru că, ori de câte ori veţi face aceasta, vă veţi aminti de acest ceas în care am fost cu voi”[21].

În rânduiala împărtăşaniei, mărturisim lui Dumnezeu Tatăl că dorim să luăm asupra noastră numele Fiului Său şi să ne aducem totdeauna aminte de El şi să ţinem poruncile Sale, pe care El ni le-a dat nouă, pentru ca noi să putem avea totdeauna Spiritul Său cu noi[22].

Aşa cum ne învaţă Amulec, noi ne aducem aminte de El atunci când ne rugăm în câmpurile noastre, asupra turmelor noastre şi a caselor noastre şi când ne aducem aminte de cei nevoiaşi, de cei goi şi de cei bolnavi şi în suferinţă[23].

În cele din urmă, în al şaselea rând, Salvatorul nostru ne invită să ne amintim totdeauna de El aşa cum El Îşi aminteşte totdeauna de noi.

În Lumea Nouă, Salvatorul înviat i-a invitat pe cei prezenţi să vină, unul câte unul, să pună mâna în coasta Sa şi să simtă urmele cuielor din mâinile şi picioarele Sale[24].

Descriind învierea, scripturile ne spun că „fiecare membru şi încheietură vor fi înapoiate trupului lor”, şi „nici un fir de păr de pe cap nu va fi pierdut”[25]. Cunoscând aceste lucruri, vă rog să vă gândiţi la trupul perfect al Salvatorului nostru înviat care încă are urmele rănilor din coasta Sa şi semnele cuielor din mâinile şi picioarele Sale[26].

Uneori, de-a lungul istoriei, oameni muritori au fost executaţi prin răstignire. Dar doar Salvatorul nostru, Isus Hristos, ne îmbrăţişează purtând încă semnele dragostei Sale pure. Doar El a îndeplinit profeţia de a fi fost înălţat pe cruce pentru a aduce pe fiecare dintre noi, pe nume, la El[27].

Salvatorul nostru declară:

„Da, ele pot să… uite, dar Eu nu te voi uita pe tine.

„Iată, Eu te-am întipărit pe tine pe palmele mâinilor Mele”[28].

El depune mărturie: „Eu sunt Acela care am fost ridicat. Eu sunt Isus care am fost răstignit. Eu sunt Fiul lui Dumnezeu”[29].

Cu umilinţă mărturisesc şi mă rog ca noi să ne aducem totdeauna aminte de

El – în toate timpurile, în toate lucrurile şi în toate locurile în care se întâmplă să ne aflăm[30]. În numele sacru şi sfânt a lui Isus Hristos, amin! ■

NOTE

1. „Lui Isus imn să-I înălţăm”, *Imnuri,* nr. 111.
2. Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Genesa 9:22, (în Ghid pentru scripturi).
3. Vezi Doctrină şi legăminte 18:10–16.
4. Vezi Doctrină şi legăminte 45:26; 88:91.
5. Psalmii 20:7.
6. „Fii liniştit, sufletul meu” *Imnuri,* nr. 78.
7. 2 Timotei 3:1; vezi, de asemenea, versetele 2–7.
8. Doctrină şi legăminte 3:3.
9. *Kierkegaard's Journals and Notebooks: Volumul 2, Journals EE–KK,* Bruce H. Kirmmse şi alţii, ed. (2008), 2:179; caractere cursive în textul original.
10. Vezi „Numără binecuvântările” *Imnuri*, nr. 155.
11. Doctrină şi legăminte 58:42; vezi, de asemenea, Isaia 43:25.
12. Enos 1:7, 8.
13. Isaia 43:26.
14. Vezi Moroni 10:32.
15. Vezi Ioan 14:6.
16. Psalmii 24:3; vezi, de asemenea, versetul 4; experienţă utilizată cu permisiune.
17. T. S. Eliot, “Little Gidding,” în *Four Quartets* (1943), secţiunea 5, rândurile 241–242.
18. Vezi, de exemplu, Eter 12:23–28; Dieter F. Uchtdorf, „Veniţi, alăturaţi-vă nouă”, *Liahona,* nov. 2013, p. 21–24.
19. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 550. El continuă: „Trebuie, atunci, să fiu aruncat ca un lucru fără valoare?”.
20. Vezi Doctrină şi legăminte 27:2–4, revelaţiile moderne cu privire la utilizarea apei în locul vinului.
21. Traducerea lui Joseph Smith, Marcu 14:21 ([în Ghid pentru scripturi]).
22. Vezi Moroni 4:3; 5:2; Doctrină şi legăminte 20:77, 79.
23. Vezi Alma 34:20–21, 28–29. De asemenea, în revelaţiile moderne, Domnul ne porunceşte: „Amintiţi-vă în toate lucrurile de cei săraci şi de cei nevoiaşi, de cei bolnavi şi de cei chinuiţi” (Doctrină şi legăminte 52:40).
24. Vezi 3 Nefi 11:14–15.
25. Alma 40:23.
26. Vezi Doctrină şi legăminte 6:37.
27. Vezi 3 Nepfi 27:14; vezi de asemenea, de exemplul Ioan 12:32–33; 1 Nefi 11:33; Mosia 23:22; Alma 13:29; 33:19; Helaman 8:14–15.
28. Isaia 49:15–16; vezi de asemenea 1 Nepfi 21:15–16.
29. Doctrină şi legăminte 45:52.
30. Vezi Mosia 18:9.

Vârstnicul Patrick Kearon
din Cei Şaptezeci

Refugiu împotriva furtunii

Acest statut de refugiaţi nu îi caracterizează, însă modul în care vom răspunde la nevoile lor ne va defini pe noi.

„Căci am fost flămând şi Mi-aţi dat de mâncat; Mi-a fost sete, şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin, şi M-aţi primit;

am fost gol şi M-aţi îmbrăcat…

Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut».”[1]

Astăzi, este estimat că sunt 60 de milioane de refugiaţi în lume, ceea ce înseamnă că „unu din 122 de oameni… a fost nevoit să-şi părăsească locuinţa”,[2] şi jumătate dintre aceştia sunt copii[3]. Este tulburător să ne gândim la aceste numere şi la implicaţiile la nivel individual pentru fiecare dintre ei. Însărcinarea mea actuală este cu privire la Europa, unde un milion două sute cincizeci de mii dintre aceşti refugiaţi au sosit pe parcursul ultimului an, din zonele răvăşite de război ale Orientului Mijlociu şi Africii[4]. Îi vedem pe mulţi dintre aceştia venind doar cu hainele de pe ei şi cu ceea ce pot căra într-un rucsac mic. O mare parte dintre ei au o educaţie bună şi toţi au fost forţaţi să-şi părăsească căminele, şcolile şi locurile de muncă.

Sub îndrumarea Primei Preşedinţii, Biserica lucrează alături de 75 de organizaţii din 17 ţări europene. Aceste organizaţii variază de la instituţii internaţionale mari la mici iniţiative locale, de la agenţii guvernamentale la organizaţii caritabile cu caracter religios sau laice. Suntem norocoşi să putem să facem echipă şi să învăţăm de la alţii care au lucrat cu refugiaţi în toată lumea timp de mulţi ani.

În calitate de membri ai Bisericii, ca grup de oameni, nu este nevoie să privim în urmă prea departe în istoria noastră pentru a găsi un timp în care noi eram refugiaţi, alungaţi cu violenţă de mai multe ori din căminele şi de la fermele noastre. La sfârşitul săptămânii trecute, vorbind despre refugiaţi, sora Linda Burton a adresat femeilor membre ale Bisericii întrebarea: „Ce-ar fi dacă povestea *lor* ar fi povestea *noastră*?”[5] Povestea lor *a fost* povestea noastră, nu cu mulţi ani în urmă.

Există argumente foarte puternice oferite de guverne şi de societate cu privire la definiţia a ceea ce înseamnă un refugiat şi la modul în care aceştia trebuie ajutaţi. Prin ceea ce voi spune nu doresc să mă amestec în acea discuţie aprinsă sau să fac comentarii cu privire la politica privind imigraţia, ci,

mai degrabă, să mă concentrez asupra *oamenilor* care au fost alungaţi din căminele lor şi din ţările lor din cauza războaielor pe care nu ei le-au început.

Salvatorul ştie cum e să fii refugiat – El a fost unul. Când era copil mic, Isus şi familia Sa au fugit în Egipt pentru a scăpa de ucigaşii trimişi de Irod. Şi de mai multe ori în timpul slujirii Sale, a fost ameninţat şi viaţa Sa a fost pusă în pericol, ca, în cele din urmă, să se supună planurilor unor oameni răi care complotaseră moartea Sa. Ţinând cont de aceste lucruri, este cu atât mai remarcabil faptul că El ne-a învăţat în repetate rânduri să ne iubim unii pe alţii, să iubim aşa cum iubeşte El, să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Cu adevărat, „religia curată şi neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor”[6] şi să „[ne îngrijim] de săraci şi de cei în nevoie, şi [să le aducem] alinare pentru ca ei să nu sufere”[7].

A fost înălţător să fiu martor la generozitatea membrilor Bisericii din întreaga lume, care au oferit donaţii pentru a ajuta aceşti oameni şi aceste familii care au pierdut atât de mult. În Europa, în mod deosebit, am văzut mulţi membri ai Bisericii care au avut parte de un sentiment de bucurie şi s-au îmbogăţit sufleteşte pe măsură ce au răspuns la acea dorinţă adâncă, naturală, de a ajuta şi de a sluji celor din jurul lor care sunt în mare nevoie. Biserica a oferit adăpost şi asistenţă medicală. Ţăruşii şi misiunile au asamblat multe mii de truse pentru igienă. Alţi ţăruşi au asigurat apă şi mâncare, haine, impermeabile, biciclete, cărţi, rucsaci, ochelari pentru citit şi multe alte lucruri.

Oameni din Scoţia până în Sicilia au slujit în diferite moduri. Doctori şi asistente s-au oferit voluntari pentru a sluji în locurile în care refugiaţii soseau, uzi, înfriguraţi şi, adesea, traumatizaţi din cauza faptului că au trebuit să traverseze marea. Pe măsură ce refugiaţii încep procesul de restabilire, membrii locali îi ajută să înveţe limba ţării care îi găzduieşte, în timp ce alţii le ridică moralul atât copiilor, cât şi părinţilor oferindu-le jucării, unelte pentru lucru manual, muzică şi jocuri. Unii iau aţa donată, andrelele şi croşetele şi îi învaţă pe refugiaţi, tineri şi bătrâni, cum să le folosească.

Membrii Bisericii cu experienţă, care au slujit şi au condus timp de mulţi ani, spun că slujirea oferită acestor oameni aflaţi în mare nevoie le-a oferit cea mai mare satisfacţie pe care au avut-o în munca de slujire de până acum.

Trebuie să vedeţi aceste lucruri pentru a mă putea crede. În această iarnă, am întâlnit, printre mulţi alţii, o femeie însărcinată din Siria, care se afla într-o tabără de tranzit şi care căuta cu disperare asigurarea că nu va fi nevoită să nască pe podeaua rece a sălii mari unde era cazată. Fusese profesoară la o universitate în Siria. În Grecia, am vorbit cu membrii unei familii care erau încă uzi şi tremurau, fiind traumatizaţi din cauza faptului că ajunseseră acolo din Turcia, într-o mică barcă de cauciuc. După ce m-am uitat în ochii lor şi am auzit poveştile lor, atât despre teroarea din cauza căreia au fugit, cât şi despre călătoria periculoasă pe care au făcut-o pentru a găsi refugiu, am fost marcat pentru totdeauna.

Sunt numeroşi cei care oferă îngrijire şi ajutor, mulţi dintre aceştia fiind voluntari. Am văzut o membră a Bisericii care, timp de multe luni, a lucrat în timpul nopţii, asigurând nevoile cele mai urgente ale celor care ajungeau din Turcia în Grecia. Printre nenumărate alte eforturi, ea a oferit prim ajutor celor care aveau cele mai mari probleme medicale; ea a avut grijă ca femeile şi copiii care călătoreau singuri să fie îngrijiţi; i-a alinat pe cei care au pierdut persoane dragi pe drum şi a făcut tot ce a putut pentru a aloca resursele limitate tuturor celor în nevoie, cu toate că acestea erau insuficiente. Dânsa, asemeni multor altora, a fost un înger slujitor în adevăratul sens al cuvântului, ale cărei fapte nu sunt uitate de cei cărora le-a slujit şi nici de Domnul, în numele Căruia slujea.

Toţi cei care s-au dat pe sine pentru a alina suferinţele celor din jur sunt asemeni poporului lui Alma: „Şi astfel, în starea lor de prosperitate, ei nu au alungat pe nimeni care era gol sau flămând, însetat sau bolnav, sau care nu primise îngrijire… ei erau darnici cu toţi, bătrâni şi tineri, sclavi sau liberi, bărbaţi şi femei, fie că erau din afara Bisericii sau aparţineau Bisericii, neţinând seama de nimic atunci când era vorba de o persoană în nevoie”[8].

Trebuie să avem grijă ca ştirile despre problema refugiaţilor să nu devină banale după ce vâlva iniţială trece; dar, cu toate acestea, războaiele continuă şi familiile continuă să sosească. Milioane de refugiaţi din lumea întreagă, despre ale căror poveşti nu mai auzim la ştiri, încă au nevoie disperată de ajutor.

Dacă vă întrebaţi: „Ce pot să fac?”, în primul rând vreau să vă amintesc că slujirea noastră nu trebuie să fie în detrimentul familiei sau altor responsabilităţi[9] şi nici nu trebuie să ne aşteptăm la proiecte organizate de conducătorii noştri. Dar, în mod individual sau ca familii, putem să ne alăturăm acestui efort umanitar măreţ.

Ca răspuns la invitaţia Primei Preşedinţii de a oferi ajutor, asemeni lui Hristos, refugiaţilor din lumea întreagă[10], preşedinţiile generale ale Societăţii de Alinare, ale Tinerelor Fete şi ale Societăţii Primare au întreprins o iniţiativă de sprijin numită „Am fost străin”. Sora Burton a vorbit femeilor din Biserică despre acest lucru în cadrul Sesiunii Generale a Femeilor care a avut loc la sfârşitul săptămânii trecute. Există multe idei de ajutor, resurse şi sugestii de slujire pe IWasAStranger.lds.org.

Începeţi prin a îngenunchea în rugăciune. Gândiţi-vă la ceva ce puteţi să faceţi aproape de casă, în comunitatea din care faceţi parte, unde veţi găsi oameni care au nevoie de ajutor pentru a se adapta noilor circumstanţe în care se găsesc. Scopul final este să-i ajutăm ca, prin muncă, să redevină independenţi.

Ocaziile pe care le avem de a da o mână de ajutor şi de a fi un prieten sunt nelimitate. Puteţi să ajutaţi refugiaţii care s-au stabilit undeva să înveţe limba ţării gazdă, să-şi îmbunătăţească aptitudinile necesare unui loc de muncă sau să exerseze modul în care are loc un interviu pentru obţinerea unui loc de muncă. Puteţi să vă oferiţi ajutorul pentru a îndruma o familie sau o mamă singură să se adapteze la o cultură cu care nu sunt familiari, chiar şi făcând ceva simplu, cum ar fi să-i însoţiţi la magazin sau la şcoală. Unele episcopii şi unii ţăruşi colaborează deja cu organizaţii de încredere. Şi, în funcţie de circumstanţele dumneavoastră, puteţi să participaţi în efortul umanitar extraordinar al Bisericii.

În plus, fiecare dintre noi poate să fie mai conştient de evenimentele care au loc în lume şi care au făcut ca aceste familii să fie alungate din căminele lor. Trebuie să luăm atitudine împotriva lipsei de toleranţă şi să milităm pentru respect şi înţelegere între culturi şi tradiţii. Faptul de a cunoaşte familii de refugiaţi şi a le asculta poveştile spuse de ei, şi nu de la televizor sau din ziar, vă va schimba. Veţi lega prietenii adevărate şi veţi avea sentimente de compasiune, iar ei vor reuşi să se integreze cu succes.

Domnul ne-a instruit că ţăruşii Sionului trebuie să fie pentru „apărare” şi „pentru refugiu împotriva furtunii”[11]. Noi am găsit refugiu. Haideţi să ieşim din locurile noastre sigure şi să le împărtăşim din abundenţa noastră, *speranţa* într-un viitor mai luminos, *credinţa* în Dumnezeu şi în semenii noştrii şi *dragostea* care transcende diferenţele culturale şi ideologice şi ajunge la adevărul măreţ că suntem cu toţii copii ai Tatălui Ceresc.

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă”[12].

Statutul de refugiat poate reprezenta un moment decisiv în viaţa celor care sunt refugiaţi, însă statutul de refugiat nu-i reprezintă *pe ei*. La fel cum a fost pentru nenumăraţi refugiaţi dinaintea lor, aceasta va fi o perioadă – sperăm o perioadă scurtă – a vieţii lor. Unii dintre ei vor deveni laureaţi ai premiului Nobel, funcţionari publici, doctori, oameni de ştiinţă, muzicieni, artişti, conducători religioşi sau îşi vor aduce contribuţia în alte domenii. Cu adevărat, mulţi dintre ei *erau* aceste lucruri înainte de a pierde totul. Acest statut de refugiaţi nu îi caracterizează, însă modul în care vom răspunde la nevoile lor ne va defini pe noi.

„Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut”[13]. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Pentru mai multe informaţii, vizitaţi IWasAStranger.lds.org şi mormonchannel.org/blog/post/40-ways-to-help-refugees-in-your-community.

NOTE

1. Matei 25:35–36, 40.
2. Vezi Stephanie Nebehay, „World’s Refugees and Displaced Exceed Record 60 Million”, 18 dec. 2015, reuters.com.
3. Vezi „Facts and Figures about Refugees”, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
4. Vezi „A Record 1.25 Million Asylum Seekers Arrived in the EU Last Year”, 4 mart. 2016, businessinsider.com.
5. Linda K. Burton, „Am fost străin”, *Liahona*, mai 2016, p. 14.
6. Iacov 1:27.
7. Doctrină şi legăminte 38:35; vezi, de asemenea Doctrină şi legăminte 81:5.
8. Alma 1:30.
9. Vezi Scrisoarea din partea Primei Preşedinţii 26 mart. 2016; vezi, de asemenea Mosia 4:27.
10. Vezi Scrisoarea din partea Primei Preşedinţii 27 oct. 2015.
11. Doctrină şi legăminte 115:6; vezi, de asemenea, Iasaia 4:5–6.
12. 2 Timotei 1:7.
13. Matei 25:40.

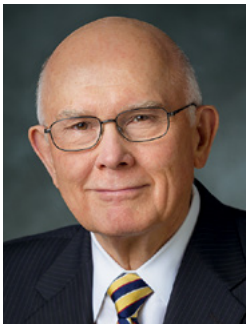

Vârstnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Opoziţie în toate lucrurile

Opoziţia face posibil să progresăm spre ceea ce doreşte Tatăl nostru Ceresc să devenim.

Punctul central al Evangheliei lui Isus Hristos este planul salvării întocmit de Tatăl Ceresc pentru progresul etern al copiilor Săi. Acel plan, explicat în revelaţia modernă, ne ajută să înţelegem multe lucruri de care avem parte în viaţa muritoare. Mesajul meu se concentrează asupra rolului esenţial al opoziţiei în acel plan.

I.

Scopul vieţii muritoare pentru copiii lui Dumnezeu este de a oferi experienţele necesare „pentru a progresa către perfecţiune şi, în final, pentru a împlini destinul lor divin ca moştenitori ai vieţii eterne”[1]. După cum ne-a învăţat cu atâta putere preşedintele Thomas S. Monson în această dimineaţă, progresăm fiind încercaţi pentru a arăta că vom alege să ţinem poruncile lui Dumnezeu (vezi Avraam 3:25). Pentru a fi testaţi, trebuie să avem libertatea de a alege între alternative. Pentru a avea alternative astfel încât să ne exercităm libertatea de a alege, trebuie să avem parte de opoziţie.

Restul planului este, de asemenea, esenţial. Când facem alegeri greşite – lucru pe care îl vom face inevitabil – devenim murdari de păcat şi trebuie să fim curăţaţi pentru a merge înainte spre destinul nostru etern. Planul Tatălui oferă mijlocul prin care se realizează acest lucru, mijlocul prin care să satisfacă cerinţele eterne ale dreptăţii: un Salvator plăteşte preţul pentru a ne mântui de păcatele noastre. Salvatorul este Domnul Isus Hristos, Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu, Tatăl Etern, al Cărui sacrificiu ispăşitor – a Cărui suferinţă – plăteşte preţul pentru păcatele noastre dacă ne pocăim de ele.

Una dintre cele mai bune explicaţii ale rolului planificat al opoziţiei se găseşte în Cartea lui Mormon, în învăţăturile lui Lehi către fiul său, Iacov.

„Trebuie să fie o opoziţie în toate lucrurile. Dacă nu ar fi aşa… dreptatea nu ar putea fi împlinită şi nici ticăloşia şi nici sfinţenia, nici suferinţa, nici binele şi nici răul” (2 Nefi 2:11; vezi, de asemenea, versetul 15).

Prin urmare, a continuat Lehi, „Domnul Dumnezeu i-a dat posibilitatea omului să acţioneze pentru el însuşi. Prin urmare, omul nu poate acţiona pentru el însuşi, decât dacă este ademenit fie de un lucru, fie de altul” (versetul 16). În mod asemănător, în

revelaţia modernă, Domnul declară: „Trebuie ca diavolul să-i ispitească pe copiii oamenilor, altfel ei nu vor putea avea libertatea de a alege” (D&L 29:39).

Opoziţia a fost necesară în Grădina Edenului. Lehi ne-a învăţat că, dacă Adam şi Eva nu ar fi făcut alegerea care a făcut posibilă viaţa muritoare, ei „ar fi rămas într-o stare de nevinovăţie… nefăcând niciun bine, căci nu cunoşteau păcatul” (2 Nefi 2:23).

De la început, libertatea de a alege şi opoziţia au fost puncte centrale în planul Tatălui şi în răzvrătirea lui Satana împotriva lui. După cum i-a revelat Domnul lui Moise, în consiliul din cer, Satana „a căutat să distrugă libertatea de a alege a omului” (Moise 4:3). Acea distrugere era inerentă în termenii ofertei lui Satana. A venit înaintea Tatălui şi a spus: „Iată-mă, aici sunt, trimite-mă, eu voi fi fiul Tău şi eu voi mântui întreaga omenire, ca niciun suflet să nu fie pierdut, şi cu siguranţă voi face aceasta; de aceea, dă-mi onoarea Ta” (Moise 4:1).

Astfel, Satana a propus să ducă la îndeplinire planul Tatălui într-un mod care ar fi împiedicat îndeplinirea scopului Tatălui şi care i-ar fi dat lui Satana slava Sa.

Propunerea lui Satana ar fi asigurat egalitate perfectă: Ar fi „[mântuit] întreaga omenire, ca niciun suflet să nu fie pierdut”. Nu ar fi existat libertatea de a alege şi nimeni nu ar fi putut alege şi, ca atare, nu ar fi fost nevoie de opoziţie. Nu ar fi fost nicio încercare, niciun eşec şi niciun succes. Nu ar fi fost niciun progres pentru a îndeplini scopul pe care-l dorea Tatăl pentru copiii Săi. Scripturile consemnează că opoziţia lui Satana a dus la „un război” în cer (Apocalipsa 12:7), în urma căruia două treimi dintre copiii lui Dumnezeu au câştigat dreptul de a avea experienţa vieţii muritoare alegând planul Tatălui şi respingând răzvrătirea lui Satana.

Scopul lui Satana era de a obţine pentru el însuşi onoarea şi puterea Tatălui (vezi Isaia 14:12–15; Moise 4:1, 3). „De aceea”, a spus Tatăl, „pentru că Satana s-a revoltat împotriva Mea… am făcut ca el să fie alungat” (Moise 4:3) împreună cu toate spiritele care-şi exercitaseră libertatea de a alege pentru a-l urma (vezi Iuda 29:36; Apocalipsa 1:6; D&L 12:8–9). Alungaţi în sfera vieţii muritoare ca spirite fără trup fizic, Satana şi cei care l-au urmat ispitesc şi caută să înşele şi să înrobească toţi copiii lui Dumnezeu (vezi Moise 4:4). Aşa se face că, de fapt, cel rău, care s-a opus planului Tatălui şi a căutat să-l *distrugă*, l-a *înlesnit*, deoarece opoziţia este cea care face posibilă alegerea, iar ocazia de a face alegeri drepte este cea care duce la progresul care este scopul planului Tatălui.

II.

În mod semnificativ, ispita de a păcătui nu este singurul fel de opoziţie în viaţa muritoare. Tatăl Lehi ne-a învăţat că, dacă nu ar fi avut loc căderea, Adam şi Eva „ar fi rămas într-o stare de nevinovăţie, neavând nicio bucurie, întrucât ei n-ar fi cunoscut nicio suferinţă” (2 Nefi 2:23). Fără experienţa opoziţiei din viaţa muritoare, „toate lucrurile trebuie să fie îmbinate într-unul singur” prin care nu ar exista nici fericire, nici suferinţă (versetul 11). Aşadar, a continuat tatăl Lehi, după ce Dumnezeu a creat toate lucrurile, „pentru a înfăptui scopurile Sale veşnice pentru folosul omului… trebuie să fi fost o opoziţie; chiar fructul oprit în opoziţie cu pomul vieţii; unul fiind dulce, iar celălalt amar” (versetul 15)[2]. Învăţăturile sale despre această parte a planului salvării se încheie cu aceste cuvinte:

„Iată, toate lucrurile au fost făcute potrivit înţelepciunii Aceluia care cunoaşte toate lucrurile.

Adam a căzut, ca oamenii să poată fi; iar oamenii sunt ca să poată avea bucurie” (versetele 24–25).

Opoziţia de care avem parte sub forma de împrejurări dificile este, de asemenea, o parte din planul care face posibil progresul nostru în viaţa muritoare.

III.

Cu toţii avem parte de diferite tipuri de opoziţie care ne pune la încercare. Unele dintre aceste încercări sunt ispitele de a păcătui. Altele sunt provocări din viaţa muritoare care nu implică păcatul personal. Unele sunt foarte mari. Altele sunt minore. Unele sunt continue, alte sunt doar temporare. Niciunul dintre noi nu este scutit. Opoziţia face posibil să progresăm spre ceea ce doreşte Tatăl nostru Ceresc să devenim.

După ce Joseph Smith a terminat de tradus Cartea lui Mormon, încă mai avea de găsit un editor. Acest lucru nu era uşor. Complexitatea acelui manuscris lung şi costul de a tipări şi lega mii de exemplare erau descurajatoare. La început, Joseph a vorbit cu E. B. Grandin, un tipograf din Palmyra, care a refuzat. Apoi, a căutat un alt tipograf din Palmyra, care, de asemenea, l-a refuzat. A călătorit la Rochester, la 40 de km distanţă, şi a vorbit cu cel mai important editor din vestul statului New York, care, de asemenea, l-a refuzat. Un alt editor din Rochester s-a oferit, dar condiţiile au făcut ca acea alternativă să fie inacceptabilă.

Treceau săptămâni întregi, iar Joseph trebuie să fi fost tulburat de opoziţia de care avea parte în a-şi îndeplini mandatul divin. Domnul nu a înlesnit acest lucru, dar l-a făcut posibil. Cea de-a cincea încercare a lui Joseph – şi a doua cu editorul Grandin din Palmyra – a avut succes.[3]

Ani mai târziu, Joseph a fost închis în condiţii grele, timp de multe luni, în închisoarea Liberty. Când s-a rugat pentru alinare, Domnul i-a spus că „toate aceste lucruri îţi vor da experienţă şi vor fi pentru binele tău” (D&L 122:7).

Cu toţii suntem familiarizaţi cu alte feluri de opoziţie în viaţa muritoare, care nu sunt cauzate de păcatele personale, inclusiv boala, dizabilitatea şi moartea. Preşedintele Thomas S. Monson a explicat:

„Uneori, [unii] dintre dumneavoastră au strigat, în suferinţa dumneavoastră, întrebându-vă de ce permite Tatăl nostru Ceresc să treceţi prin încercările prin care treceţi…

Totuşi, viaţa noastră muritoare, nu a fost niciodată menită să fie uşoară sau mereu plăcută. Tatăl nostru Ceresc… ştie că învăţăm, progresăm şi ne purificăm prin încercări dureroase, necazuri cumplite şi alegeri dificile. Fiecare dintre noi are parte de zile negre, în care oameni dragi nouă mor, de momente dureroase, în care sănătatea se şubrezeşte, de sentimente de abandon, când cei pe care îi iubim par să ne fi părăsit. Acestea şi alte încercări ne oferă adevăratul test al capacităţii noastre de a îndura”[4].

Eforturile noastre de a îmbunătăţi felul în care respectăm ziua de sabat sunt un exemplu de opoziţie mai puţin stresantă. Avem porunca Domnului de a cinsti sabatul. Poate că unele dintre alegerile noastre încalcă acea poruncă, dar alte alegeri legate de cum să petrecem timpul în ziua de sabat sunt doar o chestiune de a face doar ceea ce este bun sau de a face ceea ce este mai bun şi cel mai bun.[5]

Pentru a ilustra opoziţia care vine prin ispită, Cartea lui Mormon descrie trei metode pe care le va folosi diavolul în ultimele zile. Prima, „el va năvăli în inimile copiilor oamenilor şi-i va aţâţa în mânie împotriva a ceea ce este bun” (2 Nefi 28:20). A doua, el „îi va potoli şi-i va legăna [pe membri] într-o siguranţă carnală” spunând „Sionul prosperă, totul este bine” (versetul 21). A treia, el ne va spune „nu este nici un iad; şi… eu nu sunt diavolul, căci nu este nici un diavol” (versetul 22) şi, prin urmare, nu există bine şi rău. Din pricina acestei opoziţii, suntem avertizaţi să nu „[tratăm] totul cu uşurinţă în Sion!” (versetul 24).

Astăzi, se pare că Biserica, în misiunea sa divină, şi noi, în vieţile

personale, avem parte de opoziţie crescândă. Poate că, pe măsură ce Biserica creşte în tărie, iar noi, membrii, creştem în credinţă şi supunere, Satana sporeşte tăria opoziţiei sale, aşadar, vom continua să avem parte de „opoziţie în toate lucrurile”.

O parte din această opoziţie vine chiar din partea membrilor Bisericii. Unii oameni care folosesc raţionamente sau înţelepciune personale pentru a opune rezistenţă la îndrumarea dată de profeţi se autointitulează – „opoziţia loială”, un termen politic împrumutat. Indiferent cât de potrivit este acest concept pentru democraţie, nu există justificare pentru acesta în împărăţia lui Dumnezeu, unde întrebările sunt onorate, dar opoziţia nu este (vezi Matei 26:24).

Un alt exemplu – sunt multe lucruri din istoria timpurie a Bisericii, cum ar fi ce a făcut sau nu a făcut Joseph Smith într-o împrejurare sau alta, pe care unii le folosesc ca justificare pentru opoziţie. Tuturor le spun să-şi exercite credinţa şi să se bizuie pe învăţătura Salvatorului că „îi [vom] cunoaşte după roadele lor” (Matei 7:16). Biserica depune mari eforturi pentru a fi transparentă prin consemnările pe care le avem, dar, după ce am publicat tot ce s-a putut publica, membrii noştri rămân uneori cu întrebări fundamentale care nu pot fi clarificate prin studiu. Aceea este versiunea istoriei Bisericii de „opoziţie în toate lucrurile”. Unele lucruri pot fi învăţate doar prin credinţă (vezi D&L 88:118). Sprijinul nostru suprem trebuie să fie credinţa în mărturia pe care am primit-o de la Duhul Sfânt.

Rareori, încalcă Dumnezeu libertatea de a alege a oricăruia dintre copiii Săi intervenind împotriva unora pentru a-i mulţumi pe alţii. Dar El uşurează povara încercărilor noastre şi ne întăreşte pentru a le purta, aşa cum a făcut-o pentru poporul lui Alma în ţinutul Helamului (vezi Mosia 24:13–15). El nu împiedică toate dezastrele naturale, dar ne răspunde la rugăciuni pentru a le îndepărta, aşa cum a făcut-o cu ciclonul neaşteptat de puternic care a ameninţat să împiedice dedicarea Templului Fiji[6]; sau le limitează efectele, aşa cum a făcut-o în atacul terorist cu bombă de la aeroportul din Bruxelles care a curmat atâtea vieţi, dar numai a rănit pe cei patru misionari ai noştri.

În toată opoziţia din viaţa muritoare, avem încredinţarea lui Dumnezeu că El „va [consacra] suferinţele [noastre] spre binele [nostru]” (2 Nefi 2:2). De asemenea, am fost învăţaţi să ne înţelegem experienţele din viaţa muritoare şi poruncile Sale în contextul planului măreţ al salvării întocmit de El, care ne învaţă despre scopul vieţii şi ne oferă încredinţarea că există un Salvator, în numele Căruia depun mărturie despre adevărul acestor lucruri. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
2. În mod asemănător, revelaţia modernă ne învaţă că, dacă nu am fi cunoscut amarul, nu am fi cunoscut dulcele (vezi Doctrină şi legăminte 29:39).
3. Vezi Michael Hubbard MacKay şi Gerrit J. Dirkmaat, *From Darkness unto Light: Joseph Smith's Translation and Publication of the Book of Mormon* (2015), p. 163–179.
4. Thomas S. Monson, “Joy in the Journey” (cuvântare adresată la Conferinţa Femeilor din cadrul UBY, 2 mai 2008), womensconference.ce.byu.edu. Un scurt eseu despre fairplay şi democraţie, scris de John S. Tanner, acum preşedinte al UBY – Hawaii, include această observaţie despre un subiect cu care suntem familiarizaţi cu toţii: „Faptul de a învăţa să pierzi cu demnitate nu este doar o datorie civică; este o cerinţă religioasă. Dumnezeu a conceput viaţa muritoare pentru a Se asigura că există «opoziţie în toate lucrurile» (2 Nefi 2:11). Piedicile şi înfrângerile fac parte din planul Său pentru desăvârşirea noastră… Înfrângerea joacă un rol esenţial în «căutarea desăvârşirii» noastre” (*Notes from an Amateur: A Disciple's Life in the Academy* [2011], p. 57).
5. Vezi Dallin H. Oaks, „Bun, mai bun, cel mai bun”, *Liahona*, nov. 2007, p. 104–108.
6. Vezi Sarah Jane Weaver, „Rededication Goes Forward”, *Church News*, 28 febr. 2016, p. 3–4.

Vârstnicul Kent Kent F. Richards
din Cei Şaptezeci

Puterea divinităţii

Fiecare templu este casa sfântă, sacră a lui Dumnezeu şi acolo fiecare dintre noi poate învăţa despre şi cunoaşte puterea divinităţii.

Cu câteva luni înainte de moartea profetului Joseph Smith, el s-a întâlnit cu Cei Doisprezece pentru a discuta despre cele mai mari probleme cu care se confrunta Biserica în acele vremuri dificile. El le-a spus: *„Avem nevoie de templu mai mult decât de orice altceva”*.[1] Cu siguranţă, astăzi, în aceste vremuri de încercare, fiecare dintre noi şi membrii familiilor noastre avem nevoie de templu mai mult decât de orice altceva.

Am fost profund impresionat de întreaga experienţă pe care am trăit-o în timpul unei dedicări de templu. Mi-a plăcut casa deschisă, mi-a plăcut să întâmpin pe mulţi dintre vizitatorii care au venit să vadă templul, mi-a plăcut sărbătoarea culturală, cu energia şi entuziasmul tinerilor, urmată de minunatele sesiuni de dedicare. Spiritul s-a simţit din plin. Mulţi au fost binecuvântaţi. Şi, apoi, dimineaţa următoare, soţia mea şi cu mine am intrat în bazinul pentru botez pentru a face botezuri în numele câtorva dintre strămoşii noştri. Când am ridicat mâna pentru a începe rânduiala, am fost aproape copleşit de puterea Spiritului. Am înţeles din nou că adevărata putere a templelor se află în rânduieli.

Conform revelaţiei date de Domnul, plenitudinea Preoţiei lui Melhisedec se găseşte în templu şi în rânduielile sale, „deoarece, în ea sunt rânduite cheile sfintei preoţii, astfel încât să primiţi onoare şi slavă”[2]. „De aceea, puterea divinităţii se manifestă în rânduielile ei.”[3] Această promisiune v-a fost făcută dumneavoastră şi familiei dumneavoastră.

Responsabilitatea noastră este să „primim” ceea ce Tatăl nostru ne oferă.[4] „Pentru că aceluia care primeşte, i se va da mai din belşug, chiar putere”[5]: puterea de a primi *tot* ceea ce El poate să ne dea şi ne va da – acum şi în eternitate[6], puterea de a deveni fiii şi fiicele lui Dumnezeu[7], de a cunoaşte „puterile cerului”[8], de a vorbi în numele Său[9] şi de a primi „puterea Spiritului [Său]”[10]. Aceste puteri devin disponibile pentru fiecare dintre noi prin intermediul rânduielilor şi legămintelor din templu.

Nefi a văzut zilele noastre în marea sa viziune: „Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am văzut *puterea* Mielului lui Dumnezeu cum se pogora asupra sfinţilor Bisericii Mielului, precum şi asupra celor care făcuseră *legământ* cu Domnul, care erau împrăştiaţi pe toată faţa pământului; iar ei erau *înarmaţi cu dreptate şi cu puterea lui Dumnezeu în mare slavă*”[11].

Recent, am avut privilegiul de a mă afla la o casă deschisă în templu împreună cu preşedintele Russell M. Nelson şi familia dânsului, când acesta i-a adunat în jurul altarului pentru pecetluire şi le-a explicat că tot ceea ce facem în Biserică – fiecare adunare, activitate, lecţie şi act de slujire – este pentru a pregăti pe fiecare în parte să vină la templu şi să îngenuncheze la altar pentru a primi toate binecuvântările eterne promise de Tatăl.[12]

Pe măsură ce simţim binecuvântările templului în vieţile noastre, inimile noastre se îndreaptă către membrii familiei noastre, atât către cei vii, cât şi către cei decedaţi.

Recent, am văzut cum trei generaţii ale unei familii au înfăptuit împreună botezuri în numele strămoşilor lor. Chiar şi bunica a participat – deşi i-a fost un pic teamă să se scufunde în apă. Când a ieşit la suprafaţă şi şi-a îmbrăţişat soţul, ea avea lacrimi de bucurie în ochi. Apoi, bunicul şi tatăl s-au botezat reciproc şi pe mulţi dintre nepoţi. Ce bucurie mai mare ar putea simţi împreună o familie? Fiecare templu are alocat un timp anume pentru familii, pentru a vă permite dumneavoastră

şi familiei dumneavoastră să petreceţi timp în camera de botez.

Cu puţin timp înainte de a muri, preşedintele Joseph F. Smith a avut o viziune despre mântuirea celor morţi. El ne-a învăţat că cei care se află în lumea spiritelor depind în totalitate de rânduielile pe care noi le facem în numele lor. În scriptură citim: „Morţii care se pocăiesc vor fi mântuiţi prin supunere faţă de rânduielile casei lui Dumnezeu”[13]. Noi înfăptuim rânduielile în numele lor, dar ei fac şi sunt responsabili pentru fiecare legământ asociat fiecărei rânduieli. Cu siguranţă, vălul este subţire pentru noi şi este complet dat la o parte pentru ei în templu.

Atunci, care este responsabilitatea noastră de a lua parte la această lucrare atât ca membru care participă la rânduieli, cât şi ca lucrători? Profetul Joseph Smith i-a învăţat pe sfinţi în anul 1840 că „trebuie făcute eforturi considerabile şi sunt necesare mijloace – şi, pentru că lucrarea trebuie grăbită în neprihănire, este potrivit ca sfinţii să cântărească, în mintea lor… importanţa acestor lucruri, cu toate implicaţiile lor, şi apoi să ia măsurile necesare pentru a le duce la îndeplinire; şi, înarmându-se cu mult curaj, să hotărască să facă tot ce pot şi să manifeste atât de mult interes ca şi cum întreaga lucrare ar depinde numai de ei”[14].

În Apocalipsa, citim:

„Aceştia, care sunt îmbrăcaţi în haine albe, cine sunt oare?

Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele, şi le-au albit în sângele Mielului.

Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-I slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde peste ei cortul Lui”[15].

Nu puteţi să-i vedeţi cu ochiul minţii pe cei care slujesc în templu azi?

Sunt peste 120.000 de lucrători care înfăptuiesc rânduieli în cele 150 de temple din întreaga lume aflate în funcţiune. Totuşi, există ocazii pentru ca mai mulţi să aibă parte de această dulce experienţă. Când preşedintele Gordon B. Hinckley a anunţat conceptul mai multor temple mici construite în întreaga lume, el s-a gândit că „toţi lucrătorii care înfăptuiesc rânduieli vor fi oameni din acele locuri care vor sluji în moduri diferite în episcopiile şi ţăruşii lor”[16]. De obicei, lucrătorii sunt chemaţi să slujească timp de doi sau trei ani, având posibilitatea să-şi extindă perioada de slujire. Nu se doreşte ca, odată ce ai fost chemat, să sluşeşti cât de mult poţi. Mulţi lucrători care au slujit o perioadă mare iau cu ei dragostea pentru templu atunci când sunt eliberaţi şi permit altor lucrători noi să slujească.

În urmă cu aproape 100 de ani, apostolul John A. Widtsoe ne-a învăţat: „Avem nevoie de mai mulţi lucrători pentru a înfăptui această lucrare minunată… Avem nevoie de mai mulţi convertiţi, de toate vârstele, pentru a lucra în templu… A sosit timpul, în cadrul acestei noi mişcări privind templele, să îi facem pe toţi oamenii, de toate vârstele, să slujească… Munca în templu aduce beneficii atât celor tineri şi activi, cât şi celor în vârstă, care au lăsat în urma lor multe dintre poverile vieţii. Tânărul băiat are nevoie de locul său în templu, chiar mai mult decât tatăl sau bunicul său, care sunt căliţi de experienţele vieţii, şi tânăra fată, care abia îşi începe viaţa, are nevoie de spiritul, de influenţa şi de îndrumarea care rezultă din faptul de a participa la înfăptuirea rânduielilor în templu”[17].

În multe temple, preşedinţii de temple urează bun venit misionarilor, tineri băieţi şi tinere fete, recent chemaţi şi înzestraţi pentru a sluji o scurtă perioadă în calitate de lucrători care înfăptuiesc rânduieli înainte de a merge la CPM. Aceşti tineri nu doar că sunt binecuvântaţi ei înşişi să slujească, ci „ei sporesc frumuseţea şi înalţă spiritul tuturor celor care slujesc în templu”[18].

Am rugat un anumit număr de tineri băieţi şi de tinere fete care au slujit în templu înainte şi după misiunile lor să-şi împărtăşească sentimentele. Ei au folosit expresii precum următoarele pentru a descrie experienţa lor din templu:

Când slujesc în templu,

- simt „că sunt mai aproape de Tatăl meu şi de Salvator;
- simt „o pace şi o fericire completă”;
- mă simt ca şi cum aş „fi acasă”;
- simt că primesc „ceva sacru, putere şi tărie”;
- simt „importanţa legămintelor mele sacre”;
- „templul a devenit o parte din mine”;
- „cei cărora le slujim sunt aproape în timpul înfăptuirii rânduielilor”;
- „îmi dă tăria de a rezista ispitelor”;
- „templul mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna”[19].

Faptul de a sluji în templu este o experienţă bogată şi puternică pentru oamenii de toate vârstele. Chiar şi câteva cupluri recent căsătorite slujesc împreună. Preşedintele Nelson ne-a învăţat: „Slujirea în templu… este o activitate sublimă pentru o familie”[20]. Ca lucrători care înfăptuiesc rânduieli, pe lângă faptul că înfăptuiţi rânduieli în numele strămoşilor dumneavoastră, puteţi, de asemenea, să *oficiaţi* în cadrul rânduielilor înfăptuite în numele lor.

Preşedintele Wilford Woodruff a spus:

„Ce chemare mai mare poate avea un bărbat [sau o femeie] de pe faţa pământului, decât de a avea puterea şi autoritatea de a acţiona şi de a înfăptui rânduieli necesare salvării?…

Deveniţi un instrument în mâinile lui Dumnezeu în procesul de salvare a acelui suflet. Copiilor oamenilor nu le-a fost dat nimic care să egaleze acest lucru”[21].

Dânsul a mai spus:

„Şoaptele dulci ale Spiritului Sfânt vă vor fi oferite [dumneavoastră] şi comorile Cerului şi comuniunea cu îngerii vor fi adăugate din când în când”[22].

„Acest lucru merită toate sacrificiile pe care dumneavoastră sau eu le putem face în cei câţiva ani pe care îi petrecem aici în viaţa muritoare”[23].

Recent, preşedintele Thomas S. Monson ne-a amintit că „binecuvântările din templu sunt nepreţuite”[24]. „Niciun sacrificiu nu este prea mare.”[25]

Mergeţi la templu. Mergeţi des. Mergeţi cu şi pentru familia dumneavoastră. Mergeţi şi ajutaţi-i şi pe alţii să meargă.

„Cine sunt cei înveşmântaţi în alb?” Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, *dumneavoastră* sunteţi – dumneavoastră, care aţi primit rânduielile templului, care aţi ţinut legămintele dumneavoastră făcând chiar sacrificii, care îi ajutaţi pe membrii familiei dumneavoastră să găsească binecuvântările slujirii în templu şi care îi ajutaţi pe alţii în tot acest timp. Vă mulţumesc pentru slujirea dumneavoastră. Depun mărturie că fiecare templu este casa Sa sfântă şi sacră şi că, înăuntru, fiecare dintre noi poate învăţa şi cunoaşte puterile divinităţii, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 439; subliniere adăugată.
2. Doctrină şi legăminte 124:34.
3. Doctrină şi legăminte 84:20.
4. Vezi Marcu 4:20, 24–25.
5. Doctrină şi legăminte 71:6.
6. Vezi Doctrină şi legăminte 84:38. „Şi acela care Îl primeşte pe Tatăl Meu primeşte împărăţia Tatălui Meu; de aceea, tot ceea ce are Tatăl Meu îi va fi dat lui.” Acestea sunt promisiunile asociate legămintelor făcute prin rânduielile din templu; vezi, de asemenea Doctrină şi legăminte 132:20–24.
7. Vezi Doctrină şi legăminte 39:4; vezi, de asemenea, Doctrină şi legăminte 45:8; Moise 6:65–68.
8. Doctrină şi legăminte 121:36.
9. Vezi Doctrină şi legăminte 1:20. „Ci, ca fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii”.
10. Doctrină şi legăminte 29:30.
11. 1 Nefi 14:14; subliniere adăugată.
12. Vezi Russell M. Nelson, „Personal Preparation for Temple Blessings”, *Liahona,* iul. 2001, p. 37.
13. Doctrină şi legăminte 138:58; vezi, de asemenea, versetele 53–54.
14. *Învăţături: Joseph Smith,* p. 438.
15. Apocalipsa 7:13–15.
16. Gordon B. Hinckley, „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, nov. 1997, p. 49.
17. John A. Widtsoe, „Temple Worship”, *Utah Genealogical and Historical Magazine,* apr. 1921, p. 51–52.
18. Corespondenţă personală a preşedintelui Brent Belliston, Templul Boise, Idaho.
19. Corespondenţă personală.
20. Russell M. Nelson, „The Spirit of Elijah”, *Ensign,* nov. 1994, p. 86.
21. „Discourse by President Wilford Woodruff”, *Millennial Star,* 14 mai 1896, p. 307.
22. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. xxx.
23. *Teachings: Wilford Woodruff,* p. 177.
24. Thomas S. Monson, „Binecuvântările templului”, *Liahona*, mai 2015, p. 93.
25. Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far către lume”, *Liahona,* mai 2011, p. 90.

Vârstnicul Paul V. Johnson
din Cei Şaptezeci

Şi moartea nu va mai fi

Pentru toţi cei care... au plâns... din pricina morţii... cuiva drag, învierea este o sursă de mare speranţă.

Acum o săptămână a fost Paştele, iar gândurile noastre s-au concentrat din nou asupra sacrificiului ispăşitor şi învierii Domnului Isus Hristos. În decursul ultimului an, m-am gândit la înviere şi am cugetat despre ea mai mult decât de obicei.

Cu aproape un an în urmă, fiica noastră, Alisa, a decedat. S-a luptat cu cancerul timp de aproape opt ani, perioadă în care a avut parte de mai multe operaţii, multe tratamente diferite, miracole extraordinare şi profunde dezamăgiri. Am văzut cum sănătatea ei fizică se înrăutăţea în timp ce se apropia de sfârşitul vieţii ei muritoare. A fost extrem de dureros s-o vedem pe fiica noastră iubită trecând prin acel lucru – acea fetiţă cu privirea senină care crescuse şi devenise o femeie, soţie şi mamă talentată şi minunată. Am crezut că durerea va fi de nesuportat.

Anul trecut, în preajma Paştelui, cu puţin mai mult de o lună înainte de moartea ei, Alisa a scris: „Paştele îmi aminteşte de toate lucrurile pe care le sper pentru mine însămi. Că, într-o bună zi, voi fi vindecată şi, într-o bună zi, voi fi întreagă. Într-o bună zi, nu voi avea niciun metal sau plastic în trupul meu. Într-o bună zi, inima mea va fi liberă de teamă şi mintea, liberă de nelinişti. Nu mă rog ca acest lucru să se întâmple în curând, dar sunt atât de fericită pentru că, într-adevăr, cred într-o frumoasă viaţă de apoi”[1].

Învierea lui Isus Hristos asigură lucrurile pe care le-a sperat Alisa şi ne insuflă „[motivul pentru] nădejdea care este în [noi]”[2]. Preşedintele Gordon B. Hinckley a numit învierea ca fiind „cel mai mare eveniment din istoria omenirii”[3].

Învierea este realizată prin ispăşirea lui Isus Hristos şi este esenţială pentru marele plan al salvări.[4] Suntem copii de spirit ai unor părinţi cereşti.[5] Când începem această viaţă pe pământ, spiritul nostru se uneşte cu trupul. Avem parte de toate bucuriile şi dificultăţile asociate vieţii muritoare. Când o persoană moare, spiritul său este separat de trup. Învierea face posibil ca spiritul şi trupul unei persoane să fie reunite, doar că, de acea dată, trupul va fi nemuritor şi perfect – nu va fi supus durerii, bolii sau altor probleme.[6]

După înviere, spiritul nu va mai fi niciodată separat de trup, deoarece învierea Salvatorului a adus victorie totală asupra morţii. Pentru a ne îndeplini destinul etern, trebuie să avem acest suflet nemuritor – un spirit şi un trup unite pentru totdeauna. Având spiritul şi trupul nemuritor inseparabil legate, putem primi o „plenitudine de bucurii”[7]. De fapt, fără înviere, nu am putea primi niciodată o plenitudine de bucurii, ci am fi nefericiţi pentru totdeauna.[8] Chiar şi oamenii credincioşi şi drepţi văd separarea trupului lor de spirit ca pe o captivitate. Cu toţii suntem eliberaţi de această captivitate prin înviere, care este mântuirea de legăturile sau lanţurile morţii.[9] Nu există nicio salvare fără spirit şi trup împreună.

Fiecare dintre noi are limitări şi slăbiciuni fizice, mintale şi emoţionale. Aceste încercări, unele dintre ele aparent de nerezolvat acum, vor fi, în cele din urmă, depăşite. Niciuna dintre aceste probleme nu ne va chinui după ce vom fi înviaţi. Alisa a făcut cercetări pentru a vedea rata de supravieţuire la persoanele care sufereau de tipul de cancer pe care-l avea, iar statisticile nu erau încurajatoare. Ea a scris: „Dar există un leac, aşa că nu-mi este teamă. Isus mi-a vindecat deja cancerul şi l-a vindecat pe-al dumneavoastră… *Voi fi* mai bine. Sunt bucuroasă că ştiu acest lucru”[10].

Putem înlocui cuvântul *cancer* cu oricare alt fel de durere fizică, mintală sau emoţională de care suferim. Datorită învierii, şi acestea au fost vindecate. Miracolul învierii, leacul suprem, este mai presus de puterea medicinei moderne. Dar nu este mai presus de puterea lui Dumnezeu. Ştim că este posibilă deoarece Salvatorul este înviat şi va înfăptui învierea şi pentru fiecare dintre noi.[11]

Învierea Salvatorului dovedeşte că El este Fiul lui Dumnezeu şi că ceea ce El a predicat este adevărat. „A înviat, după cum zisese.”[12] Nu poate exista dovadă mai puternică a divinităţii Sale decât aceea că a ieşit din mormânt cu un trup nemuritor.

Ştim că au existat martori ai învierii în perioada Noului Testament. Pe lângă femeile şi bărbaţii despre care citim în Evanghelii, Noul Testament ne încredinţează că, de fapt, alte sute de oameni L-au văzut pe Domnul înviat.[13] Iar Cartea lui Mormon ne relatează despre multe alte sute de oameni: „Mulţimea a înaintat; şi ei şi-au pus mâinile în coasta Lui… şi au văzut cu ochii lor şi au simţit cu mâinile lor şi au ştiut cu siguranţă şi au depus mărturie că El era Acela despre care s-a scris de către profeţi că va veni”[14].

Pe lângă acei martori din vechime, există martori în aceste ultime zile. De fapt în scena de început a acestei dispensaţii, Joseph Smith I-a văzut pe Salvatorul înviat şi pe Tatăl.[15] Apostolii şi profeţii în viaţă au depus mărturie despre realitatea Hristosului înviat şi care trăieşte.[16] Aşadar, putem spune că „suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori”[17]. Şi fiecare dintre noi poate face parte din acest nor de martori care ştiu, prin puterea Duhului Sfânt, că ceea ce sărbătorim de Paşte s-a întâmplat cu adevărat – că învierea este reală.

Realitatea învierii Salvatorului vindecă şi înlocuieşte tristeţea cu speranţă, deoarece, odată cu ea, avem încredinţarea că toate celelalte promisiuni ale Evangheliei sunt la fel de reale – promisiuni care nu sunt mai puţin miraculoase decât învierea. Ştim că El are puterea să ne cureţe de toate păcatele noastre. Ştim că a luat asupra Sa toate infirmităţile, durerile şi nedreptăţile de care noi am avut parte.[18] Ştim că „El [S-a sculat] din morţi, cu vindecarea în aripile Sale”[19]. Ştim că ne poate face întregi, indiferent ce este rupt în interiorul nostru. Ştim că „El va şterge orice lacrimă din ochii [noştri]. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere”[20]. Ştim că putem fi „făcuţi desăvârşiţi prin Isus… care a împlinit această ispăşire desăvârşită”[21] dacă avem credinţă şi-L urmăm.

Spre sfârşitul oratoriului plin de inspiraţie *Mesia*, Handel a pus pe note minunatele cuvinte ale apostolului Pavel care se bucură datorită învierii.

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi,

Într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi.

Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire…

atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghiţită de biruinţă.

Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte?»

Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos!”[22]

Sunt recunoscător pentru binecuvântările noastre care sunt posibile datorită ispăşirii şi învierii Domnului Isus Hristos. Pentru toţi cei care şi-au înmormântat un copil sau au plâns deasupra sicriului unui soţ sau al unei soţii ori din pricina morţii unui părinte sau a cuiva drag, învierea este o sursă de mare speranţă. Ce experienţă puternică va fi să-i vedem din nou – nu doar ca spirite, ci cu trupuri înviate!

Tânjesc să-mi văd mama din nou, să simt atingerea ei blândă şi să privesc în ochii ei plini de dragoste. Vreau să văd zâmbetul tatălui meu, să-i aud râsul şi să-l văd ca fiinţă înviată, perfectă. Cu ochiul credinţei, mi-o închipui pe Alisa neafectată de problemele pământeşti sau de înţepătura morţii – pe Alisa înviată, perfectă, victorioasă şi cu o plenitudine de bucurii.

Cu câţiva ani în urmă, de Paşte, ea a scris simplu: „Viaţă prin numele Său. Atât de multă speranţă. Întotdeauna. Prin toate lucrurile. Îmi place ca Paştele să-mi amintească de viaţa prin numele Său”[23].

Depun mărturie despre realitatea învierii. Isus Hristos trăieşte şi, datorită Lui, cu toţii vom trăi din nou. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Alisa Linton, „Easter”, 14 apr. 2015.
2. 1 Petru 3:15; vezi, de asemenea, 1 Petru 1:3.
3. Gordon B. Hinckley, „The Empty Tomb Bore Testimony”, *Ensign*, mai 1988, p. 65.
4. Vezi Alma 42:23.
5. Vezi „Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
6. Vezi Alma 11:43.
7. Vezi Doctrină şi legăminte 93:33; 138:17.
8. Vezi 2 Nefi 9:8–9; Doctrină şi legăminte 93:34.
9. Vezi Doctrină şi legăminte 138:14–19.
10. Alisa Linton, „I Draw the Line at the Easter Bunny”, 25 mart. 2008.
11. Vezi 1 Corinteni 15:20–22; 2 Nefi 2:8; Helaman 14:17; Mormon 9:13.
12. Matei 28:6.
13. 1 Corinteni 15:6, 8.
14. 3 Nefi 11:15.
15. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:15–17.
16. Vezi „Hristos Cel Viu: Mărturia apostolilor”, *Liahona*, apr. 2000, p. 2; „Special Witnesses of Christ”, lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies.
17. Evrei 12:1.
18. Vezi Alma 7:11–12.
19. 2 Nefi 25:13.
20. Apocalipsa 21:4.
21. Doctrină şi legăminte 76:69.
22. 1 Corinteni 15:51–55, 57.
23. Alisa Linton, „Life through His Name”, 8 apr. 2012.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Mâine, Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru

Continuaţi să iubiţi. Continuaţi să încercaţi. Continuaţi să aveţi încredere. Continuaţi să credeţi. Continuaţi să progresaţi. Cerul vă va încuraja astăzi, mâine şi mereu.

Dragi fraţi şi surori, aveţi vreo idee – aveţi vreo noţiune sau bănuială vagă – cu privire la cât de mult vă iubim? Timp de 10 ore, aţi privit, concentrându-vă asupra fiecărei persoane care a venit în faţa acestui pupitru, dar, în timpul aceloraşi 10 ore, noi am stat în spatele pupitrului, privindu-vă cu atenţie. Ne bucurăm până în adâncul sufletelor noastre datorită dumneavoastră, fie că faceţi parte dintre cele 21.000 de persoane din acest Centrul de conferinţe, fie din mulţimile adunate în case de întruniri şi capele, sau, în final, printre persoanele din milioanele de cămine din întreaga lume, strânse, poate, în faţa ecranului unui calculator de acasă. Sunteţi aici, acolo, oră după oră, în cele mai frumoase haine de duminica, fiind cât de buni puteţi. Cântaţi şi vă rugaţi. Ascultaţi şi credeţi. Sunteţi miracolul acestei Biserici. Şi vă iubim.

Aceasta a fost o altă conferinţă generală deosebită! Am fost binecuvântaţi, în special, de prezenţa şi mesajele profetice ale preşedintelui Thomas S. Monson. Preşedinte, vă iubim, vă mulţumim, ne rugăm pentru dumneavoastră şi, mai presus de toate, vă susţinem. Suntem atât de recunoscători că am fost învăţaţi de dumneavoastră, de minunaţii dumneavoastră consilieri şi de atât de mulţi dintre conducătorii noştri, bărbaţi şi femei. Muzica pe care am ascultat-o a fost extraordinară. Cei care ne-au vorbit s-au rugat pentru noi şi ne-au implorat să ţinem poruncile. Cu siguranţă, prezenţa Spiritului Domnului s-a simţit din abundenţă. Ce sfârşit de săptămână plin de inspiraţie, din toate punctele de vedere, a fost acesta!

Acum, eu observ câteva probleme. Una este faptul că sunt singura persoană care stă între dumneavoastră şi îngheţata pe care o aveţi pregătită mereu pentru sfârşitul conferinţei generale. Cealaltă posibilă problemă este exprimată de această fotografie, pe care am văzut-o recent pe Internet.

Îmi cer scuze tuturor copiilor care se ascund acum sub canapea, dar adevărul este că niciunul dintre noi nu doreşte ca ziua de mâine sau cea de poimâine să distrugă sentimentele minunate de care am avut parte în acest sfârşit de săptămână. Dorim să păstrăm mereu în minte îndemnurile spirituale pe care le-am primit şi învăţăturile inspirate pe care le-am auzit. Dar este inevitabil ca, după momentele cereşti din vieţile noastre, să fim nevoiţi să ne întoarcem pe pământ, unde, câteodată, ne vom confrunta cu circumstanţe care, cu siguranţă, nu sunt ideale.

Autorul epistolei către evrei ne-a avertizat cu privire la acest lucru când a scris: „Aduceţi-vă aminte de zilele de la început, când, după ce aţi fost luminaţi, aţi dus o mare luptă de suferinţe”[1]. Acea suferinţă, care vine după ce am fost luminaţi, poate apărea în vieţile tuturor sub multe forme. Cu siguranţă, orice misionar care a slujit vreodată în misiune a înţeles rapid că viaţa în câmpul misiunii nu avea să fie la fel ca atmosfera plăcută a centrului de pregătire a misionarilor. La fel se întâmplă şi cu noi când plecăm de la templu după o sesiune frumoasă sau la terminarea unei adunări de împărtăşanie mai spirituale.

Amintiţi-vă că, atunci când Moise a coborât de pe Muntele Sinai, unde

a avut parte de o experienţă unică, el a aflat că oamenii săi „s-au stricat” şi „s-au abătut deja”[2]. Ei erau acolo, lângă munte, ocupaţi modelând un viţel de aur pe care să-l preaslăvească, în momentele în care Iehova, pe vârful muntelui, îi spusese lui Moise: „Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine” şi „Să nu-ţi faci chip cioplit”[3]. În acea zi, Moise *nu* era fericit cu turma sa de israeliţi care rătăceau!

În timpul slujirii Sale din viaţa muritoare, Isus i-a luat pe apostolii Petru, Iacov şi Ioan pe Muntele Schimbării la Faţă, unde, scripturile spun că „faţa Lui a strălucit ca soarele, şi hainele I S-au făcut albe ca lumina”[4]. S-au deschis cerurile, au venit profeţi din vechime şi a vorbit Dumnezeu Tatăl.

După o asemenea experienţă celestială, ce găseşte Isus după ce coboară de pe munte? Mai întâi, El a aflat despre o discuţie între ucenicii Săi şi adversarii lor despre o binecuvântare administrată unui băieţel, care nu a produs efectul dorit. Apoi, a încercat să-i convingă pe cei Doisprezece – fără succes, se pare – că El avea să fie prins curând de conducătorii locali care aveau să-L ucidă. Apoi, cineva a spus că trebuia plătită o taxă, pe care a plătit-o imediat. Apoi, a trebuit să-i mustre pe unii dintre ucenicii Săi pentru că se certau cu privire la cine avea să fie cel mai mare în împărăţia Sa. Toate acestea L-au îndemnat să spună la un moment dat: „O, neam necredincios… până când vă voi suferi?”[5]. El a avut motive să adreseze acea întrebare de mai multe ori în timpul slujirii Sale. Nu e de mirare că tânjea să fie pe vârful unui munte, unde Se putea ruga singur!

La încheierea acestei conferinţe generale, înţelegând faptul că noi *toţi* trebuie să ne întoarcem de la experienţele noastre măreţe la problemele de zi cu zi ale vieţii, doresc să vă încurajez.

În primul rând, dacă în zilele care vor urma, vedeţi nu doar limitările celor din jurul dumneavoastră, ci şi aspecte în viaţa dumneavoastră care nu sunt la înălţimea mesajelor pe care le-aţi auzit în acest sfârşit de săptămână, vă rog, nu vă descurajaţi şi nu renunţaţi. Evanghelia, Biserica şi aceste minunate adunări bianuale sunt menite să ofere speranţă şi inspiraţie. Nu sunt menite să vă descurajeze. Doar duşmanul nostru, al tuturor, va încerca să ne convingă că idealurile despre care s-a vorbit la conferinţa generală sunt deprimante şi nerealiste, că oamenii nu devin cu adevărat mai buni, că nimeni nu progresează cu adevărat. Şi de ce încearcă Lucifer să ne convingă de acest lucru? Deoarece ştie că *el* nu poate deveni mai bun, că *el* nu poate progresa şi că *el* nu va avea niciodată un viitor mai bun. El este o fiinţă nefericită care are limitări eterne şi doreşte ca şi dumneavoastră să fiţi nefericiţi. Aşadar, nu cădeţi în această cursă! Datorită ispăşirii lui Isus Hristos şi a tăriei primite din

cer pentru a ne ajuta, noi *putem* deveni mai buni şi cel mai minunat lucru privind Evanghelia este faptul că suntem răsplătiţi atunci când *încercăm*, chiar dacă nu reuşim mereu.

În Biserica de la începuturi, când a fost o controversă cu privire la cine erau cei îndreptăţiţi să primească binecuvântările cerului, Domnul i-a declarat profetului Joseph Smith: „Pentru că, adevărat vă spun vouă, [darurile lui Dumnezeu] sunt date în folosul celor care Mă iubesc şi ţin… poruncile Mele şi [celor] care *încearcă* să facă astfel”[6]. Cu siguranţă, cu *toţii* suntem recunoscători că a inclus expresia „şi… încearcă să facă astfel”! Acest lucru ne-a oferit alinare deoarece, uneori, aceasta este tot ce putem face! Noi suntem alinaţi de faptul că, dacă Dumnezeu i-ar răsplăti doar pe cei perfect credinicioşi, nu ar avea o listă lungă cu persoane pe care să le răsplătească.

Vă rog să vă amintiţi mâine şi în toate zilele care urmează că Domnul îi binecuvântează pe cei care *doresc* să devină mai buni, cei care înţeleg de ce este nevoie de porunci şi *încearcă* să le ţină, cei care iubesc virtuţile asemănătoare cu cele ale lui Hristos şi se *străduiesc* să le dobândească. Dacă nu aveţi mereu succes în eforturile dumneavoastră, acest lucru li se întâmplă tuturor; Salvatorul este acolo pentru a vă ajuta să mergeţi mai departe. Dacă eşuaţi, cereţi-I ajutorul. Spuneţi precum Alma: „O, Isuse… ai milă de mine”[7]. El vă va ajuta să încercaţi din nou. El vă va ajuta să vă pocăiţi, să reparaţi orice puteţi repara şi să mergeţi mai departe. Foarte curând veţi avea parte de succesul pe care îl căutaţi.

„Aşa cum doriţi de la Mine, aşa vi se va întâmpla vouă”, a declarat Domnul.

„Pune-ţi încrederea în acel Spirit care conduce spre a face bine – da, de a acţiona drept, de a umbla în umilinţă, de a judeca cu dreptate…

[Apoi], *tu vei cunoaşte… toate lucrurile pe care le doreşti de la Mine, care se referă la lucrurile drepte*”[8].

Iubesc acea doctrină! Se spune din nou şi din nou că vom fi binecuvântaţi datorită *dorinţei* noastre de a face bine, cât timp chiar ne străduim să facem acest lucru. Şi ne aminteşte că, pentru a putea primi acele binecuvântări, trebuie să ne asigurăm că nu-i împiedicăm pe alţii să le primească: trebuie să acţionăm just, să nu fim vreodată nedrepţi; trebuie să umblăm cu umilinţă, niciodată cu mândrie, niciodată cu aroganţă; trebuie să judecăm în dreptate, să nu considerăm niciodată că suntem mai buni decât ceilalţi.

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, cea dintâi mare *poruncă* din toată eternitatea este să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, puterea, mintea şi tăria *noastră* – aceasta este cea dintâi mare poruncă. Dar primul *adevăr* măreţ din toată eternitatea este că Dumnezeu *ne* iubeşte cu

toată inima, puterea, mintea şi tăria *Sa*. Acea dragoste este piatra care stă la temelia eternităţii şi ar trebui să fie piatra care stă la temelia vieţii noastre de zi cu zi. Într-adevăr, doar cu acea asigurare arzând în sufletele noastre putem avea încrederea de a continua să încercăm să devenim mai buni, de a continua să căutăm iertarea păcatelor noastre şi să arătăm îndurare faţă de aproapele nostru.

Preşedintele George Q. Cannon ne-a învăţat: „Oricât de grea ar fi încercarea, de profundă nenorocirea, de mare suferinţa, [Dumnezeu] nu ne va părăsi niciodată. Nu a făcut-o niciodată şi nu o va face vreodată. El nu poate face acest lucru. Nu este în firea Sa [un asemenea lucru]… El va rămâne [mereu] alături de noi. S-ar putea să trecem prin cuptorul aprins; s-ar putea să traversăm ape adânci; dar nu vom fi distruşi sau copleşiţi. Datorită acestor încercări şi greutăţi vom deveni mai buni şi mai puri”[9].

Acum, dacă sunetele din cer ale acestei devoţiuni măreţe sunt marea constantă a vieţii noastre, manifestată în cel mai pur şi mai perfect mod în viaţa, moartea şi ispăşirea Domnului Isus Hristos, putem evita atât consecinţele păcatului, cât şi cele ale prostiei – noastre sau a altora – în orice formă ar apărea în viaţa noastră. Dacă Îi oferim lui Dumnezeu inimile noastre, dacă Îl iubim pe Domnul Isus Hristos, dacă facem tot ce putem pentru a trăi conform Evangheliei, atunci, ziua de mâine şi, până la urmă, toate celelalte zile, vor fi excelente, chiar dacă nu recunoaştem mereu acest lucru. De ce? Pentru că aşa doreşte Tatăl Ceresc să fie! El doreşte să ne binecuvânteze. O viaţă eternă îmbelşugată şi plină de răsplată este chiar scopul planului Său milos pentru copiii Săi! Este un plan care se bazează pe adevărul conform căruia „toate lucrurile lucrează împreună spre binele

celor care iubesc pe Dumnezeu”[10]. Aşadar, continuaţi să iubiţi. Continuaţi să încercaţi. Continuaţi să aveţi încredere. Continuaţi să credeţi. Continuaţi să progresaţi. Cerul vă va încuraja astăzi, mâine şi mereu.

„Nu ştii? N-ai auzit?”. Isaia a plâns.

„[Dumnezeu] dă tărie celui obosit, şi măreşte puterea celui care cade în leşin…

Dar cei care se încred în [El] îşi înoiesc puterea, ei zboară ca vulturii…

Căci… Domnul Dumnezeu… te [ia] de mâna dreaptă şi-ţi [zice]: «Nu te teme de nimic, Eu îţi vin în ajutor!»”[11]

Dragi fraţi şi surori, fie ca Tatăl iubitor din Cer să ne binecuvânteze ca mâine să ne amintim ce am simţit astăzi. Fie ca El să ne binecuvânteze să ne străduim cu răbdare şi perseverenţă să atingem idealurile pe care le-am auzit fiind proclamate la conferinţă în acest sfârşit de săptămână, ştiind că dragostea Sa divină şi ajutorul Său care nu eşuează vor fi cu noi chiar şi atunci când avem probleme – nu, vor fi cu noi *în special* atunci când avem probleme.

Dacă standardele Evangheliei par înalte şi îmbunătăţirea personală de care avem nevoie pare a fi de neatins, amintiţi-vă încurajarea lui Iosua către oamenii săi când aveau de înfruntat un viitor care îi descuraja. „Sfinţiţi-vă”, a spus el, „căci, mâine, Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru”[12]. Eu vă fac aceeaşi promisiune. Este promisiunea acestei conferinţe. Este promisiunea acestei Biserici. Este promisiunea Celui care înfăptuieşte aceste minuni, care este El Însuşi „Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu cel Puternic… Prinţul păcii”[13]. Despre El depun mărturie. Sunt un martor al Său. Şi, pentru El, această conferinţă este un testament despre munca Sa continuă în aceste măreţe zile din urmă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Evrei 10:32.
2. Exodul 32:7, 8.
3. Exodul 20:3–4.
4. Matei 17:2.
5. Marcu 9:19.
6. Doctrină şi legăminte 46:9; subliniere adăugată.
7. Alma 36:18.
8. Doctrină şi legăminte 11:8, 12, 14; subliniere adăugată.
9. George Q. Cannon, „Remarks”, *Deseret Evening News*, 7 mart. 1891, p. 4.
10. Romani 8:28.
11. Isaia 40:28, 29, 31; 41:13.
12. Iosua 3:5.
13. Isaia 9:6.

Să facem din conferinţă o parte din viaţa noastră

Gândiţi-vă să folosiţi unele dintre aceste activităţi şi întrebări ca punct de pornire pentru discuţii în familie sau cugetări personale.

Pentru copii

- Pagina 86: Preşedintele Thomas S. Monson a vorbit despre o scenă din *Alice în ţara minunilor* pentru a ne arăta care este importanţa deciziilor. Dânsul ne-a încurajat să alegem ce e drept chiar dacă este calea mai dificilă. Discutaţi în cadrul familiei despre deciziile dificile pe care le aveţi de luat. Ce puteţi să faceţi pentru a vă ajuta unul pe altul să alegeţi ce e drept? Puteţi să desenaţi un scut ACD, să vă scrieţi ideile pe el şi să-l folosiţi în cadrul unei activităţi. Şi, apoi, să-l agăţaţi într-un loc în care va fi văzut des de membrii familiei dumneavoastră.
- Pagina 101: Preşdintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, a vorbit despre un oraş din Germania care a fost distrus în război dar, după aceea, a fost reconstruit şi făcut să fie frumos din nou. Preşedintele Uchtdorf ne-a

învăţat că, atunci când ne simţim distruşi, Salvatorul şi Tatăl Ceresc ne pot vindeca. Ce exemple de lucruri care erau distruse şi care au devenit frumoase şi puternice din nou au văzut membrii familiei dumneavoastră? Puteţi să vă împărtăşiţi mărturia despre ispăşirea lui Isus Hristos copiilor dumneavoastră.
- Pagina 53: Vârstnicul Mervyn B. Arnold, din Cei Şaptezeci, ne-a încurajat să „mergem să salvăm” ajutând membrii mai puţin activi sau prietenii noştri care nu sunt membri. Împreună cu membrii familiei dumneavoastră, gândiţi-vă cum puteţi să-i ajutaţi pe cei care nu au mai venit la Biserică de ceva timp sau pe cei care nu sunt membri. Ce puteţi face pentru a împărtăşi altora Evanghelia lui Isus Hristos? Gândiţi-vă la un mod distractiv de a crea un plan de muncă misionară al familiei care să cuprindă ţeluri simple şi realiste.
- Pagina 13: Sora Linda K. Burton, preşedinta generală a Societăţii de Alinare, ne-a invitat să ne rugăm pentru a şti cum putem să ajutăm refugiaţii din comunitatea noastră. Împreună cu membrii familiei dumneavoastră, vizitaţi IWasaStranger.lds.org şi vizionaţi prezentarea video numită „I Was A Stranger: Love One Another” (Am fost străin: iubiţi-vă unul pe altul). Care sunt câteva dintre lucrurile pe care membrii familiei dumneavoastră le pot face pentru a le sluji vecinilor aflaţi în nevoie?

Pentru tineri

- Pagina 86: Preşedintele Thomas S. Monson a spus: „Evenimente mărunte pot avea o influenţă majoră asupra istoriei, iar acest lucru este valabil şi în cazul vieţii omului”. Dânsul a mai spus: „Această cale pe care o urmăm în această viaţă ne duce la destinaţia noastră din viaţa viitoare”. Gândiţi-vă la deciziile majore pe care urmează să le luaţi în viaţă. Imaginaţi-vă consecinţele acelor alegeri şi scrieţi o listă cu gândurile şi ideile care vă vin în minte.
- Pagina 46: Vârstnicul Ronald A. Rasband, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus: „Restaurarea Evangheliei a început cu un tânăr, Joseph Smith, care a adresat o întrebare”. Vârstnicul Rasband a spus că întrebările arată dorinţa de a învăţa, de a adăuga adevăr la mărturiile noastre şi de a „[înainta] cu fermitate în Hristos” (2 Nefi 31:20). În rugăciune, adresaţi întrebările voastre lui Dumnezeu, cercetaţi scripturile şi cuvântările

de la Conferinţa Generală şi ascultaţi şi priviţi cu atenţie pentru a primi răspunsuri.

- Pagina 10: V-aţi simţit vreodată singur sau v-a fost vreodată teamă? Sora Neill F. Marriott, a doua consilieră în Preşedinţia generală a Tinerelor Fete, ne-a povestit ce s-a întâmplat chiar înainte de nunta dânsei. Era departe de casă şi urma să locuiască la o rudă a viitorului soţ pe care nu o întâlnise niciodată. Când a ajuns la casa persoanei respective, sora Marriott a spus: „Uşa s-a deschis… iar mătuşa Carol, fără să spună vreun cuvânt, şi-a întins braţele şi m-a îmbrăţişat". Acel gest a făcut ca temerile dânsei să dispară. „Dragostea înseamnă să faci loc în viaţa ta pentru altcineva", a spus dânsa. Există cineva pentru care puteţi face loc în viaţa dumneavoastră?
- Pagina 70: Fratele Stephen W. Owen, preşedintele general al Tinerilor Băieţi, ne-a învăţat că noi toţi suntem şi conducători, şi ucenici. Dânsul a împărtăşit o experienţă pe care a avut-o atunci când s-a întâlnit cu un grup de tineri băieţi care se susţineau şi se încurajau unul pe altul în cvorumurile din care făceau parte. Dânsul a spus: „Conducerea este un mod prin care ne dovedim calitatea de ucenic – este pur şi simplu un aspect care ţine de a-i ajuta pe alţii să vină la Hristos". Alegeţi o persoană pe care s-o ajutaţi în această săptămână să vină la Hristos.

Pentru tineri adulţi

- Pagina 101: Doriţi să nu vă pierdeţi credinţa? Preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, ne-a învăţat că putem s-o păstrăm prin supunere! „Supunerea oferă tărie credinţei", a spus dânsul. „Este cea care ne umple sufletele cu lumină." Gândiţi-vă la un moment în care v-aţi supus cuvântului Domnului chiar dacă a fost dificil să faceţi aceasta. În ce mod faptul că aţi fost supus v-a întărit credinţa şi v-a ajutat să descoperiţi ceea ce puteţi dobândi?
- Pagina 23, 59 şi 105: Sora Mary R. Durham, care a fost eliberată recent din chemarea de a doua consilieră în Preşedinţia generală a Societăţii Primare, a făcut referire la Duhul Sfânt drept o „sursă divină de putere". Citiţi cuvântarea dânsei şi cuvântările vârstnicilor David A. Bednar şi Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Fiţi atenţi la multele roluri ale Duhului Sfânt şi la modurile în care vă poate binecuvânta. Fixaţi-vă obiectivul să faceţi o schimbare în viaţa dumneavoastră pentru a putea să fiţi mai demni de influenţa Sa.
- Pagina 26 şi 124: Acordaţi timp pentru a răspunde la întrebările adresate de vârstnicul Donald L. Hallstrom, din Preşedinţia Celor Şaptezeci: „Când în viaţă avem parte de momente dificile, care este prima noastră reacţie? Este una de confuzie, de îndoială sau facem un pas înapoi din punct de vedere spiritual? Este o lovitură pentru credinţa noastră? Îl învinovăţim pe Dumnezeu sau pe alţii pentru ceea ce ni se întâmplă? Sau prima noastră reacţie este să ne amintim… că suntem copiii unui Dumnezeu iubitor?" Vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus: „Dar primul *adevăr* măreţ din toată eternitatea este că Dumnezeu *ne* iubeşte cu toată inima, puterea, mintea şi tăria *Sa* ". Cum vă ajută să înduraţi momentele grele faptul că vă întăriţi mărturia despre dragostea lui Dumnezeu pentru voi?

Pentru adulţi

- Pagina 86: Preşedintele Thomas S. Monson a spus că, atunci când cugetăm la deciziile noastre zilnice, „dacă Îl alegem pe Hristos, vom face întotdeauna alegerea corectă". Ce obiceiuri zilnice, cu caracter religios, puteţi să dobândiţi sau să întăriţi în viaţa şi în familia dumneavoastră, astfel încât deciziile dumneavoastră să fie bazate pe Hristos?
- Pagina 81 şi 93: Preşedintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Preşedinţie, şi vârstnicul D. Todd Christofferson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, au încurajat taţii să facă schimbările necesare pentru a-şi conduce familiile către împărăţia celestială. În calitate de tată, ce puteţi face mai bine, folosind cuvintele vârstnicului Christofferson, pentru a „demonstra cum acţionează oamenii în viaţa de zi cu zi atunci când sunt loiali lui Dumnezeu"?
- Pagina 77: Preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, a spus că, adoptând principiul caritătii chiar şi familiile care au încercări dificile pot avea succes. „Indiferent de problemele cu care se confruntă familia dumneavoastră, indiferent de ceea ce trebuie să faceţi pentru a le rezolva, începutul şi sfârşitul soluţiei este caritatea." În cadrul familiei dumneavoastră, gândiţi-vă la sfatul găsit în

scripturi, de a ne „[ruga] la Tatăl… pentru ca [noi] să fim plini de dragostea Lui" (Moroni 7:48).

- Pagina 63: Vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus că ţinerea cu regularitate a consiliilor de familie „va reduce impactul tehnologiei moderne care, adesea, ne distrage atenţia de la faptul de a petrece timp de calitate unul cu altul şi tinde să aducă răul chiar în căminele noastre". Gândiţi-vă cum să ţineţi cele patru tipuri de consilii de familie despre care vârstnicul Ballard a spus că „ne vor ajuta să avem mai mult succes şi fericire în relaţiile noastre preţioase". ■

Indexul relatărilor din timpul conferinţei

Următoarea listă cuprinde relatări selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinţei generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie şi cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

Vorbitor	Relatare
Neil L. Andersen	(49) Copiii şi tinerii sunt binecuvântaţi atunci când adulţii îi ajută cu dragoste, îi învaţă Evanghelia şi le urează bun venit la Biserică.
Mervyn B. Arnold	(53) Mama lui Mervyn B. Arnold salvează oaia pierdută şi rănită a Tatălui Ceresc. Fratele pescar al vârstnicul Alejandro Patania moare pe mare aşteptând să fie salvat în timpul unei furtuni. Un prieten al lui Mervyn B. Arnold se alătură Bisericii după ce a fost tratat ca un frate timp de 25 de ani. Un episcop ajută la salvarea a 21 de tineri băieţi.
Linda K. Burton	(13) În anul 1856, surorile acţionează pentru a-i ajuta pe sfinţii neajutoraţi rămaşi pe câmpii. Un cuplu de oameni grijulii ajută o familie de refugiaţi. La înmormântarea dânsei, o fostă preşedintă a Societăţii de Alinare la nivel de ţăruş este comemorată pentru slujirea şi dragostea dânsei.
D. Todd Christofferson	(93) Tânărul D. Todd Christofferson doreşte să urmeze exemplul de onestitate oferit de tatăl său. Datorită dragostei ce i-o poartă, un tată se roagă pentru fiul său în fiecare dimineaţă.
Quentin L. Cook	(97) Membrii Misiunii Bangkok, Thailanda, se bucură la aflarea veştii că va fi construit un templu în Thailanda. O fiică decedată este pecetluită cu familia ei după ce se arată în templu soţiei unei autorităţi generale. În pofida tulburărilor politice, preşedintele Gordon B. Hinckley insistă ca ceremonia pietrei din capul unghiului să aibă loc la dedicarea Templului Suva Fiji.
Kevin R. Duncan	(33) O aşchie iese singură din degetul lui Kevin R. Duncan după ce acesta tratează locul respectiv ungându-l şi bandajându-l.
Mary R. Durham	(23) Un tată ce traversa un lac cu fiica sa în braţe evită să fie tras sub apă scoţându-şi pantofii din picioare.
Cheryl A. Esplin	(6) Un vorbitor din cadrul unei adunări de devoţiune vorbeşte despre importanţa faptului de a ne concentra atenţia asupra altora şi a le sluji. O fetiţă învaţă la Societatea Primară că Isus o iubeşte.
Henry B. Eyring	(19) Doi membri ai Bisericii se tem de faptul că încercările şi testele prin care vor trece vor fi mai puternice decât credinţa lor dacă nu-şi recapătă dragostea faţă de Salvator şi Biserica Sa. (81) Henry B. Eyring este îndurerat deoarece o familie nu a fost pecetluită în templu. O văduvă care s-a alăturat Bisericii anticipează viaţa eternă alături de familia dânsei.
Gerrit W. Gong	(108) Un antrenor de baschet îl încurajează pe tânărul Gerrit W. Gong să încerce fotbalul. Înainte de a merge la templu, un mecanic îşi curăţă mâinile spălând vase.
Robert D. Hales	(105) Robert D. Hales primeşte inspiraţie de la Duhul Sfânt în legătură cu slujirea sa în cadrul Bisericii şi viaţa sa personală.
Donald L. Hallstrom	(26) Tânăra fiică a lui Donald L. Hallstrom scrie într-o lucrare la şcoală că va fi alături de Tatăl Ceresc dacă moare. Membrii Bisericii din Liberia citează din scripturi şi intonează „Ce trainică temelie" cu foarte mare convingere.
Paul V. Johnson	(121) Fiica adultă a lui Paul V. Johnson moare având speranţă în viaţa viitoare şi în înviere.
Patrick Kearon	(111) Patrick Kearon este profund marcat după ce aude poveştile refugiaţilor şi este martor la ajutorul dedicat pe care aceştia îl primesc.
Neill F. Marriott	(10) Neill F. Marriott primeşte ajutor din partea bunicii vitrege a logodnicului dânsei. Neill F. Marriott apără calitatea de mamă când primeşte un telefon anonim.
Jairo Mazzagardi	(56) În calitate de convertit recent al Bisericii, Jairo Mazzagardi caută şi găseşte răspunsuri la întrebările dânsului despre restaurare.
Thomas S. Monson	(85) Un deţinător al preoţiei demn porunceşte unei nave de salvare să-l salveze pe el şi echipajul său care pluteau pe mare.
Russell M. Nelson	(66) Russell M. Nelson pecetluieşte o familie în templu după ce două fiice decedate, membre ale familiei respective, îl roagă de pe partea cealaltă a vălului şi după ce tatăl şi fratele lor devin demni pentru a intra în templu.
Dallin H. Oaks	(114) Joseph Smith înfruntă opoziţie în timp ce caută să publice Cartea lui Mormon.
Bonnie L. Oscarson	Duhul Sfânt confirmă adevărul Evangheliei unei mame al cărei fiu este grav bolnav.
Stephen W. Owen	(70) În timp ce urcau pe un munte călare, Stephen W. Owen ştie că va fi în siguranţă dacă-l urmează pe tatăl său. Stephen W. Owen este fericit să distribuie împărtăşania. Un tânăr băiat din Noua Zeelandă dă o binecuvânatare a preoţiei mamei sale.
Ronald A. Rasband	(46) Vizita vârstnicului Ronald A. Rasband în Pakistan este văzută drept „o zi memorabilă" de el şi de sfinţii de acolo. Ronald A. Rasband participă la o transmisiune Face to Face (Faţă în faţă).
Dale G. Renlund	(39) În timp ce ia din împărtăşanie, o soră din Africa de Sud înţelege faptul că sacrificiul Salvatorului este pentru ea în mod personal.
Kent F. Richards	(118) După dedicarea unui templu, Kent F. Richards şi soţia dânsului sunt botezaţi în numele strămoşilor dânşilor. Kent F. Richards este martor când membrii din trei generaţii ale unei familii sunt botezaţi în numele strămoşilor lor.
Steven E. Snow	(36) Rugăciunile lui Steven E. Snow şi ale membrilor familiei dânsului au devenit mai pline de umilinţă, mai sincere şi mai profunde atunci când fiul lor se recupera ca urmare a unui traumatism cranian grav.
Gary E. Stevenson	(29) După ce şi-a pierdut cheia de la maşină, Gary E. Stevenson face o comparaţie între cheile de care avem nevoie pentru a porni o maşină şi cheile preoţiei necesare pentru a conduce Biserica. În timp ce copiii ei erau botezaţi în numele strămoşilor unui membru care participa la rânduielile din templu, o mamă îşi dă seama că unii dintre aceştia erau şi strămoşii ei.
Dieter F. Uchtdorf	(101) Dieter F. Uchtdorf simte influenţa Duhului Sfânt în timp ce cugetă la reconstrucţia oraşului Dresda, Germania, după cel de-al Doilea Război Mondial.
W. Christopher Waddell	(90) Unui copil de la Societatea Primară îi este greu să se gândească la Isus. Un tată şi o mamă găsesc pace când află că sunt pecetluiţi cu bebeluşul lor decedat.

Vârstnicul W. Mark Bassett

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

În fiecare vară din copilăria dânsului, W. Mark Bassett călătorea împreună cu familia de la căminul lor din zona Sacramento, California, S.U.A., în Alabama, S.U.A., pentru a-şi vizita bunica din partea mamei. În timpul călătoriei, membrii familiei vizitau cu regularitate siturile istorice ale Bisericii.

Fie că vizitau istoricul Nauvoo, Illinois, sau se plimbau prin Dumbrava Sacră din Palmyra, New York, vârstnicul Bassett îşi aminteşte sentimentele puternice pe care le-a simţit – chiar şi când era tânăr băiat – în timp ce vizita acele locuri sfinte.

„Am simţit ceva acolo", spune dânsul. „Aşa mi s-a format mărturia, prin experienţe mici."

Acea mărturie dobândită în copilărie a fost o sursă de tărie pentru vârstnicul Bassett de-a lungul vieţii sale.

Născut în data de 14 august 1966, în familia lui Edwina Acker şi William Lynn Bassett, în Carmichael, California, vârstnicul Bassett este al doilea din cei cinci copii ai familiei. Slujirea în Biserică şi trăirea potrivit Evangheliei au reprezentat priorităţi în familia sa.

După ce a slujit în Misiunea Guatemala City, Guatemala din anul 1985 până în 1987, vârstnicul Bassett s-a mutat în Provo, Utah, pentru a urma cursurile Universităţii Brigham Young. Dânsul s-a căsătorit cu Angela Brasher în Templul Salt Lake la data de 20 decembrie 1989. Dânşii au cinci copii şi doi nepoţi.

În anul 1991, vârstnicul Bassett a dobândit o diplomă în contabilitate de la UBY şi, mai târziu, s-a mutat cu familia înapoi în zona Sacramento pentru a lucra în domeniul vânzărilor auto prin licitaţii. A lucrat în calitate de inspector al Licitaţiei auto Brasher Sacramento şi în calitate de oficiant financiar şef şi co-proprietar al West Coast Auto Auctions, Inc., unde a fost responsabil de licitaţiile de automobile în toată zona de vest a Statelor Unite.

Vârstnicul Bassett a slujit în multe chemări în Biserică, precum preşedinte al Tinerilor Băieţi la nivel de episcopie, episcop, înalt consilier, preşedinte de ţăruş, preşedinte al Misiunii Mesa, Arizona din anul 2007 până în 2010 şi autoritate a zonei-Cei Şaptezeci. ■

Vârstnicul Mark A. Bragg

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

Când Mark Bragg avea 14 ani, nişte prieteni din echipa sa de baseball i-au făcut cunoştinţă familiei sale cu Biserica. Mark a fost botezat şi mama sa a devenit activă.

„Ne-a schimbat viaţa", a spus vârstnicul Bragg.

Mark Allyn Bragg s-a născut în data de 16 aprilie 1962, în Santa Monica, California, S.U.A., în familia lui Donald E. şi Diane Bragg.

În timp ce studia la Universitatea Utah, vârstnicul Bragg a fost chemat să slujească în Misiunea Monterrey, Mexic, sub îndrumarea preşedintelui de misiune Roy H. King şi a soţiei dânsului, Darlene O. King.

Când vârstnicul Bragg şi-a încheiat slujirea misionară, a început să iasă la întâlniri cu fiica cea mică a preşedintelui său de misiune, Yvonne. Ei s-au căsătorit în Templul Los Angeles, California la data de 17 martie 1984.

După moartea prematură a tatălui vârstnicului Bragg, cei doi soţi s-au întors în California pentru ca dânsul să-şi înceapă cariera în domeniul bancar (şi-a încheiat cariera ca vicepreşedinte senior al Bank of America) şi pentru a fi aproape de mama sa.

Au trecut şapte ani până ce familia Bragg a avut copii. „Ne-am simţit pierduţi, uneori, chiar în familia noastră", îşi aminteşte vârstnicul Bragg.

Apoi – „în cea mai frumoasă zi din lume" – sora Bragg a dat naştere primului din cei patru copii ai dânşilor. „Îmi amintesc… că m-am gândit că nu exista nimeni mai fericit decât eram eu în acel moment", a spus vârstnicul Bragg.

Cu toate acestea, viaţa nu a fost mereu uşoară pentru familie. În ziua de după susţinerea vârstnicului Bragg în calitate de episcop în episcopia în care a crescut, mama sa a murit în timpul unui furt auto. La înmormântarea ei, dânsul a prezidat prima oară în calitate de episcop. „Membrele Societăţii de Alinare au fost alături de familia noastră în fiecare zi", îşi aminteşte el.

Acele lecţii de dragoste, slujire şi empatie aveau să-l îndrume pe vârstnicul Bragg în slujirea sa viitoare în Biserică – în calitate de preşedinte de ţăruş, autoritate a zonei-Cei Şaptezeci şi lucrător în templu. ■

Vârstnicul Weatherford T. Clayton

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

Vârstnicul Weatherford T. Clayton este extrem de recunoscător pentru ocazia de a sluji. Lucrarea Domnului este o prioritate pentru dânsul. Simte o mare dragoste pentru oameni şi are legături puternice cu membrii familiei sale.

„Datorită Evangheliei lui Isus Hristos, noi ne putem aduna cu toţii acasă", a spus vârstnicul Clayton. „Familia mea a simţit influenţa celor care nu mai sunt cu noi. Ei sunt la fel de reali precum cei care sunt prezenţi."

Născut în California, S.U.A., în data de 1 martie 1952, în familia lui Whitney Clayton jr. şi Elizabeth Touchstone Clayton, vârstnicul Clayton a dobândit în tinereţea sa o mărturie puternică despre învăţământul de acasă. Datorită eforturilor unui învăţător de acasă, el, la vârsta de 12 ani, şi familia sa au acceptat legămintele sacre ale Evangheliei şi au fost pecetluiţi în Templul Salt Lake în anul 1964 de către, pe atunci, vârstnicul Harold B. Lee, din Cvorumul Celor Doisprezece Apostoli.

Gândindu-se la moduri prin care Domnul l-a pregătit să slujească, vârstnicul Clayton a spus că a fost adesea inspirat de exemplul altora: „I-am văzut pe prietenii mei şi pe membrii familiei mele dedicându-şi vieţile Domnului şi găsind bucurie în slujirea pe care i-au oferit-o lui Dumnezeu".

După ce a slujit în Misiunea din Canada în care se vorbea limba franceză, dânsul s-a înscris la Universitatea Utah, unde a cunoscut-o pe Lisa Thomas. S-au căsătorit în data de 16 martie 1976 în Templul Salt Lake. Dânşii au cinci copii.

Vârstnicul Clayton a dobândit o diplomă în psihologie şi şi-a încheiat studiile medicale la Universitatea Utah. A lucrat pe cont propriu ca medic obstetrician-ginecolog din anul 1985 până în 2013, înainte de chemarea sa în calitate de preşedinte al Misiunii Toronto, Canada.

A slujit în calitate de conducător al muncii misionare din episcopie, învăţător al clasei de Doctrină a Evangheliei, preşedinte al Tinerilor Băieţi, consultant în istoria familiei, învăţător la Şcoala de duminica pentru tineri, episcop, înalt consilier, consilier în preşedinţia ţăruşului şi preşedinte de ţăruş. ■

Vârstnicul Valeri V. Cordón

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

De la mama sa, care s-a alăturat Bisericii la vârsta de 16 ani, vârstnicul Valeri Vladimir Cordón Orellana a dobândit o temelie în Evanghelie care i-a fost de mare folos când s-a mutat la 150 de kilometri distanţă de oraşul natal Zacapa, Guatemala, pentru a merge la liceu în Guatemala City şi a studia informatica.

„Cel mai important lucru pe care l-am primit de la mama mea a fost faptul de a fi foarte reverenţios cu privire la toate lucrurile sacre ale Bisericii", îşi aminteşte vârstnicul Cordón, care este fiul lui Ovidio şi Ema Orellana Cordón.

Vârstnicul Cordón s-a născut în data de 19 februarie 1969 în Guatemala City şi şi-a petrecut copilăria în Zacapa. Tatăl său a plecat în Chicago, Illinois, în Statele Unite, să lucreze. În timp ce era acolo, el a fost influenţat de membri ai Bisericii şi a primit mesajul Evangheliei de la misionari. Familia a fost pecetluită în Templul Mesa, Arizona, în anul 1972, când Valeri avea trei ani.

Vârstnicul Cordón spune că a ajuns să iubească Evanghelia în timp ce o auzea pe mama sa intonând adesea imnuri ale Bisericii şi cântece precum „Copil al Domnului" şi „Sper să mă cheme în misiune". Vârstnicul Cordón a slujit în Misiunea El Salvador din anul 1987 până în 1989.

S-a căsătorit cu Glenda Zelmira Zea Diaz la data de 25 martie 1995 în Templul Guatemala City, Guatemala. Sora Cordón a dorit şi dânsa să slujească în misiune, dar şi-a schimbat planurile când l-a cunoscut pe Valeri. Mai târziu, dânsa l-a recunoscut ca fiind tânărul care-i atrăsese atenţia când îl văzuse într-o fotografie dintr-o revistă a Bisericii cu câţiva ani în urmă. Dânşii au trei fiice.

Vârstnicul Cordón a obţinut o diplomă de licenţă de la Universitatea Mariano Galvez din Guatemala în anul 2010 şi o diplomă de masterat în administrarea afacerilor de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts în anul 2012. A lucrat în calitate de director al sistemelor de informaţii în cadrul unei companii farmaceutice şi, din 2012, la Pepsico Foods Mexic, America Centrală şi Caraibe.

În momentul primirii acestei chemări, vârstnicul Cordón era membru al celui de-al patrulea Cvorum al celor Şaptezeci, în Zona America Centrală. Dânsul a slujit în preşedinţia Misiunii Est, San José, Costa Rica din anul 1998 până în 2000. ■

Elder Joaquin E. Costa

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

Un prieten Cupidon l-a ajutat pe Joaquin Esteban Costa să păşească pe cărarea care a dus la convertirea sa la Evanghelia lui Isus Hristos, la căsătoria în templu şi la roluri de conducere în Biserică.

Joaquin Costa s-a născut în data de 8 martie 1965, în familia lui Eduardo J. Costa şi Graciela M. Fassi. Când era student în Buenos Aires, Argentina, un prieten de-al său, Alin Spannaus, în prezent autoritate a zonei-Cei Şaptezeci, i-a făcut cunoştinţă cu Renee Varela. Făcând parte din a doua generaţie de sfinţi din zilele din urmă, Renee a ezitat să accepte să iasă la o întâlnire cu un tânăr de 21 de ani care nu era membru al Bisericii. După trei întâlniri, ea a hotărât că „îl plăcea prea mult" şi a simţit că ar trebui să nu mai meargă la întâlnire cu el. La sfârşitul anului universitar, el s-a întors în locul în care s-a născut, Entre Rios, Argentina.

Renee a acceptat chemarea de a sluji în Misiunea Osorno, Chile. După ce s-a întors acasă, fratele Spannaus a aranjat lucrurile astfel încât Renee şi Joaquin să meargă la aceeaşi petrecere, unde Joaquin a invitat-o la o întâlnire. „M-am rugat şi am hotărât să-i dau o şansă", a spus sora Costa.

Curând după aceea, Joaquin a început să înveţe despre Biserică. Când studia cu misionarii, Renne i-a spus să se roage şi să citească de la început la sfârşit Cartea lui Mormon.

„Nu a ajuns până la sfârşit înainte să primească o mărturie puternică", a spus sora Costa. „Nu s-a botezat doar să-mi facă mie pe plac. Am mai ieşit la întâlniri timp de un an şi apoi ne-am căsătorit în Templul Buenos Aires, Argentina în anul 1989."

În anul 1987, vârstnicul Costa a obţinut o diplomă de licenţă în economie de la Universitatea Buenos Aires. Când erau tineri căsătoriţi, dânşii s-au mutat în Provo, Utah, S.U.A., unde vârstnicul Costa a obţinut o diplomă de masterat în administrarea afacerilor de la Universitatea Brigham Young în anul 1994. Dânşii, împreună cu familia dânşilor, care creşte din ce în ce mai mult şi include patru copii, au locuit în Chicago, Illinois, S.U.A. în timp ce vârstnicul Costa a lucrat pentru o corporaţie multinaţională de investiţii bancare şi servicii financiare. Cariera sa din domeniul bancar i-a dus înapoi în Argentina pentru câţiva ani, apoi în Republica Cehă şi în Sultanatul Oman. În ultimii doi ani, dânsul şi familia dânsului au locuit în Lima, Peru, unde dânsul a lucrat la o firmă daneză de investiţii care se ocupă de microfinanţare. ■

Vârstnicul Massimo De Feo

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

Curând după ce şi-a acceptat chemarea în misiune cu timp deplin, vârstnicul Massimo De Feo a învăţat lecţii de bază despre sacrificiu şi iubire de la tatăl său, Vittorio De Feo.

Familia De Feo avea puţine resurse financiare şi nici Vittorio, nici soţia sa, Velia, nu erau membri ai Bisericii. Însă tatăl De Feo a respectat dorinţa fiului său de a împărtăşi Evanghelia.

„Tatăl meu m-a întrebat: «Chiar vrei să faci asta?»", îşi aminteşte vârstnicul De Feo. „I-am spus: «Da, doresc din toată inima să slujesc Domnului»".

Vittorio a promis să facă tot ce poate pentru a ajuta la acoperirea costurilor slujirii fiului său în Misiunea Roma, Italia.

„Am considerat acei bani ca fiind sacri – ei au reprezentat roadele unui mare sacrificiu al unui bărbat care nu credea în Biserică", a spus vârstnicul De Feo. „Deci am slujit cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul şi cu toată tăria mea fiindcă L-am iubit pe Domnul şi l-am iubit pe tatăl meu."

Principiile Evangheliei precum sacrificiul, munca grea, familia şi slujirea l-au ajutat pe vârstnicul De Feo să fie cine este astăzi.

Născut în Tatanto, Italia, în data de 14 decembrie 1960, Massimo De Feo a aflat despre Biserică la vârsta de nouă ani, când doi misionari au bătut la uşa casei sale. Massimo, împreună cu fratele lui mai mare, Alberto, au fost botezaţi la scurt timp după aceea.

Băieţii De Feo s-au bucurat de dragostea şi sprijinul unor conducători de ramură devotaţi pe măsură ce au participat la Societatea Primară şi, mai târziu, la acitivităţile comune ale Tinerilor Băieţi şi Tinerelor Fete. Massimo şi-a făcut, de asemenea, prieteni de-o viaţă în ramură – inclusiv prietena sa tot convertită, Loredana Galeandro, cu care avea să se căsătorească după misiune. Dânşii au fost pecetluiţi în data de 14 august 1984 în Templul Bern, Elveţia. Dânşii au trei copii.

Înainte de a deveni autoritate generală-Cei Şaptezeci, vârstnicul De Feo a locuit în Roma şi a lucrat mai bine de 30 de ani pentru Departamentul de Stat al S.U.A. Dânsul a slujit în calitate de preşedinte de ramură, preşedinte de district, preşedinte de ţăruş şi autoritate a zonei-Cei Şaptezeci. ■

Vârstnicul Peter F. Meurs

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

Când era tânăr, Peter Meurs şi familia sa au locuit lângă un vecin care avea un magazin de „reparaţii orice echipament” pentru agricultură. Peter şi prietenul lui cel mai bun şi-au petrecut mult timp în atelier cârpind echipamente pentru agricultură şi construind minibiciclete şi carturi. Mai târziu, Peter a studiat inginerie mecanică la Universitatea Monash din Melbourne, Australia.

La vârsta de 18 ani, în timp ce era la facultate, l-a înştiinţat pe decan că trebuia să ia o pauză de doi ani pentru a sluji în misiune pentru Biserică. I s-a spus să nu putea să-şi întrerupă studiile decât un an; dacă le întrerupea mai mult timp, îşi pierdea locul în programul academic. S-a hotărât să nu slujească.

Totuşi, puţin timp mai târziu, l-a auzit pe preşedintele Spencer W. Kimball (1895-1985) proclamând în timpul conferinţei generale că fiecare tânăr băiat demn trebuie să slujească în misiune (vezi „Planning for a Full and Abundant Life”, *Ensign*, mai 1974, p. 87).

„A fost ca şi cum mie mi se adresa. A pătruns direct prin mine”, îşi aminteşte vârstnicul Meurs. A luat hotărârea să slujească. Cu o săptămână înainte de a pleca, a primit o scrisoare de la universitate care-i permitea să-şi întrerupă studiile timp de doi ani.

Peter s-a întors la şcoală după misiune, însă slujirea sa misionară a fost „cea mai bună educaţie pe care am primit-o”. Evanghelia l-a învăţat că „faptul de a-i ajuta pe oameni să aibă succes este cel mai important principiu de conducere”.

După ce şi-a luat diploma de licenţă în inginerie mecanică, vârstnicul Meurs a lucrat ca inginer de proiect pentru Esso Australia şi a fost cofondator al WorleyParsons Limited. De curând, dânsul a fost director de dezvoltare pentru Fortescue Metals Group.

După misiune, s-a căsătorit cu o femeie pe care o numeşte cea mai bună prietenă, Maxine Evelyne Thatcher, în data de 2 ianuarie 1979 în Templul Hamilton, Noua Zeelandă. Dânşii au patru copii şi nouă nepoţi.

Vârstnicul Meurs – născut în data de 21 decembrie 1956 în Warrnambool, Victoria, Australia, în familia lui Frederik şi Lois Jones Meurs – a slujit în multe chemări, printre care preşedinte al Cvorumului Vârstnicilor, organist al episcopiei, preşedinte al Tinerilor Băieţi la nivel de episcopie şi de ţăruş, director relaţii publice, preşedinte de ramură şi de district, episcop, preşedinte de ţăruş şi autoritate a zonei-Cei Şaptezeci. ■

Vârstnicul K. Brett Nattress

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

Vârstnicul K. Brett Nattress şi soţia dânsului, Shauna Lee Adamson Nattress, se descriu ca fiind „oameni imperfecţi care caută momente perfecte”.

Au găsit multe astfel de momente de-a lungul vieţii lor – toate având legătură în vreun fel cu Salvatorul şi ispăşirea, a spus vârstnicul Nattress.

Vârstnicul Nattress spune că s-a născut din părinţi de seamă, David şi Judy Sorensen Nattress, şi îşi aminteşte că mama lui le citea din Cartea lui Mormon în fiecare zi.

Odată, se afla acasă în timpul unei vacanţe. Se concentra asupra examenelor care se apropiau şi nu se simţea împăcat, deşi nu se simţea nici bolnav.

„Dacă te simţi bine dar nu te simţi împăcat”, i-a spus mama lui, „atunci trebuie să mergi să sluşeşti cuiva”.

Brett şi-a aruncat o lopată în camioneta familiei şi s-a dus să înlăture zăpada din faţa caselor văduvelor din episcopie. S-a simţit mult mai bine.

„Eram atât de concentrat pe mine însumi şi pe examene, încât uitasem că adevăratul scop al vieţii este să sluşeşti altora”, a spus el.

Vârstnicul Nattress s-a născut în data de 4 martie 1965 în Pocatello, Idaho, S.U.A. Familia sa s-a mutat în Lehi, Utah, S.U.A., unde, împreună cu fraţii şi surorile lui, au locuit la o mică fermă de familie.

Şi-a cunoscut viitoarea mireasă în timpul ultimului an de liceu. După ce s-a întors din misiunea Sacramento, California, unde a slujit din anul 1984 până în 1986, s-au căsătorit în Templul Salt Lake în data de 24 aprilie 1987. Dânşii au şapte copii.

Vârstnicul Nattress a studiat la Universitatea Brigham Young din Provo, Utah, şi, în anul 1990, a absolvit Universitatea Utah cu o diplomă în fizioterapie. Împreună cu fratele său, David, dânsul a întemeiat Corporaţia Advanced Health Care în anul 2000.

Vârstnicul Nattress a slujit în numeroase chemări în Biserică, inclusiv cea de preşedinte al Tinerilor Băieţi la nivel de episcopie şi de ţăruş, preşedinte de ţăruş şi autoritate a zonei-Cei Şaptezeci. Înainte de a primi această chemare, dânsul slujea în calitate de preşedinte al unei misiuni nou formate, Misiunea Gilbert, Arizona. ■

Vârstnicul S. Mark Palmer

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

În anul 1992, pentru vârstnicul S. Mark Palmer şi soţia sa, Jaqueline, timpul era preţios şi limitat.

La vremea aceea, vârstnicul Palmer slujea în Înaltul Consiliu. De asemenea, muncea din greu pentru a-şi clădi o carieră profesională. Nici sora Palmer nu stătea mai bine cu timpul. Soţii Palmer aveau de crescut şase copii în căminul lor din Austin, Texas, S.U.A. – inclusiv un bebeluş de şase luni.

Când preşedintele lor de ţăruş i-a invitat să slujească în calitate de lucrători în Templul Dallas, Texas, ei nu au ştiut cum aveau să facă faţă încă unei îndatoriri. Dar au acceptat chemarea – şi apoi au cerut ajutorul Domnului în rugăciune.

Călătoria lunară cu autobuzul pentru a sluji o zi întreagă la templu a necesitat sacrificii şi planificare. „Dar ne-a binecuvântat vieţile extraordinar de mult", a spus vârstnicul Palmer.

El a mai adăugat faptul că slujirea în templu l-a pregătit spiritual pentru chemările viitoare din cadrul preoţiei. De asemenea, l-a făcut soţ şi tată mai bun – şi a găsit echilibru în viaţa sa ocupată.

„Faptul de a merge la templu deseori te ajută să-ţi restabileşti priorităţile şi îţi aduce aminte de legămintele pe care le-ai făcut", a spus dânsul.

Stanley Mark Palmer s-a născut pe 11 februarie 1956 în Te Puke, Noua Zeelandă, în familia lui Kenneth şi Jill Palmer. Familia lui s-a alăturat Bisericii când el era băiat tânăr. A slujit într-o misiune cu timp deplin în Misiunea Wellington, Noua Zeelandă.

După ce a obţinut o diplomă de licenţă la Universitatea Auckland, dânsul s-a înscris în programul de masterat în administrarea afacerilor de la Universitatea Brigham Young. În timp ce locuia în Provo, Utah, S.U.A., dânsul a făcut cunoştinţă cu o fostă misionară pe nume Jacqueline Wood la o întâlnire aranjată. S-au căsătorit la data de 18 decembrie 1981 în Templul Salt Lake. Soţii Palmer au şase copii şi 9 nepoţi.

Vârstnicul Palmer este fondatorul şi preşedintele companiei SMP Ventures, o companie de dezvoltare a afacerilor imobiliare. A slujit în calitate de episcop, preşedinte de ţăruş, preşedinte al misiunii Spokane, Washington (2009-2012), preşedinte interimar al Misiunii Sud, Sindney, Australia (2014) şi autoritate a zonei-Cei Şaptezeci. ■

Vârstnicul Gary B. Sabin

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

Vârstnicul Gary B. Sabin îşi aminteşte foarte bine de trei pomi de Crăciun.

Primul a fost un pom de Crăciun frumos din tinereţea sa. Când Gary s-a urcat în pom încercând să ia o acadea în formă de baston, întregul pom s-a prăbuşit pe podea.

Cel de-al doilea pom a fost o ramură verde pe care a găsit-o când era misionar în Belgia şi Olanda între anii 1973 şi 1975. Vârstnicul Sabin şi colegul său au luat ramura cu ei, la apartamentul lor, şi au rezemat-o împreună cu felicitările de Crăciun pe care le-au primit de acasă.

Cel de-al treilea a fost un pom făcut din luminiţe de Crăciun atârnat lângă patul de spital al fiicei sale. Fiind unul din cei trei copii ai familiei Sabin care au suferit de fibroză chistică, fiica sa trecuse printr-un transplant dublu de plămâni la un an de la moartea fratelui său din cauza aceleaşi boli.

„Am învăţat mult mai mult de la copiii noştri decât au învăţat ei de la noi", a spus vârstnicul Sabin.

În calitate de autoritate generală, dânsul îşi va aduce aminte de pomii de Crăciun şi de lecţiile pe care le-a învăţat de la ei. Fiecare pom scoate în evidenţă părţi din călătoria sa – de la băieţelul care şi-a dorit acadeaua în formă de baston la misionarul care propovăduia planul salvării şi la tatăl care se baza pe plan şi pe dragostea Salvatorului pentru a-şi sprijini familia în timpul încercărilor din viaţa muritoare.

Gary Byron Sabin s-a născut în Provo, Utah, S.U.A., în data de 7 aprilie 1954, în familia lui Marvin E. şi Sylvia W. Sabin. S-a căsătorit cu Valerie Purdy în luna august a anului 1976. Dânşii au cinci copii; un al şaselea s-a născut fără viaţă.

După ce a absolvit Universitatea Brigham Young din Provo, vârstnicul Sabin a obţinut o diplomă de masterat în management de la Universitatea Stanford.

Vârstnicul Sabin a slujit în numeroase chemări în Biserică, inclusiv de episcop, de preşedinte de ţăruş şi de autoritate a zonei-Cei Şaptezeci. A lucrat în calitate de fondator, preşedinte şi director al mai multor companii, precum Excel Realty Trust, Price Legacy, Excel Realty Holdings şi Excel Trust.

În anul 1993, vârstnicul şi sora Sabin au întemeiat fundaţia pentru copii Sabin, o organizaţie care se ocupă de nevoile medicale ale copiilor. ■

Vârstnicul Evan A. Schmutz

Autoritate generală-Cei Şaptezeci

Vârstnicul Evan Antone Schmutz este recunoscător pentru experienţele revelatoare pe care Domnul i le-a încredinţat. Convertirea dânsului la Evanghelie s-a accentuat prin studiul cu regularitate al scripturilor, slujirea în împărăţie şi supunerea faţă de promisiunile făcute lui Dumnezeu.

Născut în data de 6 iunie 1954 în St. George, Utah, S.U.A., în familia lui Richard şi Miriam Schmutz, vârstnicul Schmutz a învăţat devreme despre puterea rugăciunii. Când era cercetaş începător, el a vândut bilete la o petrecere a cercetaşilor în valoare de 17 dolari, dar, când a trebuit să predea banii, nu i-a găsit nicăieri. Mama lui l-a îndemnat să se roage şi Domnul i-a revelat locul exact în care se aflau. Aceea a fost o confirmare puternică a dragostei lui Dumnezeu pentru el şi a faptului că-l cunoştea.

La vârsta de 18 ani, vârstnicul Schmutz şi-a pierdut sora mai mare într-un accident de maşină. Acest lucru a avut un impact enorm asupra sa, fiind urmat de experienţe spirituale semnificative.

Curând după aceea, a fost chemat în misiune şi s-a prezentat la centrul de pregătire. S-a rugat pentru o mărturie personală despre Evanghelie. În timp ce asculta câţiva învăţători predând despre Prima Viziune, a spus dânsul: „Am primit o mărturie atât de puternică, încât abia am reuşit să rămân în acea încăpere”.

După ce a slujit în Misiunea Greensboro, Carolina de Nord, vârstnicul Schmutz şi-a fixat obiectivul de a continua să studieze scripturile zilnic pentru tot restul vieţii sale. „Prin intermediul a multor ani de studiu dimineaţa devreme, am găsit bucurie mare, cunoaştere personală şi înţelegere.”

Vârstnicul Schmutz s-a căsătorit cu Cindy Lee Sims în data de 3 februarie 1978, în Templul Provo, Utah. Vârstnicul Schmutz a absolvit Universitatea Brigham Young cu o diplomă de licenţă în limba engleză şi un doctorat în drept. A lucrat pentru mai multe firme de avocatură din anul 1984 până în 2016.

În timp ce gestiona un cămin cu cinci copii, vârstnicul Schmutz a slujit în calitate de înalt consilier, episcop, membru în preşedinţia ţăruşului, preşedinte al misiunii Cebu, Filipine (2011-2014), preşedinte de ramură la centrul de pregătire a misionarilor şi membru al celui de-al cincilea cvorum al Celor Şaptezeci. ■

sora Joy D. Jones

preşedinta generală a Societăţii Primare

Eroii lui Joy D. Jones au fost părinţii ei iubitori.

„Am crezut că tatăl meu putea să facă orice”, a spus sora Jones despre tatăl dânsei, care a fost electrician. Despre mama dânsei, ea a spus: „Mama mea a fost o femeie extraordinară”, care făcea totul de la zero, de la mâncarea pe care o mâncau membrii familiei, la hainele pe care le purtau. „Pentru mine, ea a fost o sfântă şi am vrut să fiu ca ea atunci când aveam să cresc mare.”

Pe lângă preţuirea momentelor petrecute alături de părinţii dânsei, Aldo Harmon şi Eleanor Ellsworth Harmon, sora Jones preţuieşte o amintire din copilărie în care l-a ascultat pe vârstnicul Robert L. Backman în timp ce vorbea în cadrul unei conferinţe de district în Oregon, S.U.A. Vârstnicul Backman, acum o autoritate generală-Cei Şaptezeci emerită, a fost la vremea respectivă preşedinte de misiune.

„Când dânsul vorbea, am simţit ceva foarte puternic”, a spus sora Jones. „Am simţit ceva ce nu mai simţisem înainte… Sunt atât de recunoscătoare pentru aceasta, deoarece am dobândit o mărturie de la Spirit că lucrurile pe care le spunea erau adevărate.”

Joy Diane Harmon s-a născut pe 20 iulie 1954 în The Dalles, Oregon. Atât dânsa, cât şi viitorul soţ, Robert Bruce Jones, au crescut în Oregon, dar s-au întâlnit la Universitatea Brigham Young din Provo, Utah, S.U.A. S-au căsătorit la data de 14 august 1974, în Templul Manti, Utah. Dânşii au cinci copii şi 17 nepoţi.

Curând după ce a obţinut o diplomă în asistenţă socială, dânşii s-au mutat în Portland, Oregon, şi, mai târziu, în Santa Rosa, California, S.U.A., unde fratele Jones a practicat chiropractica. Fratele şi sora Jones au simţit îndemnul de a se muta în Draper, Utah, în urmă cu 22 de ani. De atunci, sora Jones s-a bucurat de existenţa unui templu în apropiere de casă.

„Templul Jordan River a devenit locul meu sacru”, a spus dânsa. „Am o mărturie despre puterea templului şi despre pacea şi îndrumarea pe care le-a adus în viaţa mea.”

Sora Jones a slujit în calitate de preşedintă a Societăţii de Alinare şi Societăţii Primare la nivel de episcopie şi consilieră în preşedinţia Societăţii de Alinare, a Tinerelor Fete şi a Societăţii Primare la nivel de ţăruş. De curând, dânsa a slujit în comitetul general al Societăţii Primare. ■

sora Jean B. Bingham

prima consilieră, Preşedinţia generală a Societăţii Primare

Timp de aproape şase ani, surorii Jean Barrus Bingham i-a plăcut să slujească în chemarea pe care a deţinut-o în cadrul comitetului general al Societăţii Primare. A vizitat căminele membrilor şi a participat la adunările Societăţilor Primare, fiind martoră la credinţa puternică a sfinţilor din zilele din urmă – în special a copiilor de la Societatea Primară – din întreaga lume.

Sora Bingham, care a fost susţinută de curând în calitate de prima consilieră în preşedinţia generală a Societăţii Primare, şi-a petrecut mult timp din viaţă predând, hrănind spiritual şi iubind copiii. Fie că a fost vorba de fraţii şi surorile ei mai mici, de cele două fiice ale dânsei, de fiicele dânsei adoptive, de nepoţi, de musafiri sau de cei pe care i-a întâlnit în calitate de membră a comitetului general al Societăţii Primare, dânsa a fost o susţinătoare şi o sursă de tărie pentru mulţi.

„Fiecare copil are un potenţial minunat şi, dacă îi vedem prin ochii Tatălui Ceresc, îi putem ajuta să devină oamenii mari care au fost meniţi să devină", a spus dânsa.

Născută în data de 10 iunie 1952, în Provo, Utah, S.U.A., în familia lui Edith Joy Clark şi Robert Rowland Barrus, sora Bingham este a treia dintre cei nouă copii ai dânşilor. Când avea patru luni, familia dânsei s-a mutat în Indiana pentru ca tatăl ei să-şi poată continua studiile. În primii şase ani de viaţă, sora Bingham şi familia dânsei au locuit în patru state.

După ce a absolvit liceul în New Jersey, sora Bingham s-a mutat în Provo, Utah, pentru a urma cursurile Universităţii Brigham Young. În cel de-al doilea an de studenţie, l-a cunoscut pe viitorul ei soţ, Bruce Bryan Bingham, un băiat de la ţară din Illinois, care s-a botezat împreună cu părinţii lui când a fost adolescent. S-au căsătorit în data de 22 decembrie 1972 în Templul Provo, Utah.

Slujirea dânsei în cadrul Bisericii de-a lungul vieţii a inclus chemări precum preşedintă a Societăţii Primare, preşedintă a Tinerelor Fete, consilieră în preşedinţia Societăţii de Alinare la nivel de episcopie, preşedintă a Tinerelor Fete la nivel de ţăruş, lucrătoare în templu şi învăţătoare la seminarul de dimineaţa devreme.

„Modelul pe care l-am văzut în viaţa ei, de-a lungul celor 43 de ani de căsnicie, este o strictă respectare a îndemnurilor Spiritului", a spus fratele Bingham despre soţia sa. „A făcut mereu ceea ce a dorit Domnul ca ea să facă." ■

Sora Bonnie H. Cordon

a doua consilieră, Preşedinţia generală a Societăţii Primare

În copilăria dânsei, pe care a petrecut-o în sud-estul statului Idaho, S.U.A., Bonnie Hillam Cordon a învăţat multe lecţii de viaţă importante. Munca, joaca şi traiul de la fermă au învăţat-o cum să se bizuie pe forţele proprii, să muncească din greu şi „să nu-i fie teamă să încerce lucruri", a spus noua consilieră în preşedinţia generală a Societăţii Primare.

Totuşi, cea mai importantă lecţie a venit de la părinţii dânsei, Harold şi Carol Rasmussen Hillam, care au învăţat-o că putea să facă orice cu ajutorul Domnului. „Nu există limite", îi spunea tatăl.

Sora Cordon s-a bazat pe acea cunoaştere la începutul misiunii dânsei în Lisabona, Portugalia, când se chinuia să înveţe limba portugheză. „Am petrecut mult timp în genunchi rugându-mă pentru un miracol. Dar, mulţumită tatălui meu, ştiam că eram în stare să fac lucruri grele."

După multă rugăciune, muncă şi răbdare, ea a reuşit încet, încet să vorbească limba portugheză fluent, ceea ce a binecuvântat-o mulţi ani mai târziu când, împreună cu soţul dânsei, au fost chemaţi să slujească în Curitiba, Brazilia.

„Este interesant cum Domnul ne pregăteşte şi ne clădeşte puţin câte puţin", a spus dânsa. „Întotdeauna viaţa are mai mult sens când ne uităm în oglinda retrovizoare. Trebuie doar să avem credinţă."

Bonnie Hillam s-a născut în data de 11 martie 1964 în Idaho Falls, Idaho. După misiune, a studiat pedagogie la Universitatea Brigham Young din Provo, Utah, S.U.A. În timp ce se afla acolo, dânsa şi Derek Lane Cordon au devenit prieteni buni. Prietenia lor a înflorit şi s-a transformat într-o poveste de dragoste şi cei doi s-au căsătorit pe 25 aprilie 1986 în Templul Salt Lake. Dânşii au patru copii – trei băieţi şi o fată – şi trei nepoţi.

De-a lungul anilor, dânşii au slujit în numeroase chemări în cadrul Bisericii. Dânsa a slujit împreună cu soţul când acesta a prezidat asupra Misiunii Curitiba, Brazilia, din 2010 până în 2013 şi a mai slujit în calitate de preşedintă a Tinerelor Fete la nivel de ţăruş, conducătoare a creşei şi învăţătoare la seminar şi, în cadrul episcopiei, a slujit în organizaţiile Tinerelor Fete, Societăţii de Alinare şi Societăţii Primare.

În noua însărcinare a dânsei, sora Cordon spune că speră să predea un adevăr esenţial copiilor de la Societatea Primară: „Tatăl Ceresc îi iubeşte". ■

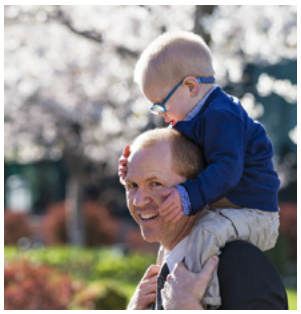

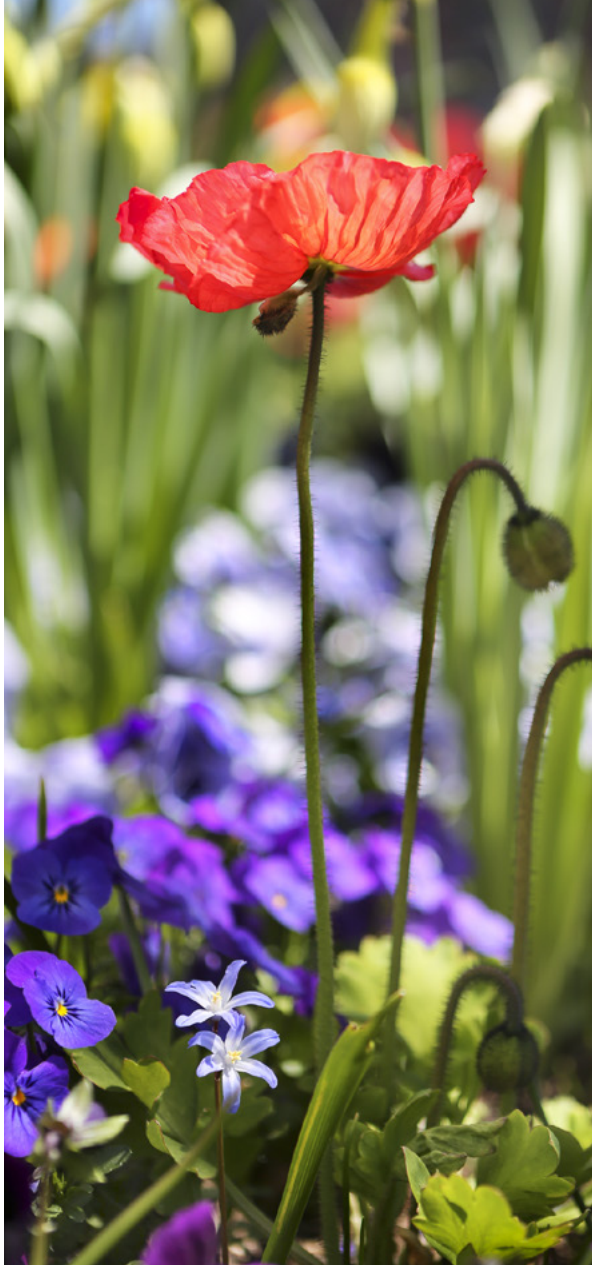

Numiri noi în cadrul Celor Şaptezeci, Preşedinţia Societăţii Primare susţinută

Unsprezece noi autorităţi generale-Cei Şaptezeci, 62 de autorităţi ale zonei-Cei Şaptezeci şi o nouă preşedinţie generală a Societăţii Primare au fost susţinute în timpul sesiunii de sâmbăta după-amiază a Conferinţei Generale din aprilie 2016.

Cei chemaţi în calitate de noi autorităţi generale-Cei Şaptezeci au fost vârstnicii W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin şi Evan A. Schmutz.

Joy D. Jones a fost susţinută în calitate de preşedintă generală a Societăţii Primare, cu Jean B. Bingham în calitate de primă consilieră şi Bonnie H. Cordon în calitate de a doua consilieră.

Biografiile acestor conducători se găsesc începând cu pagina 131. ■

Secţiunea dedicată conferinţei de pe LDS.org a fost regândită

Găsirea şi studierea cuvântărilor din cadrul Conferinţei Generale va fi mai uşoară ca niciodată, datorită regândirii secţiunii dedicate conferinţei de pe LDS.org. Elementele acesteia includ:

- identificarea rapidă a cuvântărilor dorite, cu fotografia fiecărui vorbitor în dreptul titlului cuvântării;
- o singură bară de navigare în partea de sus a tuturor paginilor, care permite (1) accesul la toate conferinţele generale începând cu anul 1971 până în prezent, (2) posibilitatea de a căuta după numele vorbitorului şi (3) posibilitatea de a căuta cuvântări după teme din Evanghelie;
- o prezentare simplificată a fiecărei cuvântări în parte, care conţine iconi în partea de sus a paginii pentru cei care doresc să o asculte, descarce, tipărească sau împărtăşească.

Noul design funcţionează bine în cazul utilizatorilor calculatorului, laptopului şi dispozitivelor mobile. Modificările au fost deja făcute în limba engleză, portugheză şi spaniolă şi, în lunile următoare, vor fi puse la dispoziţia utilizatorilor în mai mult de 80 de limbi. ■

Aruncaţi o privire la modificările secţiunii dedicate conferinţei accesând **conference.lds.org.**

Au fost anunţate misiuni noi

Au fost create trei misiuni noi, două în Africa şi una în Asia. Acestea sunt Misiunea Mbuji-Mayi, Republica Democrată Congo, Misiunea Owerri, Nigeria, şi Misiunea Hanoi, Vietnam. Fiecare dintre aceste misiuni noi vor fi create prin refacerea graniţelor unor misiuni existente şi vor intra în funcţiune în 1 iulie 2016 sau înainte de această dată. ■

Noi resurse pentru slujire

Au fost adăugate patru noi teme la Ministering Resources (Resurse pentru slujire) (ministering.lds.org) pentru a-i ajuta pe conducătorii de ţăruş şi de episcopie atunci când slujesc următoarelor grupuri: aparţinătorilor persoanelor bolnave, misionarilor care se întorc mai devreme din misiune, cuplurilor care au probleme în căsnicie şi persoanelor cu boli mintale.

Membrii consiliului episcopiei au acces la aceste resurse care-i ajută să înveţe cum să le vină mai bine în ajutor membrilor. Resursele sunt disponibile în engleză şi, în curând, vor fi traduse în alte nouă limbi. ■

Să îmbunătăţim învăţarea şi predarea Evangheliei

Învăţarea, punerea în practică şi predarea Evangheliei sunt foarte importante pentru progresul nostru individual şi sunt părţi esenţiale ale preaslăvirii noastre din ziua de sabat. Ca parte a efortului actual de a-i ajuta pe membri să progreseze clădindu-şi credinţa în Tatăl Ceresc şi Isus Hristos şi îmbunătăţindu-şi modul de a preaslăvi în ziua de sabat, Prima Preşedinţie şi Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au prezentat în timpul adunărilor de instruire din cadrul Conferinţei Generale un nou efort de a îmbunătăţi predarea şi învăţarea Evangheliei. Membrii sunt invitaţi:

1. să adopte principiile din *Teaching in the Savior's Way* (Să predăm în modul Salvatorului). Acest manual nou se concentrează pe principiile simple, dar puternice pe care le-a folosit Învăţătorul. Obiectivul fiecărui învăţător, după cum este declarat în manual, este „de a preda doctrina pură a Evangheliei, cu ajutorul Spiritului, pentru a ajuta copiii lui Dumnezeu să-şi clădească credinţa în Salvator şi să devină mai asemănători Lui".

Deşi manualul se adresează celor chemaţi să predea, oricine îl va găsi folositor în procesul de a învăţa să predea în modul în care a predat Salvatorul. Părinţii au de câştigat când pun în practică principiile din această broşură atunci când predau acasă;

2. să participe la adunările consiliului învăţătorilor. Adunările consiliului învăţătorilor sunt diferite de cursurile de perfecţionare a învăţătorilor de dinainte. Fiind consilii, aceste adunări vor oferi învăţătorilor ocazii de a discuta împreună şi de a învăţa unul de la altul principiile din *Teaching in the Savior's Way*. Aceste adunări, care vor avea loc o dată pe lună duminica, vor fi introduse în întreaga lume în cursul anului 2016;

3. să înveţe cu sârguinţă Evanghelia. Atât membrii, cât şi învăţătorii sunt îndemnaţi să înveţe cu sârguinţă Evanghelia acasă. Faptul de a învăţa şi de a trăi potrivit Evangheliei în timpul săptămânii îi pregăteşte pe membri să participe la lecţiile de duminica, ceea ce poate crea experienţe de învăţare mai pline de însemnătate pentru toţi participanţii.

În calitate de copii ai Tatălui Ceresc, noi toţi avem potenţialul de a deveni ca El. Oricine este dispus să înveţe Evanghelia şi să trăiască în acord cu ea poate deveni mai asemănător părinţilor noştri cereşti şi poate să se întoarcă să locuiască alături de ei. Preaslăvirea la Biserică şi acasă ne ajută să ne clădim o astfel de credinţă în Tatăl Ceresc şi Isus Hristos. ■

Găsiţi manualul şi aflaţi mai multe accesând **teaching.lds.org.**

Mai multe ediţii ale scripturilor disponibile

De curând, au fost puse la dispoziţie scripturi în mai multe limbi.

În limba portugheză, sunt acum disponibile o ediţie tipărită a Bibliei şi o ediţie actualizată a triplei combinaţii. Ediţia în format digital a fost disponibilă din luna septembrie a anului 2015 la **asescrituras.lds.org** şi pe aplicaţia pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei. Informaţii suplimentare se găsesc în limba portugheză la **bibliasagrada.lds.org.**

În spaniolă, sunt disponibile ediţii actualizate ale lucrărilor canonice online la **escrituras.lds.org** şi pe aplicaţia pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei. Exemplare tipărite vor începe să fie disponibile până la sfârşitul lunii iunie a anului 2016.

În prezent, noua triplă combinaţie în marşaleză, xhosa şi zulu şi Cartea lui Mormon în chuukese sunt tipărite şi disponibile în centrele de distribuţie şi la store.lds.org. Ele sunt disponibile, de asemenea, online şi pe aplicaţia pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei.

Traduceri ale scripturilor în alte 16 limbi, care erau disponibile numai în formă tipărită, au fost publicate pe LDS.org şi pe aplicaţia Biblioteca Evangheliei: tripla combinaţie în afrikaans, armeniană, bulgară, cambogiană, fante, igbo, letonă, lituaniană, shona şi swahili iar Cartea lui Mormon în hindi, hmong, serbă, tok pisin, twi şi yapese. ■

Binecuvântări patriarhale online

Noi instrumente online sunt puse la disponziţia membrilor pentru a avea acces uşor la binecuvântări patriarhale. Membrii pot solicita un exemplar al binecuvântării lor patriarhale în format digital şi pot solicita un exemplar al binecuvântării patriarhale a strămoşilor lor decedaţi (şi să îl primească prin poştă sau pe e-mail). Conducătorii preoţiei pot trimite recomandări pentru binecuvântări online, iar patriarhii pot vedea recomandările pentru binecuvântări şi pot trimite textul acestora în format electronic după ce le oferă.

Aceste instrumente sunt acum disponibile în mai mult de 50% din ţăruşii Bisericii în limbile engleză, spaniolă şi portugheză. Până anul viitor, ele ar trebui să fie disponibile în 14 limbi tuturor ţăruşilor. ■

Pentru a afla mai multe sau pentru a solicita un exemplar al binecuvântării dumneavoastă patriarhale, accesaţi **apps.lds.org/pbrequest.**

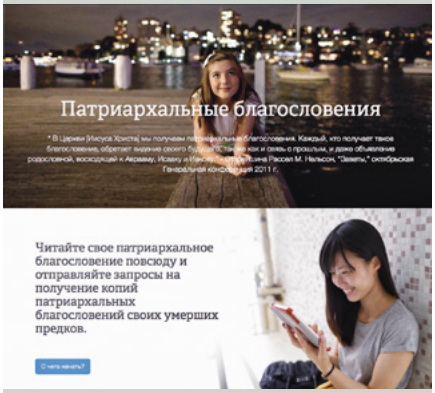

Învăţături pentru timpul nostru

Din mai 2016 până în octombrie 2016, lecţiile din a patra duminică din lună din cadrul adunărilor Preoţiei lui Melhisedec şi Societăţii de Alinare sunt pregătite dintr-una sau mai multe cuvântări din cadrul Conferinţei Generale din aprilie 2016. Din octombrie 2016, cuvântările pot fi selectate fie din cadrul Conferinţei Generale din aprilie 2016, fie din cadrul Conferinţei Generale din octombrie 2016. Preşedinţii de ţăruş şi de district aleg cuvântările care vor fi folosite în zona dânşilor sau pot încredinţa această responsabilitate episcopilor şi preşedinţilor de ramură. ■

Cuvântările sunt disponibile în multe limbi la **conference.lds.org.**

Ajutor pentru refugiaţi: „Am fost străin”

Cu aprobarea Primei Preşedinţii, preşedinţiile generale ale Societăţii de Alinare, Tinerelor Fete şi Societăţii Primare le invită pe femeile de toate vârstele să ofere slujire refugiaţilor din cartierele şi comunităţile lor printr-un efort de ajutorare numit „Am fost străin” (vezi Leviticul 19:34; Matei 25:35).

„[Există mulţi oameni printre noi care pot fi binecuvântaţi de prietenia, îndrumarea şi slujirea] în... moduri asemănătoare modului în care a slujit Hristos”, a spus sora Linda K. Burton, preşedinta generală a Societăţii de Alinare. „O astfel de slujire este o parte fundamentală a Evangheliei.

Îmi amintesc de un verset care spune: «Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri» [Evrei 13:2]”, a spus sora Burton. „Le îndemnăm pe surori să caute, rugându-se, ocazii de a sluji şi să aibă în vedere găsirea unor organizaţii comunitare locale şi civice de încredere pentru a le sprijini. Puteţi găsi câteva idei care v-ar putea ajuta pe IWasAStranger.lds.org şi vă puteţi împărtăşi experienţele trimiţând un e-mail la IWasAStranger@ldschurch.org.”

La sfârşitul lunii martie, Prima Preşedinţie a trimis o scrisoare cu privire la „I Was a Stranger” membrilor consiliilor de ţăruş, episcopie şi ramură. Această scrisoare a fost însoţită de îndrumări pentru conducători. „Surorile pot participa la această acţiune când timpul şi circumstanţele le permit, fiind încredinţate că nimănui nu i se cere «să fugă mai repede decât este puterea [ei]» şi ca «toate lucrurile să fie făcute în înţelepciune şi ordine» (Mosia 4:27).” O scrisoare din partea Primei Preşedinţii datată 27 octombrie 2015 i-a încurajat, de asemenea, pe toţi membrii să ofere slujire asemănătoare celei oferite de Hristos tuturor celor aflaţi în nevoie.

De curând, a fost distribuită, de asemenea, în cadrul adunărilor acestor organizaţii, o scrisoare din partea preşedintelor generale ale Societăţii de Alinare, Tinerelor Fete şi Societăţii Primare cu mai multe informaţii despre „I Was a Stranger”. ■

150 de temple în funcţiune

În timpul sesiunii de duminica dimineaţa a conferinţei, preşedintele Thomas S. Monson a anunţat construirea de noi temple: în Belém, Brazilia, Quito, Ecuador, Lima, Peru şi Harare, Zimbabwe.

De la ultima Conferinţă Generală, au avut loc următoarele evenimente legate de temple:

Dedicări şi rededicări

Odată cu dedicarea Templului City Center, Provo, Utah, S.U.A., Biserica are în prezent 150 de temple în funcţiune în întreaga lume. Templul a fost dedicat în data de 20 martie 2016, la câteva zile înainte de cea de-a 180-a aniversare a dedicării templului Kirtland, primul templu al restaurării, care a avut loc la data de 27 martie 1836.

Au fost dedicate sau rededicate alte trei temple: Templul Montreal, Quebec, în noiembrie 2015, Templul Tijuana, Mexic, în decembrie 2015 şi Templul Suva Fiji, în februarie 2016.

Sunt programate, de asemenea, dedicări pentru Templul Sapporo, Japonia, în data de 21 august 2016, Templul Philadelphia, Pennsylvania, în data de 18 septembrie 2016, Templul Fort Collins, Colorado, în data de 16 octombrie 2016, Templul Star Valley, Wyoming, în data de 30 octombrie 2016 şi Templul Hartford, Conneticut, în data de 20 noiembrie 2016.

Templul renovat Freiberg, Germania, va fi rededicat în data de 4 septembrie 2016.

Construiri şi renovări

Construcţiile continuă la Templul Concepción, Chile, Templul Paris, Franţa, Templul Roma, Italia, şi la următoarele temple din Statele Unite: Cedar City, Utah, Meridian, Idaho, şi Tucson, Arizona. Termenele de finalizare variază din anul 2016 până în anul 2018. Construcţia Templului Fortaleza, Brazilia, este suspendată. Templele Frankfurt, Germania, Jordan River, Utah, şi Idaho Falls, Idaho, sunt în curs de renovare.

Ceremonii prilejuite de primele săpături

Au avut loc ceremonii prilejuite de primele săpături a templului Lisabona, Portugalia în luna decembrie 2015 şi a templelor Barranquilla, Columbia şi Kinshasha, Republica Democrată Congo, în februarie 2016. Primele săpături pentru Templul Durban, Africa de Sud, au avut loc în data de 9 aprilie 2016.

Planificare şi pregătire

Următoarele temple au fost anunţate, dar se află încă în stagiul de planificare şi pregătire: Abidjan, Coasta de Fildeş, Arequipa, Peru, Bangkok, Tailanda, Port-au-Prince, Haiti, Rio de Janeiro, Brazilia, Urdaneta, Filipine, şi Winnipeg, Manitoba. ■

Pentru mai multe informaţii despre temple, accesaţi **temples.lds.org.**

ÎNCEPÂND DE SUS: FOTOGRAFII CU TEMPLUL TIJUANA, MEXIC; TEMPLUL ROMA, ITALIA (ÎN CONSTRUCŢIE); ŞI PRIMELE SĂPĂTURI PENTRU TEMPLUL KINSHASHA, REPUBLICA DEMOCRATĂ CONGO.

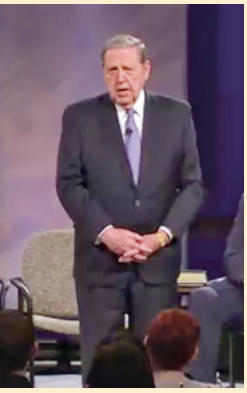

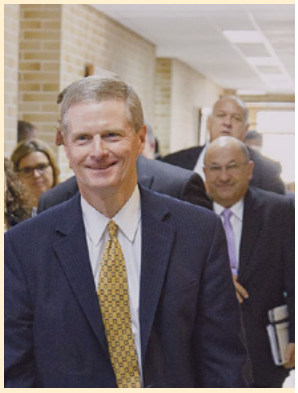

Profeţii şi apostolii slujesc

Fiind „martorii speciali ai numelui lui Hristos în toată lumea” (D&L 107:23), profeţii şi apostolii continuă să slujească în întreaga lume. De la ultima conferinţă generală, membrii Primei Preşedinţii şi ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, au făcut, printre altele, următoarele:

- au folosit reţele de socializare şi evenimente faţă în faţă pentru a ajuta tineri şi tinerii adulţi (vezi **lds.org/youth/activities**);
- au vorbit în cadrul unor conferinţe cu temele anti-pornografie şi istoria familiei;
- le-au vorbit studenţilor de facultate despre cum să devină „adevăraţi oameni ai mileniului” şi au apărat credinţa şi valorile morale;
- s-au întâlnit cu membri şi conducători, oficiali guvernamentali şi conducători religioşi din Argentina, Botswana, Chile, Republica Democrată Congo, Ecuador, Mozambic, Peru, Filipine, Uruguay, Zambia şi Zimbabwe. ■

Pentru a afla mai multe despre slujirea profeţilor şi apostolilor, accesaţi **prophets.lds.org.**

Biserica creşte în Africa

În ultimii 30 de ani, Biserica din Africa a continuat să crească în ritm alert. La începutul anului 2016, erau 1.600 de congregaţii ale Bisericii lui Isus Hristos, cu mai mult de o jumătate de milion de membri ai Bisericii – adică de 11 ori mai multe episcopii şi ramuri şi de 20 de ori mai mulţi membri decât în anul 1985.

În 2015, Biserica a constituit 17 noi ţăruşi în Africa.

Conducătorii pun, cel puţin în parte, creşterea pe seama faptului că Evanghelia se concentrează pe familie. João Castenheira, un preşedinte de ţăruş din Maputo, Mozambic, a spus: „Oamenii caută o biserică care să le aducă fericire, iar Evanghelia restaurată a lui Hristos aduce fericire familiilor”.

„Simt cu adevărat că acesta este momentul Africii”, a spus vârstnicul Edward Dube, din Cei Şaptezeci, originar din Zimbabwe. „Mâna Domnului este deasupra acestui continent.” ■

Să facem bine în întreaga lume

Sfinţii din zilele din urmă continuă să urmeze exemplul Salvatorului de a „umbla din loc în loc [şi a face] bine" (Faptele apostolilor 10:38). Iată câteva exemple care au avut loc de curând.

În Abu Dhabi, Emiratele Arabe Unite, membrii Bisericii şi prietenii lor din nouă ţări din Orientul Mijlociu – născuţi pe şase continente – s-au adunat pentru a participa la o conferinţă şi la un proiect umanitar interconfesional. Ei au asamblat şi au distribuit 8.500 de truse de igienă şi pachete cu alimente.

În Uganda, doi medici stomatologi şi trei specialişti în igienă orală, membri ai Bisericii, au petrecut o săptămână punând plombe, făcând extracţii şi curăţind dinţi, predând igiena orală corectă şi instruindu-i pe medicii stomatologi locali şi pe studenţii la medicină dentară cu privire la cele mai bune practici.

În Malaezia, membrii Bisericii s-au concentrat pe familie în timpul celebrării Anului Nou chinezesc, un eveniment care include, în mod tradiţional, vizitarea de cimitire pentru a-şi aminti de strămoşi, a-i onora şi a le aduce un omagiu.

În Thailanda, membrii cu vârsta cuprinsă între 18 şi 35 de ani s-au adunat în Bangkok pentru un concurs de gătit şi un proiect de slujire.

În Fiji, membri şi misionari au oferit ajutor victimelor ciclonului Winston. Conducătorii Bisericii au lucrat împreună cu oficialii guvernamentali şi cu organizaţii non-guvernamentale pentru a oferi alimente, apă, corturi, truse de igienă şi alte provizii în caz de urgenţă. ■

Schimbări în ceea ce priveşte istoria familiei şi slujirea în templu

Noile instrumente şi proceduri vor ajuta persoanele şi familiile să facă munca de istorie a familiei şi să slujească în templu:

- acum, membri pot tipări pe coli albe cartonaşe pentru rânduielile din templu acasă şi le pot aduce la templu;
- templele au un timp pus deoparte pentru familii, pentru ca acestea să înfăptuiască rânduieli împreună fără să fie nevoite să aştepte prea mult;
- noii convertiţii care fac botezuri pentru cei morţi pentru prima oară îşi pot face o programare astfel încât lucrătorii din templu să se poată pregăti să îi primească şi să îi ajute să se simtă bineveniţi;
- o nouă recomandare cu utilizare limitată poate fi creată online şi tipărită de conducătorii preoţiei. Recomandarea se activează când este tipărită şi devine validă când este semnată de membru şi de episcop. ■

Episcopatul care prezidează

Dean M. Davies, primul consilier; Gérald Caussé, episcopul care prezidează; W. Christopher Waddell, al doilea consilier

„Fie ca noi să ne păstrăm curajul de a nu ţine cont de ceea ce spun majoritatea oamenilor. Fie ca noi să alegem întotdeauna ceea ce este corect, deşi este mai greu, şi nu ce este greşit, deşi este mai uşor”, a spus preşedintele Thomas S. Monson în timpul celei de a 186-a Conferinţe Generale Bianuale a Bisericii. „În timp ce ne gândim la hotărârile pe care le luăm în viaţă în fiecare zi – indiferent de alegerea pe care o facem – dacă Îl alegem pe Hristos, vom face întotdeauna alegerea corectă.”

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINŢILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN
4 021328517 1 8